చిన్న పట్టణాల్లోని డీలర్లకు 1800 లాభాన్నిచ్చే వస్తువులు

మహావీర్ ఎంటర్‌ప్రైజెస్

కాంచన్‌జంగ కాంప్లెక్స్, కింగ్ కోఠి రోడ్, హైదరాబాద్-1 ఫోన్: 231198, 235856

ప్రియమైన డీలరులారా,

మీకు వ్యాపార మొత్తాన్ని ఎక్కువ చేసుకొని అధికంగా లాభాలను గడించటంలో ఆసక్తి ఉన్నచో ఈ వస్తువులు మీ షోరూంలో ఉండవలసింది.

36 అగ్రశ్రేణి బ్రాండుల విస్తృత శ్రేణిలోగల 1800 లకు పైగా విశిష్టమైన వస్తువులకు ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో మాది అతి పెద్దదైన పంపిణీ సంస్థ. అవి: ఇంటి సామానులు, వంట పరికరములు, టేబిల్ సామాగ్రి, నావల్టీలు, బొమ్మలు, మిక్సీలు, ప్రెషర్ కుక్కర్లు, ఎలక్ట్రానిక్ గ్యాస్ లైటర్లు మొదలగునవి. ఆంధ్రప్రదేశ్‌లోని ప్రముఖ పట్టణాలలో 1440 మా అధీకృత స్టాకిస్టులున్నారు: వారు మా విక్రయ విధానంలో భాగంగా ఉన్నందుకు సంతోషిస్తున్నారు.

ఇప్పుడు మేము మా వ్యాపార పరిధిని చిన్న చిన్న పట్టణాలకు విస్తృతము చేయటానికి పథకాన్ని రూపొందిస్తున్నాము. ఈ వస్తువులతో మీకు మీ వ్యాపారాన్ని మరియు లాభాన్ని రెండింతలు చేయటంలో ఆసక్తివుంటే, స్టాకిస్టులుగా ఉండటానికి పూర్తి వివరములకు దయచేసి మాకు వ్రాయండి.

మీనుండి జవాబు రాగానే మా కంపెనీవారు వస్తువుల నమూనాలతో మిమ్మల్ని కలుసుకొని స్టాకిస్టుగా నియమింపబడుటకు నిబంధనల గూర్చి మాట్లాడుతారు.

ధన్యవాదాలతో,

మహావీర్ ఎంటర్‌ప్రైజెస్

నమ్మకానికి చిహ్నం

• JOHNSON

• Rama • Majestic • Vape • Nuware • Anjali • Milton • Lady Love • Bindal • Meera • Equity • Nirlep • Swan • Prakash • Crystal • Asian • M Brand • Femina • Neelam • Focus • Ajanta • Amar • Hawkins • Kamal Kiran • Sam...

స్థాపకుడు
వి. వి. రాఘవయ్య

మేనేజింగ్ ఎడిటర్-
లీలావతి రాఘవయ్య

సంపుటి 23 | మే-86 | సంచిక 4

కథలు

గ్యాస్, గ్యాస్	వీరభద్రరావు పమ్మి	30
అభిమాని	లీల	36
చావులేని కథ	పులిపాక శ్రీరామచంద్రమూర్తి	56
వాత్స్యాయన కామసూత్రాలు	అపసరాల రామకృష్ణారావు	78
పునరావృతం	కె. తాయారమ్మ	96

సీరియల్స్

రాక్షసుడు	యండమూరి వీరేంద్రనాథ్	42
రాబందుల రెక్కలచప్పుడు	యర్రంశెట్టిశాయి	64
హైజాక్	మైనంపాటి భాస్కర్	84
నెవ్వర్ మీటే స్ట్రేంజర్	మన్నెం శారద.	106

ఫీచర్స్

హ్యూమరాలజీ-40	యర్రంశెట్టిశాయి	8
కంప్యూటర్ టీజింగ్		26
ఆరుద్ర గళ్ళనుడికట్టు-24	ఆరుద్ర	118

ఈ నెల నవలానుబంధంలో

ఎదురింటి శ్రీమతి — ఎమ్.వి.వి. సత్యనారాయణ
కేజెడ్ బ్లాసమ్స్ - చిత్ర సమీక్ష

ఈ నెల ముఖచిత్రం: "మల్లెమొగ్గలు"లో సాగరిక

జ్యోతి పి. బి. నెం. 1824. హైదరాబాదు-20. ఫోన్—61180

విడుదలైన నెలలోనే మూడవ ముద్రణకు వచ్చిన.....

మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

సావిరహే

- మీరు ప్రేమించే అమ్మాయి లేదా అబ్బాయి చేతిని మీరు కాసేపు పట్టుకోవాలనుకుంటున్నారు. వాళ్ళు వప్పుకోకపోతే ఎలా వప్పించడం?
- క్షణానికి కొన్ని వందల వాహనాలు నడిచే హైదరాబాద్‌లోని అతి బిజీ రోడ్ అబిడ్స్‌లో నేలమీద ఓ నిముషంసేపు పడుకుంటానని పందెం కాసారు. ఎలా ఈ పందెంలో గెలవడం?
- ఇడ్లీ ప్లేట్ మీద నేప్‌కిన్ మూసి, ఆ నేప్‌కిన్‌ని తెరవకుండా ఇడ్లీలని ఎలా తినడం?
- ప్రియాంక తన ప్రియుడైన 'సందీప్'ని వివాహం చేసుకుంటానంటే. ఏభైలక్షల రూపాయలని పోగొట్టుకుంటుంది. ఎందుకు?
- టీనేజ్ యువతీ యువకుల కోసం మీ అభిమాన రచయిత "మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి" రాసిన ఈ సరదా టీనేజ్ నవల మీకు వినోదాన్నిస్తుంది.

వెల: రూ.25/- నేడే అడ్వాన్సుతోపాటు ఆర్డరు పంపండి!

శ్రీ మహాలక్ష్మీ బుక్ ఎంటర్‌ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్, విజయవాడ-2 Ph:63322

ఉత్తరాలు...

జ్యోతి నవలానుబంధం సైజ్ మార్చి చాల తప్పు చేశారండి. పాత సైజ్ నవలానుబంధం నవల చాల బాగుండేది, చూడ్డానికే కాదు కలెక్టు చేసుకోవడానికి కూడ, అంచేత మీరు మన ఈ నవలానుబంధం సైజ్ మార్చేయండి ఈ నవలానుబంధం ఓ నవల లాగా అన్పించడం లేదు ఏదో పత్రికలా వుంది. ఇక సీరియల్స్ అన్నీ చాల బావుంటున్నాయి. ముందు ముందుకూడ సీరియల్స్ పైన ఇలాంటి శ్రద్ధ వహించ గలరు.

తే. దామోదర్ రెడ్డి
ఆదిలాబాద్

యండమూరి వీరేంద్రనాథ్ నిజంగా రాక్షసుడే పరిపాలనా విధానం, ప్రజలు వారి అవసరాలు వాటిని పరిష్కరించేందుకు యండమూరి ఇస్తున్న సలహాలు పరమాద్భుతంగా వున్నాయి. ఈ నవల చదివాకైనా మన రాజకీయనాయకులు మేల్కొంటే బాగుంటుంది.

వి. ఆనంద
గుంటూరు

రాక్షసుడు సీరియల్ ఊహించని మలుపులతో ఉత్కంఠతో సాగుతోంది. మన శాసనకర్తలు కుంభకర్ణ నిద్ర నుంచి మేల్కొని యండమూరి సూచించిన సంస్కరణలు ప్రవేశపెడితే దేశానికి దరిద్రం వదలిపోతుంది.

కె. శ్యామరాణి
ఒంగోలు

ఈనెల జ్యోతి నళిని ముఖచిత్రముతో జ్యోతిలాగా వెలిగిపోతూవుంది. మరియు నవలానుబంధంగా వెలువడిన **మహిళా మతాష్ లోషన్** మరియు **మా ఇల్లు అద్దెకిస్తాం** నాటికలు, చాలా బాగావున్నాయి. ఆదివిష్ణుగార్కి, రావి కొండలరావు గార్కి కృతజ్ఞతలు. ఇలాగే ప్రతినెల ఒక నాటిక ప్రచురించిన ఎడల జ్యోతి నిత్యము జ్యోతి లాగానే వెలుగుతూ వుంటుంది.

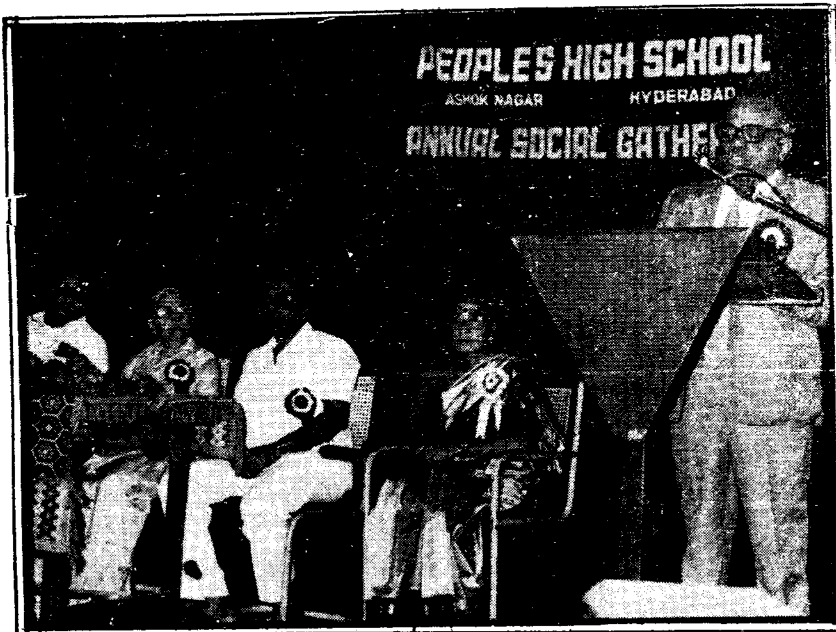
మురళి-
మదనపల్లి

ఆణిముత్యాల్లా వున్నాయి సీరియల్స్ అన్నీ. రాబందుల రెక్కల చప్పుడు చదువుతోంటే-అనాటి వారెంతో నిస్వార్థంగా ప్రాణాలొడ్డి మనకందజేసిన-స్వరాజ్యాన్ని ఈనాటి వారు తమ తమ ప్రయోజనాల కోసం నాశనం చేస్తూండడం కనిపిస్తోంది. వారి కష్టమంతా బూడిదలో పోసిన పన్నీరయి పోయిందేనని- మనసంతా భారంగా తయారవుతోంది.

ఇక కథలలో "రియాక్షన్", ఓ అభిమాని దూరం...దూరం చాలా బావున్నాయి. రచయిత గురించి ఎంతో ఊహించుకొంటూ-అలా ఆ కాల్పనికజగత్తులో వుండటమే మంచిదని తులసీ బాలకృష్ణగారన్నారు-కానీ అందరికీ అలాంటి పరిస్థితులే వుండవుకదా. కానీ ఏమైనా మంచికథ ఇది.

ఇక హ్యూమరాలజీ-39లో "ఫెగ్ నెంబర్ త్రీ" చదివితే-నవ్వీనవ్వీ కడుపు నొప్పొచ్చింది-తన సున్నితమైన హాస్యంతో త్రాగుడువల్ల కల్గే అనర్థాలని కళ్ళ ముందుంచారు శాయిగారు.

నిజంగా నిర్భయ్‌నగర్ కాలనీ వంటి

పీపుల్స్ హైస్కూల్, అశోక్‌నగర్, హైదారాబాదు వారి వార్షికోత్సవ సభలో ప్రసంగిస్తున్న డైరెక్టర్ ఆఫ్ స్కూల్ ఎడ్యుకేషన్ శ్రీ టి. వెంకారెడ్డి, ప్రిన్సిపాల్ శ్రీమతి రాజామణి. సెక్రటరీ శ్రీ మీనన్, శ్రీమతి విమలాబాయి మెల్కోటే చైర్మన్ శ్రీ సి. జగన్నాధరావు.

ఓ కాలనీ వుంటే-అందులో ఓ యింట్లో మనముంటే-ఎంత బావుండేది అన్పిస్తుంది ప్రతీసారి చదివినప్పుడల్లా. "రాక్షసుడు" సీరియల్ మరీ అంత తక్కువగా వేస్తారేమండి? ఆదివిష్ణుగారు రావికొండలరావుగార్ల నాటికలు (హాస్యంగా) చాలా బావున్నాయి. ఈనెల నవలానుబంధంలో చక్కటి వెరైటీ అవి.

వాలి హిరణ్మయీదేవి
హైదరాబాద్.

మానసిక ఆరోగ్యము పై ప్రత్యేకమైన వ్యాసావళిని ప్రముఖ సైకియాట్రిస్టు చేత వ్రాయించండి ఈ వ్యాసాలు పిల్లలు అందరికి ఎంతో ఉపయోగముగా వుంటుంది. మానసికముగా ఎంతో మంది బాధ పడుతున్న ఈ రోజులలో ఈ శీర్షికలు ఎంతో ఉపయోగము కల్గిస్తాయి డాక్టర్ సలహాలు శీర్షిక తప్పకుండా ప్రవేశ పెట్టండి.

వి. సత్యనారాయణ
తెనాలి

"జ్యోతి" లో వస్తున్న ప్రతి కధ ఓ విలువైన ఆణిముత్యం. సీరియల్స్ ఎంతో రమ్యంగా రమణీయంగా, హుందాగా సాగి పోతున్నాయి. కార్టూన్లు బలే గమ్మత్తు' గా ఉంటున్నాయి.

[illegible]
[illegible]

హాస్యమరాలజీ-40

నేనూ ఆఫీసుకి బయల్దేర బోతూండగా వచ్చాడు శాయిరామ్.

"గురూ! నీతో పని పడింది" అన్నాడు తాపీగా.

"ఈ వారం రోజులు నేను కాలనీ మీటింగులకు రాను-అన్నాను నిష్కర్షగా.

అబ్బే అదికాదు గురూ! నీ ఫ్రెండెవరో మన కాలనీ బయట బాంక్‌లో ఉన్నాడన్నావ్ కదా! ఆబాంక్‌లో ఓ చిన్నపని పడింది."

"ఏమిటది?"

"నేను మా అంకుల్ ఒకాయనకి ఎప్పుడో సంవత్సరం క్రితం రెండు వందల రూపాయలకు డ్రాఫ్ట్ పంపించాను-ఈ మధ్య ఆయన చనిపోయారుగానీ డ్రాఫ్ట్ మాత్రం ఇంకా చేరలేదు-"

"ఎందుకని? పోస్టల్ వాళ్ళతో నీగ్గానీ మీ అంకుల్‌కి గానీ ఏమయినా విరోధం ఉందా?"

"అదేం లేదు-పోస్ట్‌మన్‌కి ఎక్కడ కనిపించినా కాఫీఆఫర్ చేస్తూంటానుకదా"

"ఇంతకూ ఇప్పుడు గొడవేమిటి?"

"ఆ డ్రాఫ్ట్‌పోయింది కాబట్టి కాన్సిల్ చేయించి నాడబ్బు నేను తీసుకోవాలి."

"ఓస్ ఇంతేనా దీనికి పెద్ద రాద్ధాంతం ఏముంది? పద-" అన్నాను.

ఇద్దరం బాంక్ కెళ్ళాం

మా ఫ్రెండ్ కూర్చునే స్థలంలో ఓ లావుపాటి వ్యక్తి కూర్చుని ఉన్నాడు.

"ఇక్కడ రవి అని మా ఫ్రెండ్ ఉండాలి-ఏరండీ?" అడిగానతనిని.

"ట్రాన్స్‌ఫర్‌యి వెళ్ళిపోయారు-" అనేసి అక్కడినుంచి లేచి లోపలికెళ్ళిపోయాడు.

"ఏం చేద్దామంటావ్ గురూ?" అడిగాడు శాయిరామ్.

"పద మేనేజర్‌తో మాట్లాడదాం-తెలిసిన వాళ్ళు లేక పోతేనేం?" అన్నాను-ఇద్దరం మేనేజర్ గదిలో కెళ్ళాం.

అప్పటికే ఓవ్యక్తి కూర్చుని ఉన్నాడక్కడ.

మేనేజర్ ముందు ఓ కాగితంలో ముత్యాలు ఉన్నాయ్.

"ఇవి బాగున్నాయ్-కన్సెషన్‌లో ఇస్తావా?" అడిగాడు మేనేజర్ అతనిని.

"మీకంటె ఎక్కువేముందిసార్-ఎన్ని కావాలంటే అన్ని తీసుకోండి-"

యర్రంశెట్టి శాయి

డ్రాఫ్టాఖ్యానం

"థాంక్యూ థాంక్యూ" అని మావేపు చిరాగ్గా చూశాడు.

"యస్? ఏం కావాలి?"

"మావాడికో సమస్య వచ్చింది-మీరేమయినా సహాయం చేయగలరేమోనని," అన్నాను-

"ష్యూర్, ష్యూర్-ఏమిటది?"

మా వాడు సంవత్సరం క్రితం ఇక్కడే ఒక డ్రాఫ్ట్ తీసుకున్నాడు-అది మిస్ అయినట్లూ ఈమధ్యనే తెలిసింది-కనుక మామొత్తం మాకిప్పిస్తే-"

"హలో అన్నాడతను ఫోన్‌తీసుకుని."

"చూడండి-సెల్వరాజ్ అనీ పెరల్స్ మర్చెంట్. చాలా మేలిరకం ముత్యాలు. డైమండ్స్‌వున్నాయ్ అతని దగ్గర. మనకి కన్సషన్‌లో ఇవ్వటానికి ఒప్పుకున్నాడు. అతనిదేదో మెయిల్.ట్రాన్స్‌ఫర్ ఉందంట-కొంచెం చూడండి."

అనేసి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"థాంక్యూసార్-మీరడిగినవన్నీ సాయంత్రానికి తెప్పిస్తాను-"అంటూ వెళ్ళిపోయాడా వ్యక్తి.

మేనేజర్ మళ్ళీ మావేపు చిరాగ్గా చూశాడు.

"యస్?" అన్నాడు ప్రశ్నార్థకంగా

"అదేనండీ-ఇందాక చెప్పాంకదా?"

"ఏం చెప్పారు?"

"మావాడి డ్రాఫ్టు సంగతి-"

"ఏమయింది డ్రాఫ్టుకి-"

"ఇక్కడ డ్రాఫ్టు తీసుకుని-రెండాం

దలకి-మా అంకుల్‌కి పంపించాం-అది ఆయనకు చేరలేదు-"

"దానికి మేమేం చేస్తాం-పోస్టల్ డిపార్ట్‌మెంట్..."

"ఆ వ్యవహారమంతా అయిపోయింది లెండి-ఇప్పుడు మాక్కావలసిందేమిటంటే మా డ్రాఫ్టు కాన్సిల్‌చేసి మా డబ్బు మాకివ్వటం-

మళ్ళీ ఫోన్ మోగింది.

"హలో-ఓ-మీరా-ప్రపోజల్ ఇంకా రాలేదు-రీజనల్ ఆఫీసునుంచి! అక్కడకెళ్ళికొంచెం-ఏదయినా చేస్తే త్వరగా వచ్చేస్తుంది....అన్నట్లు మళ్ళీ స్టాకొచ్చిందా? సరే వస్తే రెండు నాకోసం తీసిపెట్టండి-ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"యస్!" అని మా వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"మావాడి డ్రాఫ్ట్..."

"ఓహో డ్రాఫ్ట్ పోయిందన్నారు కదూ?"

"అవునండీ-"

"అయితే అప్లికేషన్ రాసివ్వండి! డూప్లికేట్ డ్రాఫ్ట్ ఇస్తాను-"

"మాకు డూప్లికేట్ అవసరం లేదండీ-"

"మరి?"

"మాడబ్బు మాకిప్పించేయాలి"

"అలాగా అయితే సరే-ఆసంగతే అప్లికేషన్ రాసివ్వండి—"

మేము బయటికొచ్చి డెస్క్‌మీద ఓ అప్లికేషన్ తయారుచేసి మళ్ళీ లోపలికెళ్ళాం-

"యస్?" అన్నాడాయ ప్రశ్నార్థకంగా.

అప్లికేషన్ అతని చేతిలో ఉంచాం. అదిచూసి అదిరిపడ్డాడు.

"వాట్? సంవత్సరంన్నర క్రితం డ్రాఫ్ట్?"

"అవునండి!"

"మరాసంగతి చెప్పరేం?"

"రెండుసార్లు చెప్పామండీ!"

"ఎవరికి?"

"మీకేనండీ!"

సంవత్సరంన్నర క్రితం డ్రాఫ్ట్ పోతే మీరు ఇంతకాలం ఎందుకూరుకున్నారు?"

"అదినేను పంపిన వ్యక్తికి ఎప్పటికయినా చేరుతుందనుకున్నానండీ-"

"మరింకా వెయిట్ చేయకుండా ఇప్పుడెందు కొచ్చారు?"

"మాఅంకుల్ చనిపోయారండీ-"

"చనిపోయాడా?"

"అవునండీ! స్కూటర్ యాక్సిడెంట్-"

"అరెపాపం! అందుకే స్కూటర్, మోటర్ సైకిళ్ళు ఎక్కకూడదు-"

"అవునండీ-"

బస్‌లోవెళ్ళాలి - లేదానడిచి తిరగాలి-"

"మాఇంకో అంకుల్ నడిచి వెళ్తుంటే లారీవచ్చి కొట్టేసిందండీ-"

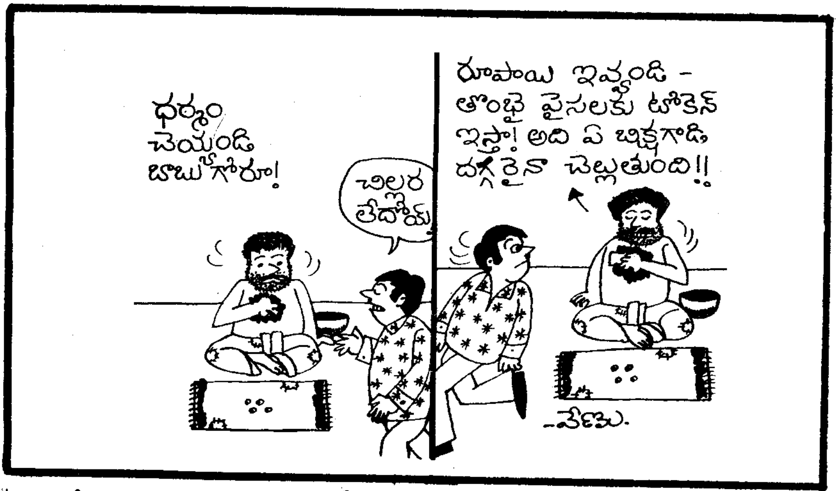
"అలాగా"

"అవునండీ-"

"అందుకే మనం నడవకూడదు-"

"అవునండీ!"

"అయితే సరే-ఓపనిచేయండి! ఇక్కడకి కిలోమీటర్ దూరంలో మాక్లియరెన్స్ ఆఫీస్ ఉంది. అక్కడకి వెళ్ళి ఈనెంబరుగల డ్రాఫ్ట్ అవుట్ స్టాండింగ్‌లో ఉందో,

లేవా అనేవిషయం కనుక్కోరండి-"

నేనూ శాయీరామ్ క్లియరెన్స్ ఆఫీస్ వెతుక్కుంటూ బయల్దేరాం. గంటసేపు వెదికినా ఓ పేద్ద బిల్డింగ్‌లో గోడౌను లాంటి చోట దొరికింది.

అక్కడి మేనేజర్ దగ్గరికెళ్ళి సంగతంతా చెప్పాడు.

"అలాగా-పాపం దానికోసం వచ్చారా?" అన్నాడుజాలిగా.

"అవునండీ!"

"సంవత్సరంన్నర క్రితందయితే ఇప్పుడు వెదకటం చాలా కష్టమండీ-"

"అయితే ఏంచేద్దామంటారు?"

ఓవారం రోజులాగిరండి! మావాళ్ళు వెతికి ఉంచుతారు-"

మేము కాగితంమీద డ్రాఫ్ట్ వివరాలు రాసిచ్చి తిరిగి కాలనీలోకి చేరుకున్నాం. వారంరోజుల తర్వాత మళ్ళీ వెళ్ళాం.

"ఆక్లర్క్ సెలవులో ఉన్నాడండీ రేపురండి!" అన్నాడతను.

మర్నాడు మళ్ళీ వెళ్ళాం.

ఓ రెండు గంటలు బయట కూర్చో

పెట్టాక చెప్పాడతను

"అవుట్ స్టాండింగ్‌లోనే ఉందని చెప్పండి"

మళ్ళీ బాంక్‌కి చేరుకున్నాం. మేనేజర్ మళ్ళీ "యస్" అంటూ మావేపు చూశాడు.

"మీరు చెప్పినట్లు క్లియరెన్స్ ఆఫీస్ కెళ్ళి తెలుసుకున్నామండీ. అది అవుట్ స్టాండింగ్‌లోనే ఉందని చెప్పారువాళ్ళు-"

"ఏ విషయం మాట్లాడు తున్నారు మీరు?"

మళ్ళీ కథంతా చెప్పాను.

"సరే-అయితే ఈసంగతంతా డూప్లికేట్‌లో ఓఅప్లికేషన్ రాసివ్వండి-"

ఇద్దరం బయట కూర్చుని అప్లికేషన్ రెండు కాపీలు ఆయనకిచ్చాము.

"మీరు వారం రోజులుఅయాకరండి అన్నాడతను.

ఎందుకయినా మంచిదని పదిరోజుల తరువాత వెళ్ళాం.

"యస్?" అన్నాడతను అలవాటు ప్రకారం. అలవాటు ప్రకారం శాయీరామ్

కథంతా చెప్పాను.

ఓ! అదా అది ఆఫీసర్‌ని కాంటాక్ట్ చేయాలి! నన్ను కాదు-అన్నాడు చిరాగ్గా ఇద్దరం ఆఫీసర్ దగ్గర వెళ్ళాం.

"ఏంకావాలి?"

అతనికి మళ్ళీకథంతా చెప్పాము.

"ఓహో-అదా-"

"అవునండీ! అదే-"

"దానికి లెటర్ పంపిచామండీ-ఇంకా జవాబురాలేదు-"

"ఎవరికి పంపించారండీ?"

మాక్లియరెన్స్ ఆఫీస్‌కి?

"లోకల్‌లెటర్‌కి వారం రోజులు టైమ్ పడుతుందా?"

"పట్టదుగానీ-ఒకోసారి పడుతుంది-అంచేత ఓ వారం ఆగిరండి-"

మళ్ళీ వారం తర్వాత వెళ్ళాము.

ఇంకా రిప్లయ్‌రాలేదే-"అన్నాడతను మళ్ళీ కథంతా విన్నాక.

ఒక వేళ లెటర్ పోస్ట్‌లో మిస్సయిందేమో-"

"మేము అందుకే లోకల్ లెటర్స్ అన్నీ మెసెంజర్ ద్వారా పంపిస్తాము. పోస్ట్‌లో పంపం-"

"ఇప్పుడేం చేయమంటారు?"-

ఇంకోనాలుగు రోజులు-"

నాలుగురోజుల తరువాత మళ్ళీ వెళ్ళాము.

మళ్ళీకథంతా చెప్పాడు సాయిరామ్ "ఓపనిచేస్తారా? "జాలిగా అడిగాడతను

"లక్షపనులుచేస్తామండీ!ఒక టేమిటి?"

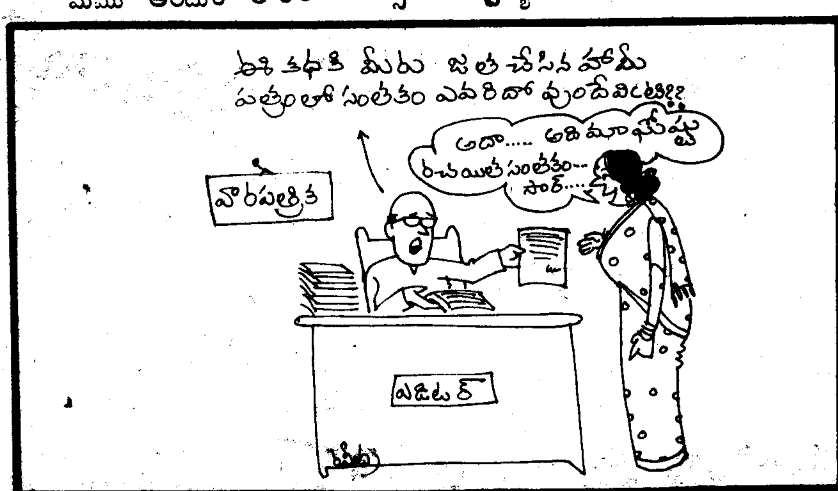
మీరే స్వయంగా మాక్లియరెన్స్ ఆఫీస్‌కివెళ్ళి మాలెటర్‌కి రిప్లయ్ ఇవ్వలేదు అడగండి-"

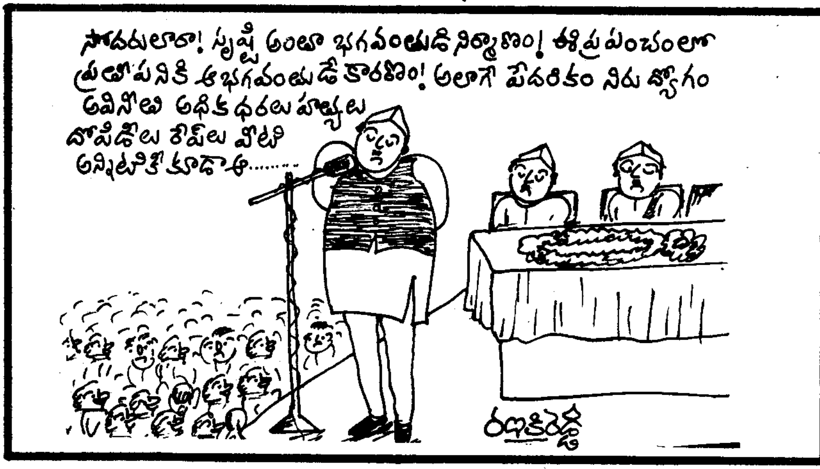
"సరే-"

కాళ్ళీడ్చుకుంటూ క్లియరెన్స్ ఆఫీసుకి చేరుకున్నాం.

"అబ్బే-వాళ్ళ దగ్గర్నుంచీ మాకు లెటరేమీరాలేదు మాష్టారూ-వస్తే మేము రిప్లయ్‌ఇవ్వకుండా ఎందుకుంటాం?"

"అదేమిటండీ! మీమనిషే స్వయంగా టపా తెస్తాడు కదా-ఎలామిస్సవుతుంది? ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఇదిగో-ఇప్పుడీ లెటరుమిస్సయినట్టే-" అన్నాడతను.

అంటే ఆరోజు వాళ్ళు పంపించిన టపా అంతా ఎక్కడో పోయి ఉంటుంది; అంతేనా?"

"ఎగ్జాక్ట్‌లీ-"

"అంటే ఇప్పుడిక మేము కట్టిన డబ్బు మాకు రాదంటారు."

"అయ్యొయ్యో-ఎందుకివ్వమండి ఇస్తాం కానీ-"

"ఓపట్టాన్న ఇవ్వరు-అంతేగా?"

మీరో పని చేయండి-మా బాంక్ కెళ్ళి వాళ్ళు మీ డ్రాఫ్టు గురించి మాకు పంపిన లెటర్ కాపీ తీసుకురండి-"

మళ్ళీ బాంక్‌కి చేరుకున్నాం "యస్" అంటూ ప్రశ్నించాడు ఆఫీసరు.

కథంతా చెప్పాడు శాయిరామ్.

"మీరు పంపించిన లెటర్ వాళ్ళకి చేరలేదట; అందుకని ఆ లెటర్ కాపీ తెమ్మన్నాడు"

"ఆశ్చర్యంగా వుందే-లెటర్ చేరకపోవటం ఏమిటి?"

"ఇందులో మాకేం ఆశ్చర్యం కనిపించటం లేదు. చాల నేచురల్‌గా వుంది."

అతను రెండుగంటలసేపు తర్వాత ఆ లెటర్ కోసం వెతికి కాపీచేసి ఇచ్చాడు.

అది తీసుకుని మళ్ళీ క్లియరెన్స్ ఆఫీస్ కెళ్ళాము.

ఆ లెటర్ చూచుకున్నాక "ఓకే మేము రిప్లయ్ పంపిస్తాంలెండి-" అన్నాడతను.

"ఎప్పుడండీ?"

"రేపే"

"పోనీ ఆ రిప్లయ్ ఏదో మాకే రాసిస్తే-"

"అలా వీలుపడదండీ- మా రూల్స్ ఒప్పుకోవు"

రెండురోజుల తర్వాత మళ్ళీ బాంక్ కెళ్ళాము.

"ఇంకా రాలేదే మీ డ్రాఫ్టు తాలూకు లెటర్-" అన్నాడు ఆఫీసర్.

"మొన్నే పంపుతానన్నాడండీ అతను"

"కానీ పంపలేదుకదా మరి"

ఇంక మాట్లాడి లాభం లేదని మళ్ళీ క్లియరెన్స్ ఆఫీస్ కెళ్ళాము.

“ఏమిటి మళ్ళీ వచ్చారు?” అడిగాడతను ఆశ్చర్యంగా.

“అదే మీరు పంపిన లెటర్ రాలేదని అన్నారు బాంక్‌లో”

“అప్పే ఆ రోజే పంపించేశాం—”

“మరిప్పుడెలా—అదీ మిస్ అయిపోయివుంటుంది”

“అవును”

“పోనీ—మీరిప్లయ్ కాపీ ఒకటి ఇస్తే”

“సరే—రేపు రండి”

మర్నాడు వెళ్ళి కాపీ తీసుకుని బాంక్‌కి చేరుకున్నాం.

“మంచి పనిచేశారు. లేపోతే ఓ పట్టాన తేలిచావదిది” అన్నాడతను లెటర్ తీసుకుంటూ

“అవునండీ!”

“మరి స్టాంప్ పేపరు తెచ్చారా?” అడిగాడతను.

నేను ఉలిక్కి పడ్డాను.

“ఆదేమిటి? స్టాంప్ పేపరెందుకు?”

“అయిదు రూపాయల స్టాంప్ పేపర్ మీద మేటర్‌రాసి సంతకం ఇవ్వాలి కదా!”

“మొదట్నుకీ మేమే బాండ్‌రాయాలా?”

“రూల్స్ బాబూ—రూల్స్”

“మరీవిషయం ముందే—చెప్తే నిన్నే రడీ చేసుకువచ్చేవాళ్ళంకదా”

“మీరు ముందే అడిగివుంటే ముందే చెప్పేవాళ్ళం—”

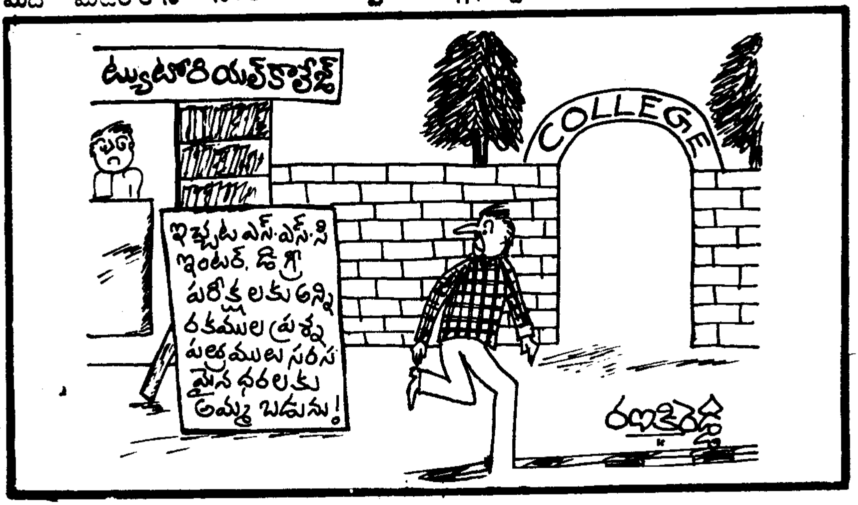
“మరీ ఇంత చెత్తరూల్స్ వుంటాయని మేమనుకోలేదు.”

“బాంక్ అన్నాక లేకుండా ఎలా వుంటాయండీ?”

“సరే స్టాంప్ పేపర్ తెస్తాం—అందులో లెటర్ ఏం రాయాలో రూల్స్‌చూసి చెప్పండి.”

అతను ఓ కాగితాల కట్టను గంటసేపు వెతికి ఓ కాగితం తీసి ఇచ్చాడు.

అయిదు రూపాయల స్టాంప్ పేపర్ కోసం హైదరాబాద్ అంతా తిరిగి చివరకు బాగా పొద్దుపోయాక దొరకడం తెలుసుకుని మర్నాడు కోర్టు ఆవరణలోపు స్టాంపువ్యక్తి దగ్గర స్టాంప్ పేపరు తీసుకుని మేటర్

తల్లి పాలు బిడ్డకు అన్నిటికీ మించిన పోషకాహారమే కాక ఎంతో మానసిక సంతృప్తిని కూడా కలుగచేస్తాయి

తల్లిపాలు తాగటం వలన మాతా శిశువుల ఆత్మానుబంధం ఎంతో దృఢతరమవుతుంది. తల్లి ప్రేమను బిడ్డకు పంచి పెట్టేందుకు యిదే ప్రకృతి సిద్ధమైన పద్ధతి. శిశువు సంతోషంగా సంతృప్తిగా పెరిగేందుకు దోహద పడుతుంది.

కేవలం తల్లిపాలు మాత్రమే బిడ్డకు కావలసిన పోషకాహారాన్ని, సమపాళ్ళలో అందించ గలుగుతాయి.

మీ బిడ్డను, మీ చనుపాలతోనే పెంచండి. అదే ప్రకృతి నిర్దేశించినది, మీ శిశువుకు కావలసినది.

కాని ఏదైనా అనుకోని ఇబ్బంది వచ్చినపుడు, అంటే ఏదైనా జబ్బు చేసినప్పుడో, పాలు సరిపడనప్పుడో విజయ స్ప్రేను వాడండి – చక్కగా పరీక్షించబడిన నమ్మకమైన శిశు ఆహారం. మీ బిడ్డ ఆరోగ్యం కాపాడడానికి డబ్బా మీద వ్రాసిన సూచనలను క్షుణ్ణంగా చదివి, అమలు పెట్టండి.

శిశు సంరక్షణ కొరకై విజయ స్ప్రె తయారీ దారులైన ఆంధ్రప్రదేశ్ పాడి పరిశ్రమాభివృద్ధి సహకార సమాఖ్య వారిచే విడుదల చేయబడినది.

AKSHARA 199 86 APDDCFL (Tel)

టైప్ చేయించి బాంక్‌కి చేరుకున్నాం.

అతను కాగితం అంతా ఓసారిచదువుకున్నాడు.

"సరే-ఇవాళ ఎలాగూ టైమయిపోయింది-రేపు రండి-" అన్నాడు.

మర్నాడు సంతోషంగా బాంక్‌కెళ్ళాం ఆ రోజుతో మమ్మల్ని ఆవహించిన శని వదిలిపోయింది కదాని.

గంటసేపు కూర్చున్నాక ఓ క్లర్కు మమ్మల్ని పిలిచాడు.

"ఇక్కడ సంతకం చేయండి"

అక్కడ సంతకం చేశాడు శాయిరామ్.

అతను ఓ డ్రాఫ్టు శాయిరామ్ చేతికిచ్చాడు-

"ఇదేమిటి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాము.

"డూప్లికేట్ డ్రాఫ్టు-ఒరిజినల్‌పోయిందన్నారుగా-"

"కానీ మేమడిగింది డూప్లికేట్ డ్రాఫ్టు కాదు-కాన్సిల్‌చేసి డబ్బు ఇమ్మన్నాం".

"అలాగా-మరి మా ఆఫీసర్‌గారు అలా చెప్పారేం?"

"ఎలా చెప్పారు?"

"ఇలా-"

మళ్ళీ ఆఫీసర్ దగ్గర కెళ్ళాం.

"యస్?" అన్నాడతను ప్రశ్నార్థకంగా.

శాయిరామ్ వంక చూశాడు. నేను శాయిరామ్‌వంక చూశాను, మా ఇద్దరికీ అర్థమయిపోయింది. కథ మళ్ళీ మొదలయిందని. ఆ డ్రాఫ్టు మళ్ళీ కాన్సిల్ చేసి డబ్బుతీసుకోవాలంటే- మళ్ళీ ఈ కథంతా జరగాలి.

శాయిరామ్ చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"మరేంలేదుసార్-థాంక్స్‌చెప్దామని"

"ఏం ఫర్లేదు-మీ సేవకోసమే మా బ్యాంక్‌లున్నవి. వెల్‌కమ్-వెల్‌కమ్"

శాయిరామ్ డ్రాఫ్టు ముక్కలు ముక్కలుగా చింపి బయట పారేశాడు.

మర్నాడు పొద్దున్నే శాయిరామ్ వచ్చి తలుపుకొట్టాడు.

"మళ్ళీ ఏమిటి?" అన్నాను కోపంగా

"ఈ ఫార్స్ చూశావా?" అన్నాడు పేపర్లో ఒ బాక్స్ అయిటమ్ చూపిస్తూ.

"ఏమిటిది?"

"మనం ఇన్ని రోజులూ తిరిగిన బ్యాంక్ ఉందిచూడు-అక్కడి మేనేజర్నీ స్టాఫ్‌నీ మోసంచేసి మెయిల్ ట్రాన్స్‌ఫర్ అరవై లక్షలు కొట్టేశాడు ఒకముత్యాలు వజ్రాలు అమ్మే బిజినెస్‌మెన్-"

"అందులో కొత్తేముందీ?" బాంక్‌ని ముంచనివాడెవడు ఈ రోజుల్లో?"

"అది నిజమేగాని ఈ ముత్యాల వర్తకుడెవరో గుర్తుకొచ్చిందా?"

"లేదే-ఎవరు?"

"అదే మనం మొదటిరోజు డ్రాఫ్టు కోసం బాంక్ కెళ్ళినపుడు మేనేజర్‌కి ముత్యాలు కన్సెషన్‌లో యిస్తానని చెపుతున్నాడు చూడు-"

"అవునవును! గుర్తుకొచ్చింది-మనెదురుగ్గానే మేనేజర్‌ఫోన్‌చేశాడు స్టాఫ్‌కి-అతని వ్యవహారం వెంటనే ఓకే చేయమని"

"వాడే వాళ్ళను ముంచేశాడు-కేవలం కొన్ని ముత్యాలు దానాగా చల్లి-మనలాంటి పక్షివెళ్తే మన డబ్బు మనకివ్వటానికి సవాలక్షరూల్స్ అడ్డంవస్తాయ్- ముత్యాలుజల్లేవాళ్ళకు సలాంకొట్టి తప్పుకుంటాయ్-

నేనేం మాట్లాడలేదు. *

ఉషా కిరణ్

మల్లె

మూవీస్

మొగ్గలు

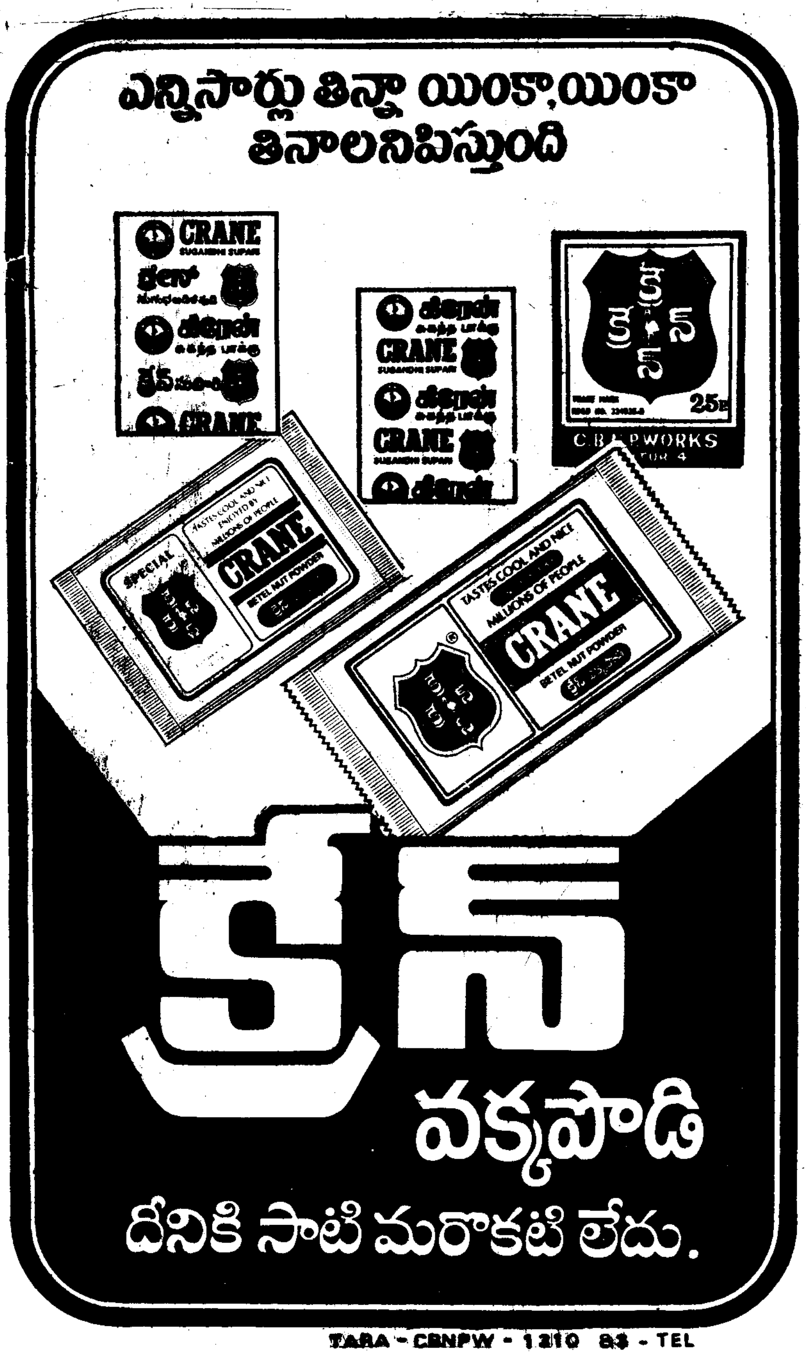

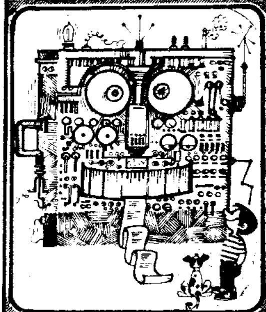
పట్టు వస్త్రాలలో కమనీయ కవిత-
మరపురాని అసంపూర్ణ కావ్యచరిత
లేపాక్షి
అనాదిగా కళాసృష్టికర్త పుట్టుకతో పుణికి పుచ్చుకున్న కోరికలు, కళాపిపాస, భావ ప్రకటన, ఆత్మ విశ్వాసము, నిండుదనము, లక్ష్యాలు, సౌందర్యావిష్కరణకు దోహదం చేస్తున్నై.
మనోల్లాసకరమైన రంగులు, రూపాలు, శబ్ద స్పందనాలు సమ్మిళితం చేసి మానవ జీవిత పరిమళాలను, ఉత్తేజితం చేసే కళా సృష్టి కనిపిస్తుంది.
స్వచ్ఛము, సున్నితమూ, సుందరము అయిన సహజ పట్టుదారాల కలయికతో సజీవ సౌందర్యాతిశయంతో కల నిజం చేస్తుంది పోచంపల్లిచీర
ఆప్కో
చేనేతలు

కె.యస్.రామారావు
సమర్పించు
ఈ చిత్రం స్త్రీలకు ప్రత్యేకం
ప్రమోద ఆర్ట్ ఫిలింస్
పుణ్యస్త్రీ
స్క్రీన్‌ప్లే-దర్శకత్వం: రవిరాజా పినిశెట్టి
నిర్మాత: కె. బెనర్జీ
చక్రవర్తి. సాయినాథ్. కె.ఎస్.హరి కోటగిరి వెంకటేశ్వరరావు.
LAKSHMI PUBS

బినో ఒక అద్భుతమైన
సెల్లిని. పరిశుభ్రమైన పద్ధతిలో
నాతన ఇటాలియన్
త్రములతో తయారు
బడినది. మిక్కిలి ప్రోటీన్లు
యుండి కొవ్వు పదార్థము
ండుటయే బాంబినో విశిష్టత
నప్పుడు కాని, తరువాత కాని,
గా కాక పొవుటయే బాంబినో
కత. నిమిషములలో బాంబినోతో
రకములైన నోరూరించే
కాలు, ఫలహారాలు తయారు
వచ్చును. ఇంకా బాంబినోతో
పొదుపు కూడా. నేడే వాడి
ండి. మీకే తెలుస్తుంది.
బాంబినో పకోడా
మూడు కప్పుల నీళ్ళలో ఒక కప్పు బాంబినో ఉడికించండి. ఉల్లిపాయలు 2, ఒక ఆలు దుంప, చిన్న అల్లం ముక్క తరిగి ఉంచండి. ఒలిచిన వెల్లుల్లి నుండి 5 పాయలు ముద్ద చేయండి. దానిని బాంబినోలో కలపండి. ఒక కప్పు శనగ పిండి వేసి చిక్కటి ముద్ద అయ్యేవరకు నీళ్ళు పోసి కలపండి. మూకుడులో నూనె మరగించి ఒక్కొక్క స్పూన్‌తో ముద్ద తీసి అందులో వేయండి బంగారు గోదుమ రంగు వచ్చే వరకు వేగిన తరువాత దించి పచ్చడితో కాని టొమోటా సాస్‌తో వడ్డించండి.
రుచిలో కమ్మదనం
ఖర్చులో పొదుపుతనం
అదే బాంబినో గొప్పతనం
బాంబినో వంటల విధానం తెలిపే పుస్తకం కొరకు వ్రాయండి.
జన జీవన్ ఫుడ్స్
ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
1వ ఫ్లోర్, బషీర్‌బాగ్ ప్యాలెస్,
హైద్రాబాద్.
IS:1485
ISI
బాంబినో
వెర్మిసెల్లిని
తీపైనా ఖారా అయిన బాంబినోతో రుచే రుచి !

ఎన్నిసార్లు తిన్నా యింకా,యింకా
తినాలనిపిస్తుంది
CRANE
SUGANDHI SUPARI
SPECIAL
TASTES COOL AND NICE
ENJOYED BY
MILLIONS OF PEOPLE
CRANE
BETEL NUT POWDER
25p
క్రేన్
వక్కపొడి
దీనికి సాటి మరొకటి లేదు.

కంప్యూటర్ జోకింగ్!

బహుమతి పొందిన ప్రశ్న
గెడ్డం రమేష్ బాబు
ప్రత్తిపాడు

ప్ర. రేపటి మనుష్యులు కామెంట్ ప్లీజ్!
జ. నిన్నటి జంతువులు.

బహుమతి పొందిన ప్రశ్న
ఆర్. భూమేశ్వర్
బెల్లంపల్లి.

ప్ర. పాపులను క్షమిస్తానంటాడు క్రీస్తు, శిక్షిస్తానంటాడు కృష్ణపరమాత్మ. చంప మంటాడు మహమ్మద్ ప్రవక్త. మరి అన్ని మతాల సారం ఒకటే ఎలా అవుతుంది?
జ. పాపులు అన్ని మతాల్లో ఉన్నారన్న విషయంలో.

కె. కిరణ్ కుమార్
హైదరాబాదు.

ప్ర. విద్య లేని వాడు వింత పశువు?
జ. పశువులు రాజకీయాల్లో చేరతని

గమనించండి.

వాలి హిరణ్మయీదేవి
హైదరాబాద్.

ప్ర. సినీనటులు రంగులు పులుముకొని నటిస్తారు. మరి రాజకీయ నాయకులు?
జ. నటనకు రంగులు పూస్తారు.

జయలక్ష్మి
ఖర్గపూరు

ప్ర. ఈనాటి కుర్రాళ్ళు ఎక్కువగా జుట్టు మీసాలు పెంచుతున్నారెందుకు?
జ. ఎరువులేకుండా పెరిగేవి అవే గనుక.

టి. సుబ్రహ్మణ్యం కుమార్
హైదరాబాద్.

ప్ర. మనరైళ్ళు ఆలస్యంగా ఎందుకు నడుస్తాయి?
జ. టైముకి ముందు నడవటం సాధ్యం కాదు గనుక.

జి.వి.వి. సత్యనారాయణ

దువ్వ.

ప్ర. ముష్టివాడికి పట్టెడన్నం పెట్టకుండా వందలమైళ్ళు ప్రయాణంచేసి కొండ లెక్కి హుండీల్లో వేలరూపాయలు వేసే వారినేమనాలి?

జ. మానవజాతి.

ఆర్యం భాస్కర్

నెల్లూరు.

ప్ర. మానవునికి అందని వస్తువేది?

జ. మానవుడు.

ఎ. నాయుడు

ఆత్మకూర్

ప్ర. రగిలే గుండెలకు, వెలిగే దీపాలకు తేడా ఏమిటి?

జ. ఓల్టేజ్

వేదాల వేణుగోపాల్

గద్వాల్

ప్ర. నీకే గనుక రాష్ట్రప్రభుత్వం ప్రెస్ బిల్ + పోలీస్ బిల్ ఫీడ్ చేస్తే ఏం చేస్తావు?

జ. ఫీడ్ బాక్ చేస్తాను.

ఎన్. హెచ్. బాబు

తిరుపతి.

ప్ర. రాజీవ్ గాంధీపై నీ అభిప్రాయం?

జ. నాపై రాజీవ్ కున్న అభిప్రాయమే.

సి.వి. నరసింహదాసు

విజయనగరం

ప్ర. దేశమంటె మట్టి కాదోయ్! దేశమంటే?

. *గూండాలోయ్.*

ఎమ్. కామేశ్వరి

అమలాపురం.

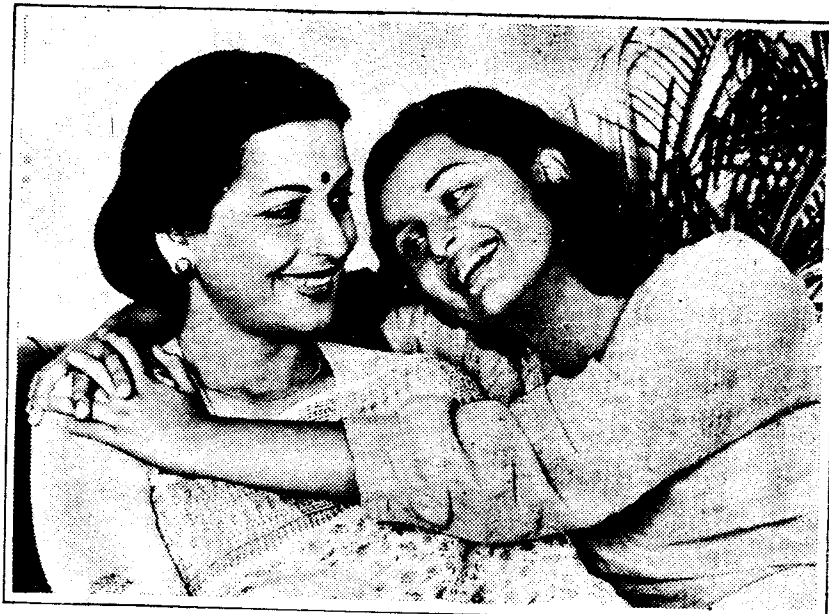
ప్ర. 2026వ సంవత్సరం నాటికి మన దేశం?

జ. 1986.

ఎన్నికైన ఉత్తమ ప్రశ్నకు బహుమతిగా ఈ క్రింది పుస్తకాలలో మీరు కోరుకున్నది ఇవ్వబడుతుంది. మీకు కావలసిన పుస్తకం పేరు కార్డువెనుక రాయటం మర్చిపోకండి.

ఎడిటర్—

1. డబ్బు-డబ్బు—	యండమూరి వీరేంద్రనాథ్.
2. యుగాంతం—	,, ,,
3. హత్యామరాళి—	యర్రంశెట్టి శాయి.
4. నవ్వూ నవ్వించు— (3 భాగాల్లో ఏదైనా)	,, ,,
5. రైల్వేజంక్షన్—	,, ,,

ఇది పెరిగే ప్రాయం గదా? నా కర్థమవుతుందిగా, వయసులోని ఆడపిల్లకు ఎంత యిబ్బందో—తల్లిని గదా మరి.

"మా అమ్మాయి కోసం కేర్‌ఫ్రీ ఎందుకు ఎంచుకున్నానంటే"

నిజానికి ప్రతి తల్లికీ తెలుసు అసలు, వయసొచ్చిన కొత్తల్లో, ఆ తరుణంలో, ఆడపిల్లకు ఎలా వుంటుందీ అన్న సంగతి— బాల్యం నుంచి యవ్వనంలోకి అడుగెట్టే ఆ తరుణంలో పడే తొట్రుపాటు, ఏదోలా అనిపించే ఆ యిబ్బందీను.

తల్లిని గదా, నేనూ ఒకప్పుడు ఆ వయసులో వున్నదాన్నే గదా, తెలుసును నాకందుకే. మరంచుకే తెలుసును నాకు నెలలోని ఆ అయిదు రోజులూ పడే యిబ్బందీ, తొట్రుపాటూను.

నేనైతే ఎప్పుడూ ఆ అయిదు రోజులకోసం యింట్లో తయారు చేసుకున్నదే వాడేదాన్ని. ఎంత ఎబ్బెట్టో చెప్పలేనిక—అదంతా ఉతకడం, ఆరెయ్యడమూను.

అదండీ సంగతి, యిన్నేళ్ళుబట్టీ యింట్లో తయారుచేసిన దాన్నే వాడేదాన్ని, ఎంతో ఎబ్బెట్టుగా వుండేది—

అదంతా చికాకు, అసౌకర్యమూను. ఆ 5 రోజులూ మళ్ళీ వచ్చాయంటోయ్ అని చుట్టుపక్కల వాళ్ళందరికీ తెలిసేలా చెప్పినట్టుండేది. మరి ఎంతెంతో అసౌకర్యంగా వుండటం...పూర్తిగా రక్షణ వుందనే భరోసా ఉండేదే కాదిక...ఎప్పుడు ఏ 'ఉపద్రవం' చటుక్కని జరుగుతుందోననే భయం—మీ కర్థమవుతుంది అదేదో, నేనేం అనదల్చుకున్నానో.

అయితే యిప్పుడు నాకు క్రమేణా అలవాటైపోయింది అనుకోండి, యింట్లో చేసింది వాడటం. అయినా మా కాలంలో అంతగా పట్టించుకునేవారు కాదు. ఎందుకంటే, ఆ అయిదు రోజుల్లో మమ్మల్నసలు బయటకు వెళ్ళనిస్తే గదా?

మారేయి రోజులు యిప్పుడు—యీ కాలపు ఆడ పిల్లలు, నెలలో యిబ్బంది పెట్టే ఆ అయిదు రోజుల్లో కూడా చలాకీగా ఉండాలనుకుంటారు.

మారేయి రోజులు యిప్పుడు! వచ్చింది మార్పు, యీ కాలంలో కేర్‌ఫ్రీలాంటి ఆధునికమైన, రక్షణనిచ్చేది వుంది గదా.
ఆడపిల్లగా నేను పడ్డ అవస్థ, యిబ్బంది మా అమ్మాయి కూడా పడాలనుకోవడంలో ఏం అర్థం వుంది గనక. అదేగాక మా అమ్మాయి యిప్పుడుండే కాలానికీ మా కాలానికీ బోలెడంత తేడా వుంది. నెలలో ఆ 5 రోజులు కూడా సరదాగా చలాకీగా వుండాలనుకుంటారు యీనాటి ఆడపిల్లలు మా అమ్మాయి సంగతే చూడండి—మేం ఆ కాలంలో చేసిన దానికన్న ఎంతెంతో చేసి నిలదొక్కుకోవలసి వస్తుంది...చదువేమిటి, యితర కార్యక్రమాలేమిటి, ఒకటి కావయ్యె. అది కాకుండా, ఏ వయస్సులో ఆ ముచ్చట వుండాలని నా ఉద్దేశ్యం—ఆ కాలంలో మాలాగ యింట్లో కూర్చోవడం కాదు.

అందుకే మరి మా అమ్మాయికోసం ఎంచుకున్నా కేర్‌ఫ్రీ. తను ఏం చేయదల్చుకున్నా నిస్సంకోచంగా చేస్తూ, ఆ భద్రతని పొందుతూ పంచాలించుకోవాలని. మరి దాని కోసం కేర్‌ఫ్రీ కన్నా మించినదేముంది! కేర్‌ఫ్రీ అన్నది రెడీ-మేడ్ నేప్కిన్స్, వాడటానికి ఎంతో వీలు, మార్చడానికి వీలు. బట్టల్ని మడతపెట్టి, దూది పెట్టి బాధరబందీగా సమయం వృథా చెయ్యనక్కర్లేదు. తల్లిగా నేను ఆలోచించేది ఏమిటంటే కేర్‌ఫ్రీ ఆరోగ్యరీత్యా మరింత శుభ్రమైనదని.

కేర్‌ఫ్రీ వుంది గనక, యిక మా అమ్మాయి, చికాకు, అరబెట్టడం అనే యిబ్బందిలో పడక్కర్లేదు. ప్రతిసారీ కొత్త శుభ్రమైన, తాజా నేప్కిన్ వాడటమే.

మొదట్లో అయితే యీ రెడీ-మేడ్ నేప్కిన్స్, అవసరమైన ఆ రక్షణ యివ్వగలుగుతుందా అని సంకోచించా—యిప్పుడు మరి మా అమ్మాయి కొంతకాలంగా వాడుతోంది వీన్ని. నాకు తెలిసిందేమిటంటే, పీల్చుకునే లక్షణం ఉండటానికి, సానిటరీ నేప్కిన్ అనేది అంత పెద్దదిగా, మందంగా ఉండనవసరం లేదనీ—ఒక అమ్మాయిని యిబ్బంది పెట్టే అవాంతరాలనుంచి రక్షణ యివ్వడానికీను. మా అమ్మాయే అంటుంది గదా తనకిది ఎంతెంతో సౌకర్యంగా, భద్రంగా ఉందని...బయటకు వెళ్ళినప్పుడు గూడాను. అందుకే మరింక మా అమ్మాయిని గూర్చి యిక బెంగలేదు.

కేర్‌ఫ్రీ మా అమ్మాయి జీవితాన్ని ఎంతో హాయిగా, తీరుగా చక్కగా వుండేలా చేసిందిక—ఎందుకనంటే అది ఎంతెంతో వీలు గనక.

నిజానికి, కేర్‌ఫ్రీ మా అమ్మాయి జీవితాన్ని హాయిగా, తీరుగా చక్కగా వుండేలా చేసిందిక—ఎందుకనంటే అది ఎంతెంతో వీలు గనక—నాకూ ఎంతో హాయిగా ఉందిక.

మా అమ్మాయికి, మా కాలంలో మాకు లేనిది యివ్వగలిగాననీ నాకెంతో సంతోషంగా వుంది. కేర్‌ఫ్రీ సౌకర్యం. కేర్‌ఫ్రీ రక్షణ. మరి మనం కూడా, మారే కాలంతోబాటు మారద్దా యిక.

10 వున్న ప్యాక్‌లోనూ, పొదుపైన 20 వున్నవీ, 30 వున్నవీ గల ప్యాకెట్లలోనూ దొరుకుతుంది.

కేర్‌ఫ్రీ ఎక్స్‌ట్రా లార్జ్ 10 గల ప్యాక్ కూడా దొరుకుతుంది.

కేర్‌ఫ్రీ శానిటరీ నేప్కిన్స్— పూర్తి సౌకర్యం, పూర్తి రక్షణ; మారుతున్న నేటి కాలంకోసం.

Johnson & Johnson

అరుణని బస్సెక్కించి వచ్చాను.

నా ఊహాలన్నీ ఆమె చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.

పిచ్చి అరుణ!

నాతో జీవితం నవ నవో న్మేషంగా- వెన్నెలంత హాయిగా ఉంటుందని ఆశపడింది.

ఇంట్లోంచి బైటకి వెళ్ళేముందు నన్ను దగ్గర తీసుకుని తన పెదాలు నా పెదాలతో కలిపి "నేను త్వరలోనే వచ్చేస్తాను. ఊరికే మనసు పాడు చేసుకోకు- నువ్వు నా కోసం బతకాలి. ఎందుకంటే నేను నీ కోసం బతుకుతున్నాను కాబట్టి." అంది. ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు......

ఆదృశ్యం అప్పట్నుంచి నా కళ్ళముందు కదులుతూనే ఉంది. కదిలినప్పుడల్లా నా గుండె కింద తడి.

మల్లె పందిరిలా ఉన్న నా జీవితపు నీడలో కాస్త చోటిమ్మని తనే అడిగి వచ్చి కూర్చుంది. నాజీవితపు మల్లె తీగ ఎండిపోయింది. పూలురాలి పోయాయి. గెడ కర్రలతో కట్టిన పందిరి మాత్రం మిగిలిపోయింది. అయినా ఆమె నన్ను వదలి పారి పోలేదు. మరో నీడ కోసం వెంపర్లాడ లేదు. మరో పచ్చదనం కోసం ఆరాట పడ లేదు.

అరుణ......

ఆమె కోసం చైతన్య ఎంత వెంపర్లాడాడు? ఎలాగైనా ఆమెను దక్కించుకోవాలని ఎంత ప్రయత్నించాడు? ఎన్ని పన్నాగాలు? ఎన్ని ఉచ్చులు? ఎన్ని కుట్రలు? ఎన్ని అబద్ధాలు?

అప్పటికి పరిస్థితి ఇంత కన్నా ఎంతో బావుంది కొత్తగా వ్యాపారం మొదలెట్టి కుచ్చు టోపీ పెట్టుకున్న పూల రంగడిలా ఉన్నాను......

చైతన్యని కాదని నన్నే చేసుకోడానికి అదే కారణం కాదు. ఎందుకంటే అప్పటికే వాడి పరిస్థితి ఎంతో గొప్పగా ఉంది...ఎన్నోరెట్లు బావుంది. నేను కొత్త స్కూటర్ మీద ఎంగిడి గూడెం రాజాగారి తమ్ముడిలా తిరుగుతుంటేవాడు నాలుగు రకాల కొత్త కార్లలో మైసూరు మహారాజాగారి పెద్దకొడుకులా తిరుగుతుండే వాడు. ఆస్థిలో, డబ్బులో, అంతస్థులో నేను వాడికి పోలికేకాదు-

అయినా అరుణ నన్నే ప్రేమించింది. నన్నే చేసుకుంది.

అందుకే చైతన్యకి నా మీద కోపం- వాడికి కంటకింపు.

బస్సెక్కిన అరుణ ఇంకా నా కళ్ళముందు కదుల్తూనే ఉంది. చైతన్య ఇంట్లోకి వచ్చాడు-

నాకు అరచేతుల్లో గుండు సూదులు గుచ్చుకుంటున్నట్టుగా ఉంది. ఇప్పుడే కాదు- వాడెప్పుడొచ్చినా అంతే:

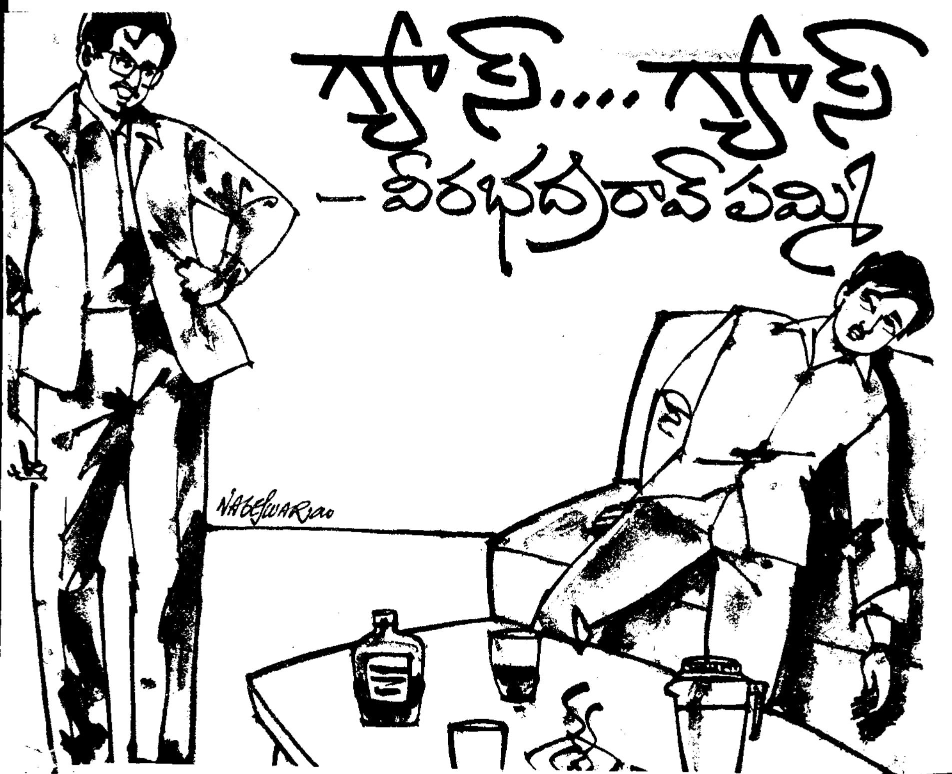
ప్రతి మాటలో, కదలికలో అయిశ్వర్యం పంతుడి నన్న అహంకారం, గర్వం.

ముఖ్యంగా వ్యాపారంలో నేను దెబ్బతిని-శూన్యంగా కనిపిస్తున్న భవిష్యత్తుని తల్చుకుని భయపడి, బాధ పడే రోజులొచ్చినప్పట్నుంచే వాడి పొడ అసలు కిట్టడం లేదు. అదేం చిత్రమో-నా పరిస్థితి అధ్వాన్నం అయినప్పట్నుంచే వాడి రాకపోకలు ఎక్కువయ్యాయి.

ఈ ఇల్లు వాడి స్వంత మైనట్టుగా వస్తాడు. అరుణ వాడి మనిషైనంత చనువుగా ప్రవర్తిస్తాడు. అలాగని నాకు

గ్యాస్... గ్యాస్

— వీరభద్రరావు పమ్మి

అరుణ మీద అపనమ్మక లేపు. నిప్పుకేనా చెదలపడు తుందేమోకాని...

ఆమె అరుణ...నా అరుణ...

చైతన్య పచ్చిన పుడల్లా-తను ఏ కాంట్రాక్టు నంపాదించినదీ, అందులో ఎన్ని లక్షలు మిగుల్తుందో- ఏకారు అమ్మి ఏ కారు కొన్నాడో...ఏవి ఛేవిటో చెప్తాడు. ఇవన్నీ అరుణ వినేటట్టుగా చెప్తాడు.

ఆమెముంద తన గొప్పచాటు కోడానికో-నన్ను ఆమెముందు హీన పరచడానికో నా కే అర్థం కాదు.

వాడు వెళ్ళిపోయాక "ఈ బోరుగాడు మనింటికి రాకుండా చెయ్యలేవా?" అంటుంది అరుణ.

చెయ్య లేను...

ఎందు కంటే వాడికి నేను డబ్బు ఇవ్వాలి. ఒకటి, రెండుకాదు...పదివేలు ఇవ్వాల...

"రావద్దు" అని ఖచ్చితంగా చెప్పడానికి వాడెప్పుడూ అరుణతో అసభ్యంగా ప్రవర్తించలేదు. కాని వాడి చూపులు తనకసహ్యం అంటుంది- అరుణ.

అసలు నాకు అంత డబ్బు అప్పు ఇవ్వడంలో-అందులోనూ నేను వ్యాపారంలో ఓ పక్క మునిగి పోతున్నానని తెలిసీ-ఏదైనా ఆంతర్యం ఉందేమో నని నా కను మానం.

వాడి రాక నాకు యిష్టంగా లేదు. కాని వాడికి ఆవిషయం చెప్పలేను.

లోపలికి వచ్చి వెనకాల జేబులోంచి

విస్కీ బాటిల్ తీశాను. "నీతో కలిసి తాగి చాలా కాలమైంది. అందుకే వచ్చాను." అన్నాడు.

'నాకు తాగాలనిలేదు. నువ్వు ఒక్కడివే కానివ్వు' అన్నాను.

"అరె ఫ్రెండ్— నీకోసం అంత దూరం నుంచి వస్తే కాదంటావా?" అని లోపలికి వెళ్ళి తానే రెండు గ్లాసులు తెచ్చాడు. "సోడా ఉందా?" అనడిగాడు.

లేదన్నట్టుగా తలాడించాను.

"ఆ-అవును.అన్నట్టు ఫ్రిజ్ అమ్మేసావు కదూ!"

వాడెందుకు ఆ మాటన్నాడో నాకు అర్థమైంది.

లోపలికెళ్ళి తనే జగ్‌లో నుంచి నీళ్ళు తెచ్చాడు.

రెండు గ్లాసుల్లో విస్కీ పోసి మంచి నీళ్ళు కలిపాడు.

నేను వద్దంటుంటే వినకుండా బలవంతంగా నాచేతిలో గ్లాసు పెట్టాడు.

వాడు ఎలాగూ వదలడని నాకు తెలుసు...,సిప్ చేసాను.

మళ్ళీ అరుణ నా మనసులో మెదిలింది. ఓవారం రోజులు తల్లిగారింట్లో వస్తానని చెప్పి వెళ్ళింది. వ్యాపారంలో నా పరిస్థితి తారుమారయ్యాక ఆమె తల్లిగారింటికి వెళ్ళడం ఇదే మొదటి సారి...

ఆమె ఇక్కడ కన్నా ఆనందంగా, సుఖంగా ఉంటుందని నాకు అనిపిస్తోంది.

గ్లాసు నోటి దగ్గర పెట్టుకుని మళ్ళీ తాగాను. విస్కీ బాగా స్ట్రాంగ్‌గా ఉంది. గొంతు మండింది. నోటికి వాసన కూడా అదోలా ఉంది.

మరో రెండు గుక్కల్లో గ్లాసు ఖాళీ చేసాను.

చైతన్య మళ్ళీ గ్లాసులో విస్కీ పోస్తున్నాడు. నాకు తాగాలనిలేదు. పైగా ఏదో వాసన, అదోరకమైన ఫీలింగ్...ఆ సమయంలో అరుణ ఊళ్ళో లేదని తెల్సి వాడు వచ్చి నా చేత బలవంతంగా విస్కీ తాగిస్తున్నాడు.

నాకేదో అనుమానంగా ఉంది.

అంతకు మించి భయంగా ఉంది.

విస్కీలో నీళ్ళు కలిపి నా చేతికి అందించాడు.

సిప్ చేసి సిగరెట్ ముట్టించాను.

"నాకు పది లక్షల రూపాయల కాంట్రాక్టు వచ్చింది."

"మంచిదే కదా!"

"ఇంత పెద్ద కాంట్రాక్టు ఇంతకు ముందు రాలేదు.కనీసం ఆరు మిగుల్తుంది."

నేనేమీ మాట్లాడ లేదు.

నా కసలు మాట్లాడాలని పించలేదు.

"నువ్వు వ్యాపారానికి పనికిరావు. ఆ విషయం నువ్ ముందుగా తెల్సుకుంటే బావుండేది."

వాడు నన్ను మానసికంగా హింసించాలని చూస్తున్నాడు.

అరుణ నా భార్య అని వాడి ఏడుపు.

"నువ్వు అన్ని విధాలా పతనమైపోయావు. ఊర్నిండా అప్పులు. ఆ విషయం ఊరంతా తెలుసు. అరుణకే తెలుసు"

వాడు గోడ మీదున్న ఫోటో కేసి చూస్తున్నాడు. చీకటంత నల్లటిజుట్టు-వెన్నెలంత తెల్లటి నవ్వు, ముట్టుకుంటే కాల్తాయేమో అన్నట్టుగా ఉన్న గులాబీ రంగు

పెదాలు...

వాడు తదేకంగా ఫోటో కేసి చూస్తున్నాడు

"ఆఖరికి అరుణకూడా నిన్ను వదిలేసి వెళ్ళిపోయింది.

వాడు ఎటు ఆలోచిస్తున్నాడో, ఎటు మాట్లాడుతున్నాడో నాకు అర్థం కావడం లేదు.

నిజమే—అరుణ నేను పోట్లాడుకున్న రోజులున్నాయి. మా మధ్య కలతలు, కన్నీళ్ళు వచ్చిన రోజులు ఉన్నాయి. అంత మాత్రం చేత...

అరుణ నన్ను వదిలేసి శాశ్వతంగా పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయిందని చైతన్య అనుకుంటున్నాడు.

అది నిజం కాదు-ఆమె మళ్ళీ వస్తుంది.

ఆ విషయం వాడికి చెప్పాలి. చెప్పాలని మెదడులో ఆలోచన ఉంది. మెదడు ఇచ్చే ఆజ్ఞల్ని నోరు సరిగా రిసీవ్ చేసుకోవడం లేదు. చేసుకున్నా అమలు పర్చడం లేదు.

ఇదేమిటి? ఈ విస్కీ నా మీద ఇంత ఘోరంగా పని-చేస్తోంది.

కొంప తీసి...

"ఓపక్క అప్పులు - మరో పక్క చెదరిపోయిన సంసారం ఈ పరిస్థితుల్లో నీకు ఒక్కటే మార్గం ......"

నేను మౌనంగా వాడి కేసి చూస్తున్నాను.

"ఆత్మహత్య చేసుకోవడం ఒక్కటే సరైన మార్గం."

"ఏం మాట్లాడుతున్నావ్‌రా - నీకేమన్నా పిచ్చెక్కిందా?"

బలవంతంగా మాటలు పెకలించి గట్టిగానే అన్నాను.

రేయ్-జరగాల్సింది జరుగుతుంది. నీ తాప్ప కొంచెం సేపు కదలవు - నువ్వు లేవ లేవు. మరో పది నిమిముషాల్లో నువ్వు స్పృహ తప్పుతావు."

గ్లాసు టేబుల్ మీంచి చేతులోకి తీసుకోబోయాను. చైతన్య మెరుపులా గ్లాసు తీసేసుకున్నాడే.

నాకు అర్థం అయ్యింది. వాడికి పిచ్చి ఎక్కింది. అరుణని స్వంతం చేసికోవాలనే పిచ్చి-అరుణని పొందాలనే పిచ్చి.

"విస్కీలో విషం కలిపాననుకుంటున్నావా? నేను అంత పిచ్చివెధవను కాను.

నేను కలిపిన మందు నిన్ను కదలకుండా చేస్తుంది. అంతే కాదు - మరో రెండు గంటల తర్వాత నువ్వు పూర్తిగా లోపలికి తీసుకున్నావన్న సాక్ష్యం కూడా శరీరంలో మిగలదు."

సాకు అంతా గజిబిజిగా ఉంది.

"కొంత కాలం క్రితం మనిద్దరం కలిసి ఓ సినిమా చూశాం. గుర్తుందా - అందులో చంపదల్చుకున్న వ్యక్తిని కదలకుండా చేసేందుకు విస్కీలో మందు కలుపుతాడు. వాడు మత్తులోకి జారి పోయాక ఇంటికున్న తలుపులన్నీ మూసేసి గ్యాస్ సిలిండర్ ఓపెన్ చేసి వెళ్ళిపోతాడు. ఆ సినిమా అప్పట్నుంచి నామనస్సులో కదల్తునే ఉంది. ఇన్నాళ్టికి నాకు సరైన సమయం దొరికింది."

నేను శూన్యంలోనికి చూస్తున్నాను.

నేనుకాపురం ఉంటున్న ఫ్లాటు చిన్నది. అది ఆరు అంతస్తుల మూలగా ఉంది. కొద్ది సేపట్లో నేను స్పృహ కోల్పోతాను. ఊర్కొండా అప్పులు. అరుణ టీస్కో లేదు.

తలుపులన్నీ వేసేసి గ్యాస్ సిలిండర్ ఓపెన్ చేసేసివాడు వెళ్ళి పోతాడు. స్పృహలోలేని నేను గ్యాస్ పీలుస్తాను... ముక్కుల్లో గ్యాస్. ఊపిరితిత్తుల నిండా గ్యాస్...ఊపిరాడదు - ఆక్సిజన్ దొరకదు.

'మర్నాడు పేపర్లో ఫలానా వ్యక్తి నిర్లక్షంగా గ్యాస్ వదిలేసి విస్కీ మత్తులు ఊపిరిరాడక చని పోయాడు.' అని వస్తుంది.

వాడి పన్నాగం నాకు పూర్తిగా అర్థమైంది.

ఇది హత్యాకాదు ఆత్మహత్యా కాదు. కేవలం నిర్లక్ష్యంవల్ల జరిగిన మరణం-ఆ విషయం అందరు నమ్ముతారు."

చైతన్య ఆనందంగా ఉన్నాడు. హుషారుగా న్నాడు.

మరో విజయం సాధించిన మనిషిలా పెదాలు తడుపుకున్నాడు-అరుణ ఫొటో కేసి చూస్తున్నాడు.

"కొంప తీసి ఈః కేసులో అరుణని ఇరికించవుగా!" అతి కష్టం మీద బల వంతంగా అన్నాను.

"నేనంత పిచ్చి వెధవని కాదు - అరుణ జైల్లో ఉంటే నాకేం ఉపయోగం? నా చేతుల మధ్య ఉండాలిగాని..." వాడు నవ్వుతున్నాడు.

"అరుణ అలాంటిది కాదు."

"పిచ్చివాడా! పరిస్థితులు మనిషిని మారుస్తాయి... రేపటికి నువ్వుండవు. అరుణ మొదట్లో బాధ పడుతుంది. నాని రానురాను... నా ఆదరణకి, అభిమానానికి లొంగి పోతుంది. అప్పుడు వాళ్ళ ఆమెను పీకుతాడు. కాల్లుకున్నట్లా వెంట పడతారు. ఏ దిక్కుతోచక ఏలవెళ్లాలి పోతుంది.

ఆ సమయంలో నేను ఆమెను ఆదు కుంటాను, ఆమెకోసం...కేవలం ఆమె కోసం నీ అప్పులన్నీ తీరుస్తాను. ఆమె నా స్వంతమైపోతుంది."

చైతన్య పకపక నవ్వుతున్నాడు.

నాకులేచి వాణ్ణికాలితో బలంగా తన్నాలని ఉంది. కాని లేవలేను. ఒక్క కంఠ రమూ కదలడం లేదు.

గట్టిగా అరవాలని ఉంది.

గొంతు పెగలడం లేదు. విస్కీలో వాడు కలిపిన మందు నామీద ఘోరంగా పనిచేస్తోంది.

"చూశావా! నువ్వు అప్పుల పాలైపో

వడం నా కెంత లాభమో?"

చైతన్య మళ్ళీ నవ్వాడు.

నేను వాడికి దొరికిపోయాను. దారుణంగా దొరికిపోయాను. ఆరో అంతస్తులో ఓ మూలఫ్లాట్‌లో ఇంత అర్ధరాత్రి నన్నెవరూ రక్షించలేరు. నేను హెల్ప్‌లెస్‌గా చచ్చిపోతున్నాను...

నేను చూస్తుండగానే ఇంటి కిటికీలన్నీ మూసేశాడే. వెంటిలేటర్‌కి షట్టర్ బిగించాడు. వంటింట్లోకి వెళ్ళి గ్యాస్ ఆన్ చేసివచ్చాడు.

చివరగా నాకేసి ఓ విషపుచూపు చూసి మెయిన్ తలుపు గట్టిగా మూసేసి బైట బోల్టు పెయ్యకుండా వెళ్ళి పోయాడు.

నాకు ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టేసాయి.

తెల్లారేసరికి నేనుండను. నీ చావు నీకు ముందే తెలియడానికి మించిన ఘోరం మరొకటి లేదు.

నేను అరుణ ఫొటోకేసి చూశాను.

వెర్రిపిల్ల...

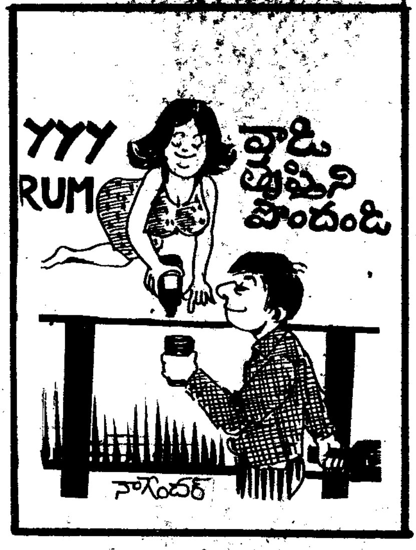
మూడేళ్ళ సంసార జీవితంలో ఆమె కష్టాలే ఎక్కువగా అనుభవించింది. నా చావుతో ఆమె సుఖపడుతుందా?

చైతన్య నా అప్పులన్నీ తీర్చి-ఆమెకు సాయం చేసి ఆమెను లొంగ దీసుకుంటాడు. పరిస్థితులు- మనిషిని తల ఒగ్గేట్ట చేస్తాయి. అరుణకూడా పరిస్థితులకు తల ఒగ్గుతుంది.

కాని....కాని.

చైతన్య శాడిస్టు - పైగా అరుణ పూర్వం తనని కాదని నన్ను చేసుకున్న కోపం కూడా ఉంది.

వాడు ఆమెను సుఖపెట్టడు. సుఖపడనివ్వను.

ఆమెను హింసిస్తాడు.

పాపం అరుణ...

నన్ను ప్రేమించినందుకు-నన్ను కట్టుకున్నందుకు కష్టాలు పడింది కష్టాలు పడబోతోంది.

ఫోటోలో అరుణ నాకు రెండు అరుణల్లా నాలుగు అరుణల్లా, ఎనిమిది అరుణల్లా కనిపిస్తోంది.

నాకు మత్తు వచ్చేస్తోంది. నాకు స్పృహ తప్పుతోంది.

గుడ్‌బై అరుణా! గుడ్‌బై!

నాకు ఏమీ తెలియడం లేదు.....

ఆ కంగారులో, ఆ భయంలో, ఆ సమయంలో నాకు గుర్తురాలేదు, చైతన్యకే తెలియని ఒక విషయం ఉంది. అప్పులపాలైపోయిన నేను గ్యాస్ అయిపోయి పదిహేను రోజులైనా డబ్బు లేక సిలిండర్ బుక్ చేయలేదు.

పదిహేను రోజులుగా అరుణ కిరసనాయిల్ మీదే వంట చేస్తోంది.

రైల్వే స్టేషన్ కోలాహలంగా వుంది. పరిగెడుతూ వచ్చి కదలడానికి సిద్ధంగా వున్న రైలు ఎక్కాను. నా నెంబరు వెతుక్కుని సీటుని సమీపించేను. డామిట్! నేనసహ్యించుకునే సింగిల్ సీట్. లేకపోతే ఫ్లయిట్‌లో వెళ్ళాల్సిన నేను తప్పని సరి పరిస్థితుల్లో యిలా ట్రైన్ ఎక్కాలసి రావటం అదీ కనీసం ఫస్ట్ క్లాసైనా కాకపోవటం ఓహ్! హెల్!

ఈ రైలు యింకా కదలదేం? సంగీతాపిక్చర్స్ వాళ్ళ యూనిట్ అంతా ఈ పాటికి వాల్తేరు చేరుకుని వుంటారు. నాకోసం ఎదురు చూస్తూంటారేమో. అసలే ఆ ప్రొడ్యూసర్‌కి ముక్కు మీద కోపం. ఏం ఎగురుతున్నాడో! కానీ మనిషి మంచివాడు. నా నవల సినిమాగా తీసినప్పుడు నేను పెట్టిన కండిషన్లన్నిటికీ ఒప్పుకున్నాడు. ముఖ్యంగా పాత్రలు, నవలలో ఏ మార్పూ చెయ్యకూడదన్నది. ఆ సినిమా సూపర్ హిట్ కావటంతో తన నెక్స్ట్ పిక్చర్‌కి కూడా నా నవలే తీసుకున్నాడు. సంభాషణలు కూడా నన్నే రాయమన్నాడు. ఇప్పుడా పని మీదే అర్జంట్‌గా వయల్దేర వలసి వచ్చింది. రేపటివేళకి ఇక్కడికి తిరిగి చేరుకోగలనో లేదో! సాహితీ సమాఖ్య వారి సభకి అధ్యక్షత వహిస్తానని మాటిచ్చేను.

రైలు మెల్లిగా కదలి స్పీడందుకుంది. సీట్లో సర్దుకుని కూచుంటూ అప్పుడు గమనించేను ఎదుటి సీట్లోని అమ్మాయిని. పరిశీలనగా చూశాను. చాలా మామూలు అమ్మాయి. నీలి రంగు కాటన్ చీరలో

సింపుల్‌గా వుంది. ఏదో పుస్తకంలో పూర్తిగా మునిగి పోయి పరిసరాలను కూడా మర్చిపోయి నట్టుంది. దృష్టి మరల్చి కంపార్ట్ మెంటంతా పరికించాను చాలా మటుకు పంజాబీలు కన్పించారు బహుశా ఏదో సౌత్ ఇండియా టూర్ వేసుకున్నట్టున్నారు. తిరిగి నా చూపులు ఎదుటి అమ్మాయిపై పడ్డాయి. ఇంకా అలాగే పుస్తకం చదువుతోంది. అంత దీక్షగా చదువుతున్న పుస్తక మేమిటా అని చూశాను. ఫెమీనా! పక్కనే బ్యాగు లోంచి తొంగి చూస్తున్న ఇంకో పుస్తకం కన్పించింది. పరీక్షగా చూశాను. అది నా నవలే, అయితే తెలుగమ్మాయే నన్న మాట. సాధారణంగా ఆ వయసు అమ్మాయి అందరికీ నేనే అభిమాన రచయితను. అభిమాన రచయిత ఏమిటి ఆరాధ్య రచయితని కూడా! నా అభిమానుల్లో ఎక్కువ శాతం కాలేజీ అమ్మాయిలూ, అబ్బాయిలే, యువతరం రచయిత నన్న బిరుదు కూడా నాకుంది. ఈ అమ్మాయి తలెత్తి ఒక సారి చూస్తే బాగుండును. (నా ఫోటో అన్ని మాగజైన్స్‌లో తరుచూ ప్రచురింప బడుతూనే వుంటుంది. కాబట్టి గుర్తించదేమోనన్న సందేహం లేదు.) ఎదురుగా వున్నది ప్రఖ్యాత రచయిత మధు అని తెలుసుకున్నప్పుడు ఈమె భావాలెలా వుంటాయి? ఆశ్చర్యంతో ఉక్కిరి బిక్కిర వుతుందేమో!

కానీ ఎంతసేపైనా ఆమె తన పుస్తక పఠనం ముగించేట్టు కన్పించ లేదు. ఆమె దృష్టిని మళ్ళించేందుకు చిన్నగా పొడి దగ్గు దగ్గాను. తలెత్తి చూసిందామె చిన్నగా నవ్వి అన్నాను. "హలో! నా పేరు మధు. వాల్తేరు దాకా వెళ్తున్నా. మీ రెందాకా?" "నేనూ అక్కడి కే." క్లుప్తంగా జవాబిచ్చి తిరిగి పుస్తకంలో తల దూర్చిందామె.

నన్ను గుర్తించినట్టు ఎక్కడాకన్పించ లేదు. కనీసం మాట్లాడ్డానికి కూడా ఇంట్రెస్టు చూపటం లేదు. ఐనా ఈ అమ్మాయి గుర్తు పట్టాలని తనకెందుకీ తాపత్రయం? తన కి అభిమానులకి కొదవా? లేదే! ఎంతో మంది అందమైన అమ్మాయిలు, తను ఒక్కమాట మాట్లాడితే చాలని పొంగి పోయే వాళ్ళు, తన కోసం ప్రాణాలైనా యిచ్చే వాళ్ళు వున్నారు. ఆఫ్టరాల్, ఈ అమ్మాయి, ఈ మామూలు అమ్మాయి తనని గుర్తించక పోతే తన ప్రతిష్టకేమిటి లోటు? కానీ... ఈమె కళ్ళల్లో నా పట్ల ఆరాధన, మెచ్చికోలు చూడక పోతే తనలోని రచయిత 'ఇగో' తృప్తి పడేట్టు లేదు. ఆ పట్టుదల తోనే సంభాషణ కొన సాగించేను,

మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా? ఈ సారి ఆమె కొంచెం విసుగ్గానే తలెత్తింది. నా పేరు శైలజ. యూనివర్శిటీలో ఎమ్. ఎస్సీ లో జాయిన్ కావటానికి వెళ్తున్నాను. సబ్జెక్టు జనటిక్స్. గబగబా చెప్పటం ముగించి, చాలా? ఇంకేమైనా చెప్పాలా? అన్నట్టుగా చూసింది. నా గురించేమీ అడగదేం? నా అంతట నేనే రచయితనని చెప్పుకోవటం ఎలా? ఒక ఐడియా వచ్చింది. బాగ్ తెరచి. ఇంకా మార్కెట్లోకి రాని నా కొత్త నవల ఒకటి తీశాను. ఇది సీరియల్‌గా సంచలనం సృష్టిస్తోంది. పబ్లిషర్ ముందుగా నాకొక కాపీ పంపాడు ఈ పుస్తకం చూస్తె ఆమె తప్పక అడుగుతుంది. సీరియస్‌గా చదు

వుకున్నట్టుగా నటించటం మొదలెట్టాను. కాని డామ్‌డేవన్స్. శైలజ నా పుస్తకం వైపన్నా చూడలేదు ఎంత సేపటికీ. ఇక లాభం లేదు. డైరక్టుగా చెప్పెయ్యాలని నిశ్చయించుకున్నాను. "మీరు పుస్తకాలు ఎక్కువగా చదువుతారను కుంటాను?" అడిగాను సంభాషణ మళ్ళీ మొదలు పెడుతూ. ఈ సారా రామె మొఖంలో కొంచెం ఉత్సాహం కన్పించింది. "అవునండి. పుస్తకాలు చదవడం నా ముఖ్యమైన హాబీ, కన్పడిన ఏ పుస్తకమూ వదలను." "మీ అభిమాన రచయిత ఎవరు?" ఉత్కంఠతో అడిగాను. ఆమె "మధు" అంటుందనీ, "ఆ మధు మీ ఎదురుగానే వున్నాడు" అని చెప్పగానే ఆమె ముఖంలో మారే భావాలని చూద్దామని ఆశ పడ్డ నాకు నిరాశ మిగిలింది. "యిర్వింగ్ వాలెస్! కళ్ళు మెరుస్తుండగా అందామె." ఎంత గొప్పగా రాస్తాడండీ ఆయన. ఆయన ప్రతీ నవలా అద్భుతం చదువుతుంటె ఆ సంఘటనలన్నీ నిజంగా జరిగినవేనేమో అన్పిస్తాయి తప్పఫిక్షన్ అన్పించవు. ఆయనకి సాటి వచ్చే రచయితలే లేరు నాదృష్టిలో. ఆయన లేటస్ట్ నావల్ మీరు చదివారా? అందులో... అమె యింకా ఏదో చెప్పుకు పోతుంది. నాకు ఒళ్ళు మండి పోతోంది. డామిట్! యిప్పటి అమ్మాయిలకి యింగ్లీషు నవల్ల గురించీ, రచయితల గురించి మాట్లాడ్డం ఫాషనై పోతోంది. తేనెలూరే తెలుగుండగా ఈ యింగ్లీషు పిచ్చేమిటి? పళ్ళు బిగువున ఓర్పుగా ఆమె ఉపన్యాసం కాసేపు వినిఅడిగేను. "తెలుగులో మీ అభిమాన రచయిత ఎవరు?" అని ఆ అమ్మాయి ముఖ కవళికలు ఒకసారిమారిపోయాయి. సారి అండీ, నాకు...నాకు తెలుగు చదవటం రాయటం రాదు. కేవలం మాట్లాడ గలనంతే, మా నాన్నగారి ఉద్యోగ రీత్యా చిన్నప్పట్నించీ కలకత్తాలోనే పెరిగాను. అమ్మ బెంగాలీ, డిగ్రీ కలకత్తాలోనే కంప్లీట్ చేసి పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్‌కి వాల్తేరులో సీటొస్తే వెళూతున్నాను. నేను ఒక్కసారి నీరుగారిపోయాను. అయ్యో! ఇంత సేపట్నించీ పడ్డ శ్రమంతా వృధా అయిందే. సడెన్ గా నా చూపులు ఆమె బాగ్‌లో వున్న నా నవల పై పడ్డాయి. మీకు తెలుగు చదవటం రాదన్నారు. మరి ఈపుస్తకం?" సందేహంగా అడిగాను. ఆమె తేలిగ్గా నవ్వేసి "ఓ అదా! నా ఫ్రెండ్‌కి ఈ పుస్తకం వాల్తేరులో దొరకలేదుట, కొని తెమ్మని లెటరు వ్రాస్తే తీసుకెళుతున్నాను. అయినా ఈ పుస్తకాల్లో ఏముంటాయి? యిర్వింగ్ వాలెస్ నవలలు ఒక్కసారి చదివి చూడమనీ ఎన్నో సార్లు చెప్పానుదానికి. వినదే మొండి ఘటం." ఈ మాటలు విన్నాక ఆ పుస్తకం నే నే రాశానని చెప్పాలన్పించలేదు. "మీరు కూడా నావెల్స్ చదువు తారా" కుతూహలంగా అడిగిందామె. చదవడం కన్నా ఎక్కువగా రాస్తాను,నీరసంగా చెప్పాను. ఓ! మీరు రైటరన్నమాట? మీపేరు? "మధు" నిర్లిప్తంగా చెప్పాను. "మధు...నేనెప్పుడూ విన్న జ్ఞాపకం లేదు. వాల్తేరులో మా ఫ్రెండ్‌కి తెలుస్తుందను కుంటాను. మీరెన్ని పుస్తకాలు రాశారు?" 'ఒక్కటే' కసిగా అన్నాను. పరిచయమైన ప్రతివారి పొగడ్తలనూ, అభిమానాన్నీ అందుకున్న నాకు ఉక్రోశం వస్తోంది. 'ఒక్కటేనా! యిర్వింగ్ వాలెస్ చాలా రాశాడు-

గుర్తుందా
కాలేజీలో మొదటి రోజు?

వర్ణింపనలవి గాని ఆనాటి ఆనందం గుర్తుందా? రెక్కలు విప్పిన పక్షిలా స్వేచ్ఛను అనుభవించిన రోజు? క్రొత్త స్నేహితులతో పాటు క్యాంటీన్‌లో త్రాగిన మొదటి లిమ్కా ఆనందం. నిమ్మకాయ నీరులా మజానిచ్చే ఆ లిమ్కా రుచి మాధుర్యం. ప్రతి మారూ లిమ్కా త్రాగినపుడు వస్తుంది కదూ జ్ఞాపకం?

లిమ్కా. నిమ్మ రుచి సదా ఆనందపు అనుభూతి!

Limca

ARTIFICIALLY FLAVOURED. CONTAINS NO FRUIT JUICE OR FRUIT PULP.

అసలు అతను ఏదైనా పుస్తకం మొదలు పెట్టేముందు ఆ సబ్జెక్టు గురించి ఎన్నో ఏళ్ళు పరిశోధన చేసి గానీ రాయకట... మళ్ళీ ఉపన్యాసం మొదలు. ఈవిడకి ఇర్వింగ్ వాలెస్ పేరెత్తితే లోకం తెలియదు కాబోలు. ఏదో చెప్పి చెప్పి అలసి ఆమె, సగం విని, విసిగా నేను. మాకు తెలియకుండానే నిద్రలోకి జారుకున్నాం.

తిరిగి మెలుకువ వచ్చేసరికి రైలు వాల్తేరు స్టేషన్లో ఆగి వుంది. ఆదరా బాదరా లేచి సామాన్లు సర్దడం మొదలు పెట్టాను. ఎదుటి సీటమ్మాయి అప్పుడే దిగిపోయినట్టుంది. పరచిన బెడ్ షీట్ మడత బెట్టబోతూ ఆగాను. బెడ్‌షీట్ క్రింద కొంత డబ్బూ, ఒక కాగితమూ కన్పించాయి. ఆత్రంగా చదవడం ప్రారంభించాను:

మాష్టారూ.

నా అక్షరాలు మీరు చదవబోతారనుకుంటేనే ఏదో థ్రిల్, చేతులు వణుకుతున్నాయి. నేను మీ అభిమానిని. పిచ్చిగా ఆరాధించే అభిమానిని. కానీ మీ కెప్పుడో ఉత్తరం వ్రాయటానికి ప్రయత్నించలేదు. అర్హత నాకు లేదనుకునేదాన్ని.

మీరు యిప్పుడింత పాపులర్ కాక ముందు అంటే నాటికలూ. చిన్న కథలూ రాసేటప్పుడే మీలో గొప్పతనాన్ని గుర్తించాను. మీరు ఎప్పటికైనా గొప్ప పేరు తెచ్చుకుంటారని వూహిస్తుండేదాన్ని. ఎక్కడ మీ కథ కన్పించినా కట్ చేసి దాచేదాన్ని. నేనూహించినట్లే మీరు గొప్పవారయ్యారు. పేరు తెచ్చుకున్నారు. నాలాటి అభిమానులు మీకిప్పుడు లక్షలమంది. కానీ ఎందుకో నేను వాళ్ళందరి కన్నా మీకు దగ్గరదాన్ననిపించేది. (బహుశా అందరూ నాలాగే అనుకోవచ్చు) మీరు ఒక్కొక్క మెట్టూ పైకి వెళుతూంటే ఆ విజయాలన్నీ నావే అన్పిస్తాయి. మిమ్మల్ని ఒక్కసారి చూడాలనుకునేదాన్ని. ఒక్కసారి మా ఊళ్ళో మీకు జరిగిన సన్మాన సభలో మీ ఆటోగ్రాఫ్ ఎలాగైనా సంపాదించాలని విశ్వ ప్రయత్నం చేశాను. కానీ ఆ జనంలో మిమ్మల్ని సమీపించడానికే వీలుగాలేదు. కనీసం మిమ్మల్ని దూరం నుంచైనా కళ్ళారా చూడలేక పోయాను.

నిన్న రాత్రి ప్లాట్ ఫామ్ మీద పచార్లు చేస్తున్న మిమ్మల్ని కిటికీ నుంచి చూశాను. కలో నిజమో అర్థం కాలేదు. మీరు నేనున్న కంపార్ట్‌మెంట్ ఎక్కేసరికి ఆశ్చర్యంలో తల మునకలయ్యాను. ఇక మీరు సరాసరి ఎదుటి సీట్లో కూర్చోగానే ఆనందంతో నా గుండె ఆగినంత పనయ్యింది. ఏం చెయ్యాలి? నా ఎదుట వున్నది ఎప్పుడూ నా వూహల్లో వుండే వ్యక్తి. ఏం మాట్లాడాలి? పుస్తకం చదువుతున్నట్టు నటిస్తూ ఆలోచించాను. మాష్టారూ! నేను బాగా మామూలు అమ్మాయినండీ. అద్భుతమైన అందము, అఖండమైన తెలివి తేటలు, యివేవి లేవు మీ నుంచి గుర్తింపు పొందడానికి. మిమ్మల్ని చూడగానే, "నమస్కారం సార్! నేను మీ అభిమానిని. మీ రచన అంటే ప్రాణం. మీ నవలలన్నీ చదివాను." ఈ రకంగా అన్నాననే అనుకోండి. ఆ మాటలు యింతకు ముందు ఎంతో మంది నోట విన్న మీకు చాలా మామూలుగా అన్పించవచ్చు. అందుకే నా ప్రత్యేకత తెలియ బర్చడానికే చిన్న

అబద్ధం ఆడేను. నేను కలకత్తాలో చదివిన మాట నిజమే కానీ తెలుగు చదవడం రావనటం మాత్రం అబద్ధం అమ్మ బెంగాలీయే కానీ తెలుగులో కవితలు రాస్తుంటుంది. మా యింట్లో అందరం సాహిత్య పిపాసకులం. తెలుగులో యిప్పటి దాకా ప్రచురింప బడిన పుస్తకాలన్నీ మా యింటి లైబ్రరీలో వున్నాయి.

నేనాడిన అబద్ధానికి నన్ను దయచేసి క్షమించండి. అన్నట్టు నా పేరు కూడా శైలజ కాదు. మీ కథలో శైలజ పేరు తరుచూ కన్పిస్తుంటుంది. అందుకని అలా చెప్పాను. దీనికీ క్షమించండి. యిక పోతే మీ దగ్గరున్న మీ కొత్త నవల తీసుకుంటున్నాను. ఎన్నాళ్ళనించో ఆ నవల కోసం ఎదురు చూస్తున్నాను. అదీ గాక ఆ పుస్తకం మీద మీ స్వహస్తాలతో పేరు రాసుకున్నారు కదూ? మీఆటోగ్రాఫ్ యింత తేలిగ్గా దొరుకుతుంటే ఎలా వొదులుకోవటం? దీనికి క్షమించరి య్యండేం! పుస్తకం ధర వుంచి వెళుతున్నాను.

ఇంకోమాట! ఇర్వింగ్ వాలెస్ కన్నా నా దృష్టిలో మీరే గొప్పవారు. ఎందుకంటే మీరు కావాలనుకుంటే యింగ్లీష్‌లో అతనంత గొప్పగానూ రాయగలరు గానీ మీలా అతను తెలుగులో రాయలేడు కదా?

ఇంక వుంటాను. ఇప్పటికి ఈ అభిమాని మీకు గుర్తుంటుంది కదూ?

ఇట్లు
ప్రీతి

సిల్లీ గర్ల్! ఉత్తరం మడుస్తూ నవ్వుకున్నాను. తనకి తెలుగు చదవడం రాదన్నది అబద్ధమని ముందే గ్రహించాను. కాకపోతే ఏ ఉద్దేశంతో అబద్ధమాడుతోందో మాత్రం తెలియ లేదు. ఇప్పుడర్థమైంది.

యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

ఆరోజు ఆదివారం. ఆరాత్రి పన్నెండింటికి పారాచ్యూట్స్, నిశ్శబ్దపు చీకట్లో క్రిందికి దిగాయి. పసిగట్టిన వేటకుక్కలు భయంకరంగా మొరగ సాగాయి. గార్డులు ఏం జరిగిందీ గ్రహించే లోపులో ఫ్లాష్‌లైట్స్ వెలిగాయి.

కాంతి భరించలేక కుక్కలు అరవటం మానేసాయి. గార్డులు పిచ్చెక్కినట్టు మిషన్ గన్స్ పేల్చసాగారు. నిద్రలో వున్న బానిసలు బయట వినపడుతున్న చప్పుళ్ళకి తలుపులు బద్దలు కొట్టుకుని బయటకు రావటానికి ప్రయత్నించ సాగారు.

దాదాపు అయిదు నిముషాల పోరాటం జరిగింది. బులెట్స్ చప్పుళ్ళకి అడవి అదిరిపోయింది. అడవిలో మృగాలు వింటి నుంచి వెలువడిన బాణాల్లా పరుగెత్త సాగాయి. అంతా చెల్లాదరు అయిపోయాయి.

ఈ లోపులోమరిన్ని పారాచ్యూట్స్ దిగాయి. కొంతమంది గార్డులు అడవిలోకి పరుగెత్తారు. మరికొద్దిమంది గుళ్ళకి బలి అయ్యారు. చాలామంది లొంగిపోయారు. నీళ్ళలోదూకిన గార్డుల్ని మొసళ్ళు చంపేసాయి.

సైనికులకున్నంత ప్లానింగ్, శిక్షణ-గార్డులకిలేదు. వాళ్ళ జీవితమంతా నిరాయుధులైన బానిసల్ని అదమాయించి పన్లుచేయించుకోవటానికే సరిపోయింది. అందుకే నాలుగువైపుల్నుంచీ భారత సైన్యం చుట్టుముట్టేసరికి ఎక్కువ ప్రతిఘటన లేకుండానే లొంగిపోయారు. కుక్కలు చాలా వరకూ తుపాకి గుళ్ళకి బలి అయ్యాయి.

ఎన్నో సంవత్సరాలు ఆ అరణ్యపు గాఢాంధకారంలో బ్రతికిన బానిసలకి- ప్రత్యూషపు వెలుగుతో పాటూ జీవితంలో స్వాతంత్ర్యం కూడా లభించింది.

ఆ మరుసటి రోజు బయట పడిన సత్యాలుమాత్రం మొత్తం దేశాన్నే ముక్కుమీద చెయ్యివేసుకునేలా చేసాయి.

బయట ప్రపంచానికి తెలియని ఆ అడవిలో...కాకులు దూరని చెట్ల మధ్య-చుట్టూ ఎత్తైన కొండల నడుమ...దుర్గమమైన ప్రవాహాల ఆవతల...

దాదాపు 500 ఎకరాల్లో పెంచబడుతున్న "పాప్పీ" మొక్కలు (పపావర్ సామ్నిఫెరమ్) నుంచి ఏటేటా ఉత్పత్తి అయ్యే హెరాయిన్-దాదాపు పదిటన్నులుంటుందని అంచనా. హీనాతి హీనం-కిలో హెరాయిన్ ఖరీదు లక్షరూపాయలు అనుకున్నా, ఆ అడవిలో ఉత్పత్తి అయ్యే మొక్కల ఖరీదు 100,00,00,000 (వంద కోట్లు). పూర్వ కాలం ఒక సామంతరాజు తన సామ్రాజ్యం నుంచి పొందే రాబడి కన్నా ఇది వందరెట్లు ఎక్కువ.

ఎంతో కాలం నుంచీ దేశపు దక్షిణబొడ్డులో అరణ్యం మధ్య ఈ'పొలాన్ని' సాగు చేస్తున్నా ఎవరికీ తెలియ లేదంటే అది దేశపు నేతల లంచగొండి తనానికీ, అసమర్థతకీ నిదర్శనం అని పేపర్లు వ్రాసాయి.

ఆరోజే, ప్రెసిడెంట్ ఆఫ్ ఇండియా, జానకీ రాముడు-భారతదేశంలో (అధికారపూర్వకంగానైనా సరే) పాప్పీ ప్లాంట్స్ పెంపకాన్ని నిషేధిస్తూ ఉత్తర్వు జారీ చేసాడు. ఆ ఆర్డినెన్సు వెంటనే అమలులో కొచ్చింది.

[ప్రపంచంలో పాప్పీ ప్లాంటేషన్ ఎక్కువగా వున్న దేశాలు రెండు. ఒకటి మనది. రెండు టర్కీ! మన దేశంలో-దాదాపు 1000 టన్నుల ఓపియమ్; కమీషనర్ ఆఫ్ నార్కోటిక్స్ పర్యవేక్షణలో పండించబడుతుంది. కొన్ని మందుల తయారీలో ఉపయోగపడే ఈ (నల్ల)మందు ఉపకారంకన్నా దేశపు యువతకి ఎక్కువ అపకారం చేస్తుందన్న భావంతో అమెరికా, ఇండియానీ, టర్కీనీ వారివారి దేశాల్లో ఈ పంటని నిషేధించ వలసిందిగా కోరింది. అందుకోసం టర్కీకి 32వేల డాలర్లు ఋణంగా యిచ్చింవికూడా. కానీ మనదేశం దానికి ఒప్పుకోలేదు.

ఆ ప్రకారంగా 1972లో టర్కీ ఈ పంటని తమదేశంలో నిషేధించగానే భారతదేశం-ప్రపంచపు పంటలో ప్రథమస్థానం వహించింది! మనదేశంలో పెరిగే ప్రతీ పాప్పీ మొక్క కేవలం ఔషధాలతయారీకే ఉపయోగపడుతుందన్న-ఆ-త్మ-వం-చ-నతో ప్రభుత్వం ఈ పెంపకాలకి ఇప్పటివరకూ అనుమతి ఇస్తూనేవుంది. దాదాపు నాలుగుకోట్ల విలువచేసే హీరాయిన్ పట్టుబడ్డప్పుడు-1811-1984 న

నిజంగా దేశంలో ఇంత పంట అనధికారంగా పండించబడుతుందా అని ఆశ్చర్యం వెలిబుచ్చిన మొదటివ్యక్తి-కమీషనర్ ఆఫ్ నార్కోటిక్స్!]

అంతకుముందు ఏ ప్రెసిడెంట్‌గానీ-ప్రధానమంత్రిగానీ చేయలేని పనిని జానకీరాముడు చేసాడు.

—పాప్పీ ప్లాంటేషన్‌ని దేశంలో రద్దు చేయించటం!!

దీనివలన కొంతమంది ఎయిర్ఇండియా అధికారులు-చాలామంది కస్టమ్స్ అధికారులు నష్టపోయారు. అంతర్లీనంగా నష్టపోయింది మాత్రం దేశపు గుత్త వ్యాపారస్తులు!జానకీరాముడికి మరికొంతమంది శత్రువులుఅధికంగాఎక్కువయ్యారు.

వంకచెక్కి రామ్మూర్తి మాత్రం అరెస్టు కాలేదు.

ఆ దీవిని అతడే నిర్వహిస్తున్నాడని ఇంకా సాక్షాధారాలు దొరకలేదు. అరెస్టయిన గార్డులు పెదవి విప్పలేదు. దేశంలోకెల్లా అత్యున్నతమైన ఇంటలిజెన్సు సంస్థ ఈ కేసు ఇన్వెస్టిగేషన్ ప్రారంభించింది. రేపోమాపో అతడు అరెస్టు కాబడటం మాత్రం ఖాయం అని అందరూ అనుకోసాగారు!

ఆ తరువాత వాణితో కలిసినప్పుడు అతనన్నాడు—

"చూసావా వాణీ! ఇరవై సంవత్సరాలు ఆదీవిలో నేనో జంతువులాగ డిపాను. సింహం మరో సాక్షమున్నాడు. మా అందరికీ తెలుసు-ఆ ప్రదేశం వంకచెక్కి రామ్మూర్తిది అని! అయినా అతడు అరెస్టు కాబడలేదు మన చట్టాలు ఎంత లూజయినవో!"

"అక్కర్లేదు" అంది వాణి. "...ఈరోజు కాకపోయినా రేపయినా రామ్మూర్తి అరెస్టు అవుతాడు.కానీ అక్కడ ఎంతోమంది బానిసలు బయటకొచ్చారు. అదీ ముఖ్యం-కాదంటావా?"

"కేవలం నా మాటమీద-ఎంతో రహస్యంగా వెతికి ఆ ప్రదేశాన్ని పట్టుకున్నారు! మనం మన ప్రెసిడెంట్‌కి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోవాలి." అన్నాడు అతడు.

"దేశం నడిబొడ్డులో ఇన్ని ఎకరాల స్థలంలో ఇలా దొంగతనంగా పంట పండిస్తూంటే మూడోకంటికి తెలియకపోవటం విచిత్రంగాలేదూ? నమ్మబుద్ధి కావటం లేదు."

"నమ్మకమూ విచిత్రం-ఏమీలేదు. ఇది యదార్థగాధే."*

"ఎవరైనా దీన్ని ప్రజల దృష్టికి ఎందుకు తీసుకురారు?"

"ప్రజలకిలాటివి తెలుసుకోవటం ఇష్టంవుండదు వాణీ! మార్పు ఎప్పుడూ బాధ కలిగించేమాట నిజమే. ఈ ఎన్నికలన్నీ బోగస్ అని అందరికీ తెలుసు.

---

* THE CHAITRAL HILLS IN THE NORTH-WEST FRONTIER PROVINCE IS OTHER-WISE CALLED GOLDEN TRIANGLE. THEY ARE ALL SITUATED IN DEEP JUNGLE IN HIGHLY INACCESSIBLE HILLY REGIONS WITH NO TRANSPORT AND COMMUNICATIONS. THE CHAITRAL AREA IS PRIMARILY TRIBAL. NO LEGAL LAWS ARE APPLICABLE HERE. THEY ARE TRADITIONALLY REBELLIOUS AND GOVERNED BY THEIR OWN NORMS. EVEN DRUG ENFORCEMENT OFFICIALS CONFESS THAT IT IS VERY DIFFICULT TO CONTROL THE CULTIVATION OF THIS POPPY PLANTS IN THIS AREA. THE ESTIMATED VALUE OF THESE CROPS ARE AROUND 100 CRORES PER CROP -

ILLUSTRATED WEEKLY

ఎవరికి జానకీరాముడి ఎన్నికతో ఇవి ఎంత మూర్ఖమైనవో ప్రాక్టికల్‌గా కూడా చూపించాం; అయినా ప్రజలు తెలుసుకోరు. అలాటి వారికి ఇక హెరాయిన్ గురించి, ఓపియమ్ గురించీ వ్రాస్తే చదివే ఉత్సాహం ఏముంటుంది? వారికి ఏ విధంగా చెపుతాం? ఇక పాఠ్యపుస్తకాల్లో పాలుతాగా, "మీచుట్టూ ప్రపంచం" అనివ్యాసాలు వ్రాయాలి పరీక్షల్లో వ్రాయాలి కాబట్టి కనీసం చిన్నపిల్లలయినా చదువుతారు—"

"ఈ మాత్రమైనా స్పృహలేకుండా ఎలాబ్రతుకుతున్నారు. ఈప్రజలు? పాఠ్య పుస్తకాలే అఖ్ఖర్లేదు. కనీస అవగాహన వుండాలి కదా."

"జరిగినంతకాలం ప్రజలు మన్నుతిన్న పాములే వాణీ! ఒక విస్ఫోటనం జరుగుతేతప్ప ప్రజలు మేల్కొనరు. అలాటి విస్ఫోటనం తొందర్లోనే జరగబోతుంది".

"ఎవరు చేస్తారు?"

"మన ప్రెసిడెంట్—జానకీరాముడు—" అంతకన్నా వివరణ ఇవ్వటం ఇష్టం లేనట్టు అతడు అక్కడనుంచి కదిలి పోయాడు...

...అయితే ప్రజల్లో అంతటి విస్ఫోటనం కలిగించే లాటి మరో ఆర్డినెన్సు ఆ మరుసటి రోజువచ్చింది.

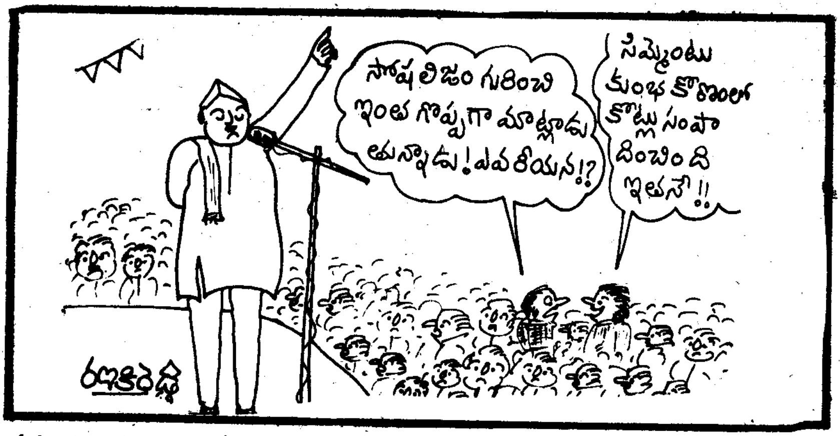
వెనుకబడిన కులాల రిజర్వేషన్లపై ఆంక్షలు విధిస్తూ, వచ్చిన ఆ ఆర్డినెన్సు బాంబులా పేలింది

అప్పటి వరకూ వెనుక తరగతి కులంలో పుడితే చాలు ఉద్యోగాల్లో రిజర్వేషన్ వుండేది. అయితే ఈ కొత్త ఆర్డినెన్సు ప్రకారం—కేవలం వెనుకబడిన కులం ఒక్కటే సరిపోదు. వెనుకబడిన "కుటుంబం"లో కూడా పుట్టివుండాలి! స్థిరాస్తులైన ఇల్లుగానీ, స్థలంగానీ, పొలంగానీ తమతండ్రి—తల్లిపేరుమీద లేనివారు మాత్రమే ఈ రిజర్వేషన్లకి అర్హులు.

—ఈ ఆర్డినెన్సుకూడా ప్రజల్లో సంచలనం రేపింది. ప్రతిపక్షాలు మామూలుగానే బంద్‌లు—సమ్మెలకు పిలుపునిచ్చాయి. అయితే ప్రెసిడెంట్ టైపు పాలనలో ప్రతిపక్షాలు అంతబలంగా వుండవుకాబట్టి బస్సులు ఎక్కువ తగలబడలేదు. దానికన్నా ముఖ్యంగా "పేపర్లు కంట్రోలు చేయబడ్డాయి!" అమలాపురంలో మెయిలు ఆపు చేయబడిందన్నవార్త పేపర్లో చదివి, గుంటూర్లో కోణార్కుని ఆపుచేయకపోతే తమ పరువుకి అది భంగం అని ఆవేశపడే యువకుల అజ్ఞానంమీద ఆడుకుని రెచ్చగొట్టే పేపరున్యూస్‌లు ఎప్పుడయితే సెన్సార్ చేయబడ్డాయో—అనవసరమైన విషయాలకి ప్రాముఖ్యత తగ్గిపోయింది సెన్సేషలిజం పోయింది.

ఆ రాత్రి టి.వి లో జానకీరాముడు ప్రజల నుద్దేశించి మాట్లాడాడు.

"వెనుకబడిన కులంలో పుట్టిన ఒక వ్యక్తి ఐ.యే.ఎస్. ఆఫీసర్ అవుతాడు ఇల్లు కడతాడు. పొలాలుకొంటాడు. కారుంటుంది. అతడి కొడుక్కూడా కేవలం ఆకులంలో పుట్టినందుకు ఎందుకు ఒకనిజమైన పేదవాడి నోరుకొట్టి ఉద్యోగం ఇవ్వాలి? మీరే ఆలోచించండి. వెనకబడిన కులం వారికి తప్పకుండా నా ప్రభుత్వం రిజర్వే

షను కల్పిస్తుంది. కానీ ఫియట్ కారులో కొడుకుని ఉద్యోగపు ఇంటర్వ్యూకి తీసుకు వచ్చిన వాడిని వెనకబడిన వాడిగా గుర్తించదు. బెడ్‌రూమ్‌లో ఎయిర్ కూలర్ వున్న వాడు ఎంత వెనకబడిన కులంలో పుట్టినా మెడిసన్ సీటు ఇవ్వటానికి ఆ కులాన్ని ఒక అర్హతగా గుర్తించదు...అందుకే తమ సంతానానికి 'వెనుకబడిన కులంవారు' అన్న అర్హత కావాలనుకునే తల్లిదండ్రులు తమ పేరు మీద స్థిరాస్థులు లేకుండా త్యాగం చేయాలి..."

టి.వి. చూస్తున్న వాణి చప్పట్లు కొట్టింది. సింహం అతడి వైపు చూసి నవ్వేడు. పల్లెలో ఆడవాళ్ళ చుట్టు తిరిగి డబ్బులు అడుక్కునే వాడినేనా మనం చూస్తున్నాం?'' అన్నట్టుంది. ఆనవ్వు అతడు తన ఆలోచనలో తనున్నట్టు టి.వి. వైపే చూస్తున్నాడు.

సింహం అన్నాడు—"ఇది ఫుల్‌ప్రూఫ్ మెథడ్ కాదు. కానీ ఒకచిన్నప్రారంభం! అది చాలు...''

అతడు ఆశ్చర్యంగా సింహం వైపు చూసాడు. సాధారణంగా సింహం ఎప్పుడూ రాజకీయాల గురించీ, సంఘంగురించీ, మాట్లాడడు. అటువంటి వాడిలో కూడా ఈ మార్పేమిటి? కానీ ఈమార్పూ, ఈ ఎవల్యూషన్-ఇవి సరిపోవు. రివల్యూషన్ కావాలి చైనా రష్యాలో వచ్చిన రివల్యూషన్ సరిపోదు. ఇండియాబాగుపడాలంటే అంతకు పదిరెట్లు ఎక్కువ విస్ఫోటనం కావాలి!

జానకీరాముడూ...ఇంకా ఎందుకు ఆలస్యం? నాకిచ్చిన వాగ్దానం ఏంచేసావు? ఎప్పుడు పేల్చేస్తున్నావు ఈ దేశపు అంధకారాన్ని?

ప్రెసిడెంట్ ఉపన్యాసం పూర్తియింది.

టి.వి. కట్టేస్తూ వాణి సింహంతో అంటూంది—"భలే సంస్కరణలు తెస్తున్నాడు. తొందర్లోనే ఎస్టేట్ డ్యూటిని మళ్ళీ ప్రవేశపెట్టబోతున్నాడట. రూమర్లు వ్యాపిస్తున్నాయి. డిక్లేర్ యువర్ ఓన్ వెల్త్ తో పాటు ఎస్టేట్ డ్యూటిని బాగా పెంచుతే,

ఇక కొత్తగా టాక్సులు పెంచే అవసరం వుండదు.

అతడు వాళ్ళిద్దరివైపు విస్మయంతో చూస్తూనే వున్నాడు. వాళ్ళచర్చ అతడికి గమ్మత్తుగా తోచింది. ఒక్క విషయం మాత్రం అర్థమైంది.

కాలే కడుపులున్న దేశాన్ని పాలించటానికి కార్ల్‌మార్క్స్ తెలియనవసరం లేదు. చాగల కార్యమేదో కాస్త నిజాయితీగా ఆలోచిస్తే చాలు: వ్యవస్థ మారితే-

—చార్మినార్ ప్రాంతపు ఓట్లకోసం టోపీ పెట్టుకు వెళ్ళనవసరం లేదు.

—ముస్లిం ఓట్లకోసం ప్రధానమంత్రి పార్లమెంటులో విడాకుల చట్టం మార్చ నవసరం లేదు.

* * *

"హలో"

అతడు తలెత్తి చూసాడు. ఎదురుగా విజయ్‌వున్నాడు.

"ఏమిటి విజయ్''

"రేపు మధ్యాహ్నం నీ ప్రోగ్రాం ఏమిటి?''

"ఎందుకు?''

"రేపొద్దున ప్రెసిడెంట్ ఈ వూరొస్తున్నాడు. తెలుసుగా-గుర్రప్పందేల్లో ప్రెసిడెంట్ గోల్డ్‌కప్ పోటీ కూడావుంది. గెలిచిన గుర్రానికి బహుమతి ఇవ్వ టానికి-"

"దానికి నా రేపటి ప్రోగ్రాంకి ఏమిటి సంబంధం?"

విజయ్ ఇబ్బందిగా చూసాడు "రేపు జానకీ రాముకు రక్షణ ఏర్పాట్లు చూస్తు న్నది నేనే. ఈనగరములో లోకల్ రౌడిల్నందర్నీ ఒక కంట కనిపెట్టివుండ వల సిందిగా ఆర్డర్లు వచ్చాయి."

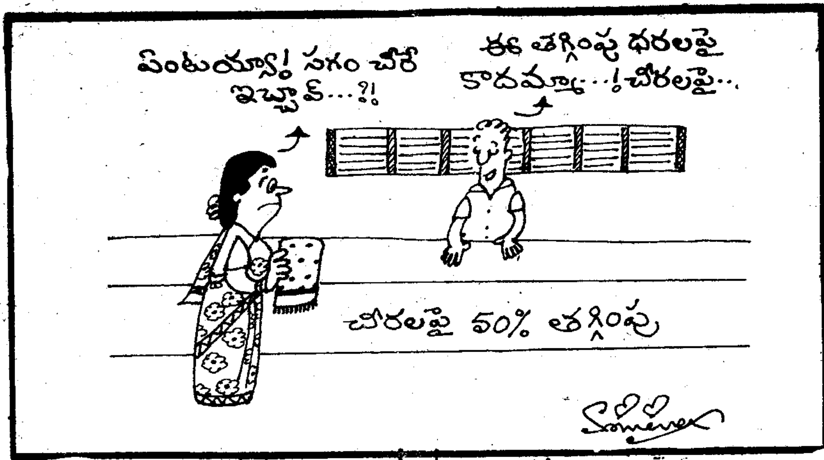
"చివరకు నన్ను ఒక లోకల్ రౌడీస్థాయికి తీసుకొచ్చారన్నమాట."

ఇనస్పెక్టర్ నొచ్చుకుంటూ "నావుద్దేశ్యం అదికాదు. ఇంటలిజెన్స్ అంచనాల ప్రకారం దేశంలో వ్యతిరేకత ఎక్కువైన దృష్ట్యా రేపు జరిగే ఫంక్షన్‌లాంటి ప్రదేశం లోనే ప్రెసిడెంట్ హత్య జరుగుతుంది." అన్నాడు

"దేశంలో ప్రెసిడెంట్ పట్ల వ్యతిరేకత ఎక్కువైనది ప్రజలకి-కాదు విజయ్ కేపిటలిస్టులకి! ఈపరిస్థితులు ఇలాగే కొనసాగితే రేపు బడ్జెట్ తరువాత 'మాకు ఈ ప్రెసిడెంటే కావాలి' అని ప్రజలు ముక్త కంఠంతో అరుస్తారు: పోతే, రేపు ప్రెసిడెంట్ మీద హత్యా ప్రయత్నం అంటూ జరుగుతే అది నాలాంటి లోకల్ గూండాల వల్ల అవదు. కోట్లు వేసుకున్న వాళ్ళే చేస్తారు. వాళ్ళు అలాంటి రేసుకోర్సు ల్లోనే ఎక్కువమంది వుంటారు. వీలైతే వాళ్ళందర్నీ అరెస్ట్ చేయి—"

విజయ్ మాట్లాడలేదు. అతడే అన్నాడు

"పరిస్థితి అంతప్రమాదకరంగా వున్నప్పుడు ఈ ప్రయాణం కాన్సిల్ చేసు కొమ్మని ప్రెసిడెంట్‌కి సలహా ఇవ్వొచ్చుగా-"

"ఇచ్చాము. కానీ వినటం లేదు. ఒక ముఖ్యమైన సందేశమేదో ఇవ్వాల్సి-వస్తావని పట్టుపట్టాడు."

"హత్యాప్రయత్నం జరగబోతూవుందని మీకు వార్త ఎలావచ్చింది? ఎవరు చేస్తారని?"

"నా వ్యక్తిగత అనుమానమైతే దీనివెనుక రామ్మూర్తివున్నాడని..."

"ఇంకా అతడిని పేరు పెట్టేపిలుస్తున్నావా?"

విజయ్ జవాబు చెప్పలేదు.

"ఇంతకి నేనేంచేయాలి? రేపంతా లాకప్‌లో వుంచుతావా నన్ను?"

"జానకీరాముడు ప్రెసిడెంట్ అవటానికి వెనుకవున్న కారణం నువ్వని నాకు తెలుసు మీరిద్దరూ ఎంత మంచి స్నేహితులోకూడా నాకు తెలుసు కానీ మాఇంటలిజెన్స్ డిపార్ట్‌మెంట్ ఇచ్చిన లిస్ట్‌లో నీపేరు కూడా వుంది."

"దీనిబట్టే తెలుస్తూంది మీడిపార్ట్‌మెంట్‌లు ఎలాపని చేస్తున్నాయో."

దానికి ఏమీ అనకుండా విజయ్ లేచి. "సరే రేపు నేను నిన్ను అరెస్ట్ చేయను. కాని దయచేసి రేస్‌కోర్స్‌కిరాకు. అక్కడ నువ్వు కనపడితే నాకు పేరొస్తుంది."

"నిజంగా ప్రెసిడెంట్ హత్యకి ప్లానంటూ జరుగితే దాన్ని మను ఆపు చేయగలరా?"

"ఏం అలా అడిగావు?"

"మీ పోలీస్‌డ్రెస్ వేసుకున్నవాళ్ళే పాయింట్ బ్లాంక్ రేంజిలో కాలుస్తారేమోనని...ఇందిరాగాంధీ హత్యలా"

"నేనే పక్కనుంటాను-"

"ఏమో నీమీద ఏమిటి నమ్మకం? నువ్వు రామూర్తి కొడుకువేగా"

విజయ్ మొహం ఎర్రబడింది.

"ఊరకే అన్నాన్లే. ఏసీపీవైనా, అరెస్ట్ చేయకుండా వదిలివేసినందుకు నీకు నా కృతజ్ఞతలు."

విజయ్ వెళ్ళిపోయాడు.

అతను ఇంటివైపు బయల్దేరాడు. జి.కే. ఏమయ్యాడో తెలీదు. రామ్మూర్తితో కలవటం వరకూ తెలుసు ఇప్పుడు రామ్మూర్తిస్థితికూడా ఏమీబాగాలేదు ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో తన ఎదుట పడకుండా ఎందుకు జాప్యం చేస్తున్నాడు? బహుశ వాణి మాటలు నిజమేనేమో...అతడికి తనతల్లి గురించి నిజంగా తెలీదేమో.

అసలా ఆలోచనే భరించలేనట్టు తల విదిలించాడు. కారు పోర్టికోలో ఆపుచేసి అతను ఇంటిలోకి ప్రవేశించి, లైటువేసాడు.

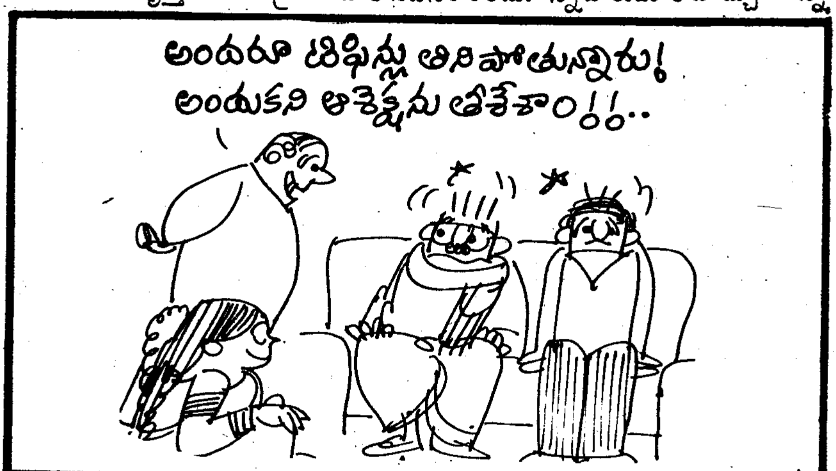
అప్పటి వరకూ చీకట్లో కిటికీదగ్గర నిల్చుని బయటకు చూస్తున్న సుమతి వెనక్కి తిరిగింది. అతడామెని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

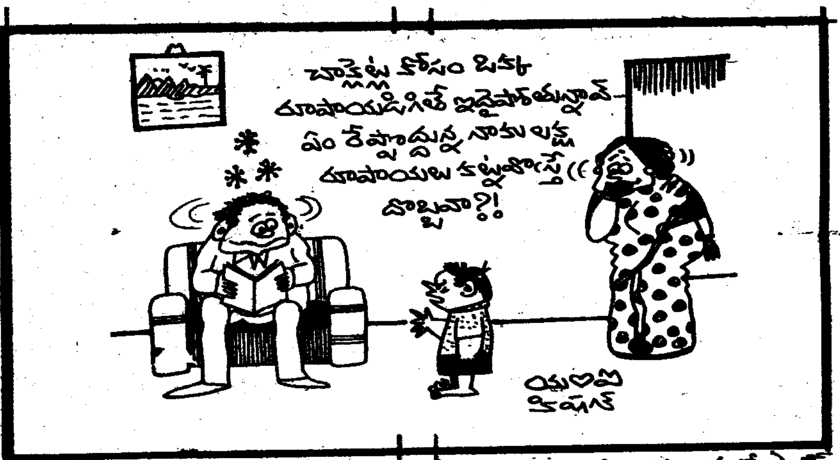
"ఏమిటి సుమతీ ఇలా వచ్చావు?"

ఆమె నెమ్మదిగా తలెత్తింది. దీపపుషేడ్ నీడ ఆమె మొహంమీద చీకటిని అద్దుతోంది. నెమ్మదైన స్వరంతో ఆమె అంది- "నాకు వాణి అంతా చెప్పింది- ఇప్పుడే...అరగంట క్రితం..."

"వాణికి బుద్ధిలేదు. ఏవిషయం ఎప్పుడు చెప్పాలో-ఏవిషయం శాశ్వతంగా చెప్పకూడదో తెలీదు"

అతడింత తొందరగా విషయాన్ని అర్థం చేసుకోవటం, ఏమాత్రం బాధపడకుండా అలా తేల్చేయటంతో ఆమె చకితురాలైంది. కాస్త హర్ట్ అయింది కూడా! పురుషుడు బాధపడితే ఓదార్చటంలో వచ్చేసంతృప్తి స్త్రీకి మరెందులోనూరాదు. ప్రపంచాన్ని ఏలినవాడు చేతులమధ్య సొమ్మసిల్లిన క్షణం తనకి ప్రపంచాన్ని గెలిచినంత సంతృప్తి. వాడు ప్రియుడే కానవసరంలేదు. స్నేహితుడు కావొచ్చు-అన్న

కావొచ్చు. తనకన్నా బలవంతుడు తన దగ్గర ఓదార్పు కోరాడన్న ఈగో సాటిస్ ఫాక్షన్. అయితే తన ఎదురుగా వున్నవాడు అంత తొందరగా బయటపడని ఆమెకు తెలుసు. ఆమె అర్థం చేసుకోగలదు. కానీ ఆమె ఇప్పుడు పరాధీన–! ఆమె అతడినే చూస్తుంది. అర్థం చేసుకో గలిగితే ఆచూపే మనస్సు మారు మూలపుటల దీక్షనదీ అవుతుంది.

నువ్వంటే నాకెంతో గౌరవం! ఒక్క గౌరవమేకాదు–భక్తి ఇష్టం భయం. అన్నీ... ఈఅన్నింటినీ కలుపుతే ప్రేమంటారా? ఉహూ కాదు. ప్రేమలో చనువు కూడా వుండాలి నీదగ్గర చనువులేదు. నాకు ఒకప్పుడు ఉండేది. నువ్వు విక్రమ్‌సింగ్ గాపరిచయం అయినప్పుడు! చూస్తుండగానే నువ్వు ఎదిగిపోయావు నీగురించి తెలిసే కొద్దీ నీమీద గౌరవం పెరగసాగింది. ఒక "కారణం" గురించి తపిస్తూ...దాన్ని సాధించటం కోసం నువ్వు పడే తపనలో విస్తరించుకుంటున్న నీ వ్యక్తిత్వంముందు నేనొక ప్రేక్షకురాలిని అయ్యాను. అయితే అందులో లీన మవ్వకుండా కేవలం దూరంగా ప్రేక్షకురాలిలా మిగిలిపోవటానికి కారణం బహుశ విజయ్ కావొచ్చు! గొప్పవ్యక్తులపట్ల ఆరాధనే ప్రేమ అయిన పక్షంలో ఈ ప్రపంచంలో ప్రతి ఒక్కరూ ఒకరికన్నా ఎక్కువ మందిని ప్రేమిస్తూవుండి వుండాలి. అలా అని నా సమక్షంలో నీ కనుల్లో ఆరాధన నేను గుర్తించలేదా? ఏ స్త్రీ అయినా తన దగ్గిరగా తిరిగే పురుషుడి కళ్ళల్లో అలాంటి ప్రేమంటూవుంటే దాన్ని గుర్తించలేదంటే అది ఆత్మవంచన! కానీ నేనిదంతానీకెలా చెప్పను? ఇప్పుడు... ఈ రోజు వాన ఈ మంచు తెరను బద్దలు కొట్టేసాక–ఇప్పుడు కూడా మౌనంగా ఎలా వుండను? ఎందుకు ఈ నిశ్శబ్దాన్ని నువ్వు ఛేదించవు? ఎందుకు నన్ను క్షమాపణ చెప్పుకోనివ్వకుండా ఈ మౌనంతో గోడకడతావు? ఏమో—నాలో మళ్ళీ ఇంకో ఆలోచన వస్తుంది...ఒకవేళ నువ్వే ముందు బయట పడివుంటే– అయ్యో! విజయ్‌తో నా వివాహం జరగవలసివుంది కదా!– అని వుండేవాన్నేమో! ఏ క్షణం

తెలిసింది నాకు నీలో ఆ భావంవుందని? అస్పష్టమైన నీ ఆలోచనలకొక స్పష్టమైన రూపు నా కెప్పుడు అర్థమైంది? అసలు పూర్తిగా అవలేదేమో...ఈ స్పష్టాస్పష్టాల మధ్యకొట్టు మిట్టులాడటమేనా జీవితమంటే? ఒకటి మాత్రం నిజం. మేమంతాచిన్న వాళ్ళం...నేనూ-విజయ్-నాలాటి కోట్లమంది-ఒక చిన్నవలయంలో-చిన్న చిన్న కోరికల్తో-ఏదో వుటాం కాబట్టి జీవిస్తూవుంటాం. కానీ నువ్వూ-మానాన్న-మీరంతా జాన్‌గార్టులాటివాళ్ళు...మంచో చెడో, ఒకటనుకుంటే దాన్ని సాధించేవరకూ వదిలి పెట్టరు. ఆ గౌరవాన్ని ప్రేమగా మార్చుకునే ధైర్యం మాకు లేదు. అయినాఇప్పుడు ఆ ఆలోచనలన్నీ ఎందుకు? నేను ఆతనికి సంబంధించిన దాన్ని! ఒక చిన్న ఆశయం కోసం తండ్రిని వదిలిపెట్టి వచ్చిన ఆ పోలీసు అధికారి నా హీరో. మా ప్రేమ పుష్పించి ఫలించే సమయంలో చుట్టపుచూపుగావచ్చిన మలయమారుతానివి నువ్వు. జ్ఞాపకాల పరిమళాలను వదిలి వెళ్ళిపోతావు.

"ఏమిటి సుమతీ ఆలా మౌనంగా వుండిపోయావు?"

ఆమె తలెత్తి అతడి వైపు చూసి తలదించుకుని

"మా పెళ్ళికి నువ్వు తప్పకుండా రావాలి" అంది.

"అరె-రాకుండా ఎలా వుంటాను? ఇంతగాచెప్పాలా ఏమిటి? ఏమిటి-నువ్వేదో చాలా సెంటిమెంటల్‌గా చాలా ఫీలవుతున్నట్టున్నావ్? నా కిలాటివి గిట్టవు. అందరూ నన్ను చాలా మేటీరియలిస్టు అంటారు. అలా వుండటమే నా కిష్టం."

ఆమె చప్పున తలెత్తె చూసింది.

"అవును. ఆరోజు మాకు తెలీసు-నువ్వు విజయ్‌కి ఎంగేజి అయివున్నావని! ఏదో సరదాగా వాణీతో కలిసి చిన్న పిల్లాళ్ళలా వుత్తరం వ్రాసేం. ఇప్పుడుతల్చుకుంటే నవ్వొస్తూంది."

ఆమె అతడివైపు అనుమానంగా చూసింది. ఎందుకో తెలీదు కానీ ఆమె పెదవులమీద పేలవమయిన చిరునవ్వు క్షణంపాటు కదలాడి అదృశ్యమైంది. "వెళ్ళొస్తాను" అంది.

"బాగా చీకటి పడింది. నేను వచ్చి దింపనా?"

"వద్దు నేను వెళ్ళగలను—"

ఆమె వెళ్ళిపోయింది. అతను ఒక్కడే మిగిలేడు.

అరచేతివైపు చూసుకున్నాడు. అరచేతిక్రింద-మోచేతి వరకూ నల్లగాకమిలిపోయిన చేర్మం...

"ఏ పేరు చెక్కమంటావ్?"

"ఏయేం పేర్లు చెక్కించుకుంటారు?"

"... నీ పేరు చెక్కించుకో-"

"నాకు పేరు లేదు"

" ? "

"అవును. ఎవరూ పెట్టలేదు"

"పోనీ నీ దగ్గిరోళ్ళ పేరు చెక్కించుకో-"

"అట్టాటోళ్ళు ఎవరూలేరు"

"అయితే నీ ఖర్మ-"

ఖాళీగా వున్న చెర్మం-క్షిప్తమైన ఆక్రందనలా శిలావీణపై మ్రోగే అంతర్మళ షెహనాయీ రాగం-మనసుపాడితే మల్హార్-కళ్ళు పాడితే కావేరి.

(సశేషం)

చెప్పలేని కథ

ఆటో లోంచి దిగి, ఆ బంగళా వైపు నడిచాను. అదో పోష్‌లో కాలిటీ, నేమ్ ప్లేట్ మీద సదానందరావు.. మినిస్టర్ ఫర్...అనిఉంది. గేటుముందున్న వాచ్‌మాన్‌కి నా విజిటింగ్ కార్డు తీసిచ్చాను. నన్ను అక్కడే, ఉండమని చెప్పి లోపలకి వెళ్ళాడతను.

సిగరెట్ కాలుస్తూ నిలబడ్డాను. సదానందరావు నా బాల్య మిత్రుడు. ఇద్దరం డిగ్రీ వరకు ఒకే కాలేజీలో చదివాం. తర్వాత అతను రాజకీయాల్లోకి వెళ్ళాడు నేను జర్నలిజంలోకి వెళ్ళాను. సొంతంగా ఇల్లు కట్టుకొని రాజధానిలో స్థిరపడ్డాడతను. నేను సొంతఇల్లనేది లేకుండా చాలా పట్టణాలు తిరిగాను. జీవిత గమనంలో లోయలూ, పర్వతాలూ చూశాను. ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిస్ట్‌గా నాకు పేరుంది.

వాచ్‌మాన్ వచ్చి అయ్యగారు రమ్మంటున్నారని చెప్పి గేటు తీశాడు. లోపల సిమెంటు చేసిన రోడ్డుకి రెండువైపులా రకరకాల పూల మొక్కలున్నాయి. పోర్టికోలో విదేశీ కారుంది. కాలింగ్ బెల్ నొక్కిన రెండు నిముషాలకు ఒక యువకుడు డోరు తీశాడు. హాల్లోకి వెళ్ళాను.

వాల్‌టు వాల్ కార్పెట్, ఖరీదైన సోఫాలు, ఆయిల్ పెయింటింగ్స్‌తో చాలా నీట్‌గా ఉందాహాలు. సోఫాలో కూర్చొని, టీపాయ్ మీదున్న మేగజైన్ తిరగేస్తున్నాను. సదానందరావు లోపల్నించి వస్తూనే విష్ చేశాడు. నేనుకూడా విష్ చేశాను. అతని మొహంలో నన్ను గుర్తుపట్టిన ఫీలింగ్ ఏమీలేదు.

"నేను మీకు గుర్తున్నానా?" అడిగాను.

"పత్రికల వాళ్ళని మర్చిపోవడమేమిటి" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"అలాకాకుండా పర్సనల్‌గా..."

రెండు నిముషాలు ఆలోచించాడు సదానందరావు. తర్వాత అన్నాడు.

"నిన్ను చాలా సార్లు చూశాను. కాని అంతకు ముందెప్పుడో, నీతో పరిచయం ఉన్నట్టు జ్ఞాపకం ఉంది. సరిగ్గా గుర్తు రావడం లేదు."

నేను చిన్నగా నవ్వాను. గుర్తులేదని అనడం రాజకీయనాయకుడికి నిషిద్ధం.

"నేను సారథిని. ఇద్దరం డిగ్రీచదువు ఒకే కాలేజీలో పూర్తిచేశాం"

పులిపాక శ్రీరామచంద్రమూర్తి

సదానందరావు మొహం వికసించింది. లేచివచ్చి నా చేతులు రెండు పట్టుకొని అన్నాడు.

"పత్రికావిలేకరిగా నువ్వు బాగా తెలుసు అలాకాకుండా ఎక్కడో బాగా పరిచయం ఉన్నట్టు గుర్తుందన్నానా; కాని ఎక్కడో గుర్తులేదు. యూఆల్‌రైట్... ఎనీహౌ...అఫ్టర్ ఎ లాంగ్ టైమ్...ఎలా ఉన్నావు? పిల్లలు ఎంతమంది?..."

చిన్ననాటి మిత్రుణ్ణనే గౌరవంకంటే, నావిజిటింగ్ కార్డే ఎక్కువ గౌరవం తెచ్చిపెట్టిందని తెలుసునాకు. సదానంద రావు అప్పటికీ ఇప్పటికీ బొజ్జలో తప్ప ఎందులోనూ ఏమీ మారలేదు. అవే ఎర్రటి కళ్ళు, వెడల్పాటి మీసాలు, లావాటి పెదాలు, బిరుసైన జుట్టు...లాల్చీ ధోవతి మాత్రం కొత్తగా వచ్చాయి.

"గుడ్ మార్నింగ్ పత్రికలో రిపోర్టర్‌గా పని చేస్తున్నానని నీకు తెలుసనుకుంటాను ఇద్దరు పిల్లలు."

"జర్నలిస్ట్‌కీ, పొలిటీషియన్లకీ, సరిపడదే; ఇంటర్వ్యూ చేద్దామని వచ్చావా?"

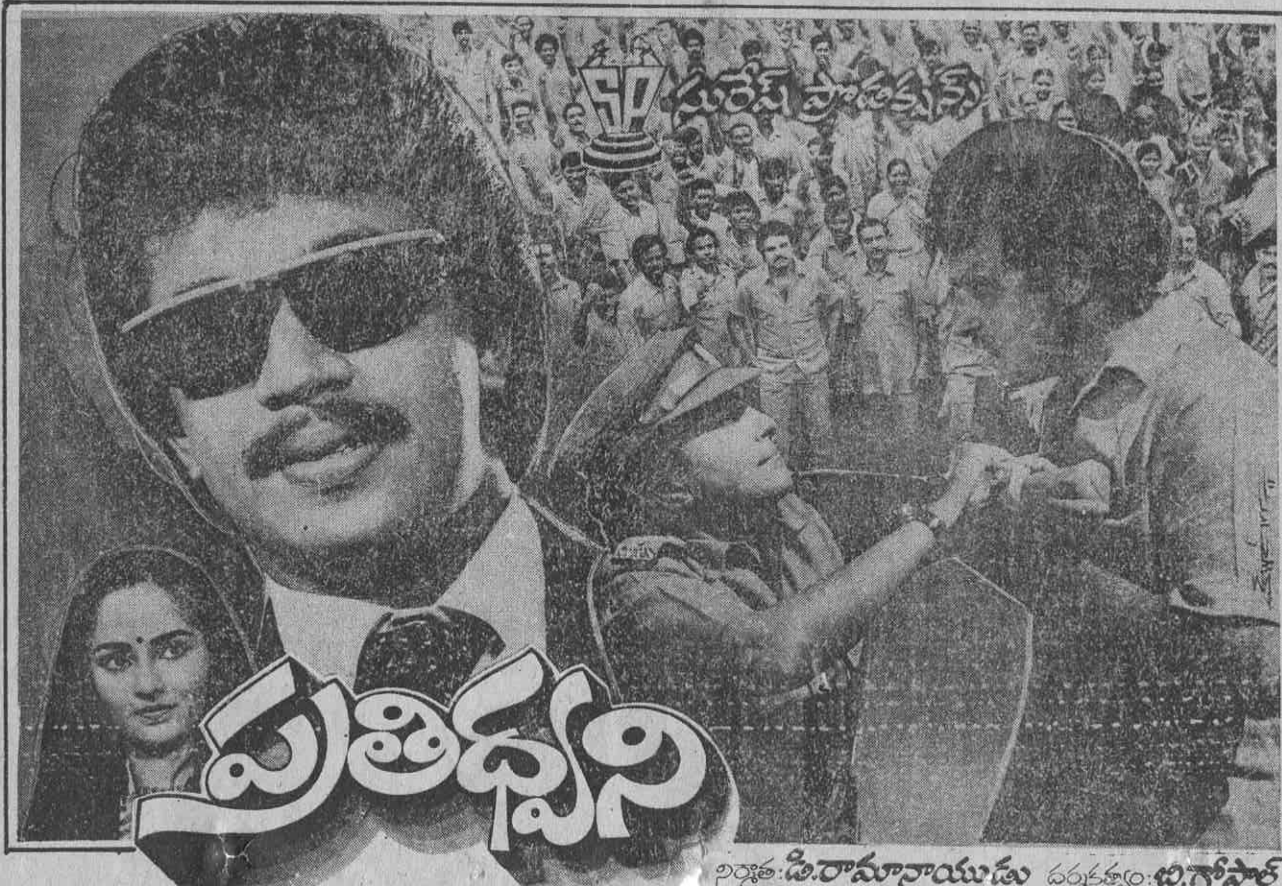
"నో...నో...జస్ట్ టు హేవ్‌ఎ ఫ్రెండ్లీ లుక్...నా మిత్రుడు మంత్రి అయ్యాడంటే నాక్కూడా గర్వకారణమే" అన్నాను. సదానందరావు నవ్వాడు. ఏదో స్వంత పని మీద వచ్చా నన్నట్టుంది ఆ నవ్వు.

"జర్నలిస్టులు ఊరికే వస్తారని నేననుకోను. కార్టూన్లకి, న్యూస్‌కీ, వ్యాసాలకీ ఆధారం మేమే కనక ఏదో ఒకవిషయంలో కూపీ లాగడానికే వస్తారు. నువ్వలా

వచ్చావని నాఉద్దేశం కాదు. జనరల్‌గా చెబుతున్నాను. అవునూ! నువ్వే కదూ

ఆ స్టీల్ స్కాండల్ బైట పెట్టింది?"
అవునన్నట్టు తలూపాను.
"సారథి అంటే ఎక్కడో పేరు విన్నట్టు గుర్తుంది కాని నువ్వను కోలేదు"
వి మస్ట్ ఫైట్ ఎగనిస్ట్ కరప్షన్, నెపొటిజమ్ ఎట్సెట్రా. అందుకే దాన్నిలా బైటకు పెట్టాను" అన్నానునేను. సదానందారావు తమాషాగా నవ్వాడు.
"మీకు ఫోన్‌కాల్ సర్" యువకుడు వచ్చి చెప్పాడు.
"వన్ మినిట్. ఇప్పుడే వస్తాను" అని లోపలి గదిలోకి వెళ్ళాడు సదానంద రావు. రెండు నిమిషాల్లో వచ్చి సోఫాలో రిలాక్స్‌డ్‌గా కూర్చున్నాడు.
"పదవి రాకముందే హాయిగా వుండేది, ఏ గొడవాలేకుండా. ఇప్పుడన్నీ బాధ్యతలే" అన్నాడు సదానందరావు. ఆ మాట అంటున్నప్పుడు అతని గొంతులో బాధలేదు. గొడవచేస్తున్న పాపని ముద్దుగా కసిరినట్టున్నాయి.
ఏమిటన్నట్టు చూశాను నేను.
"మావాళ్ళు నలుగుర్ని పోలీసులు స్టేషన్లో పెట్టారు. వదిలెయ్యమని ఫోన్ చేసి చెప్పాను'' "పోలీసులమీద రాజకీయాలనీడ పడకూడదు" అన్నాను నేను వ్రాసిన పెద్ద వ్యాసం గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ. సదానందరావు నవ్వాడు.
"వ్యాసాల్లో రాయొచ్చుగానీ, ప్రాక్టికల్‌గా కుదరదు. తనవాళ్ళని నలుగుర్ని రక్షించలేనివాడు ప్రజలకి ఏం న్యాయం చేస్తాడని అనుకుంటారు ప్రజలు. ఇలా రెండు మూడుసార్లు జరిగితే, మళ్ళీనేను ఎలక్షన్లో పోటీ చేయాల్సిన అవసరం ఉండదు."
"మనం ఆలోచించాల్సింది అదికాదు కుంటాను. మనవాళ్ళనయినా, ఇతరులైనా, తప్పొ ఒప్పొ అనేది'' ఆలోచించాలను కుంటాను."
రాజకీయంవేరు, జర్నలిజం వేరు. రెంటికీ చాలా భేదం ఉంది" యువకుడు ట్రేలో కాఫీ తెచ్చి టీపాయ్ మీదపెట్టాడు
"అక్కర్లేదు'' అని అతనితో చెప్పి లేచి నిలబడ్డాడు సదానందరావు. "ప్లీజ్ కమ్" అని నాతో చెప్పి పక్కగదివైపు దారితీశాడు. నేను అనుసరించాను.
అదో ఏ.సీ. రూమ్. ఆకుపచ్చని కాంతి ఆగదంతా పరుచుకొని ఉంది. చిన్న టేబుల్‌కి ఎదురెదురుగాకూర్చున్నాం. యువకుడు కీ ఇచ్చిన బొమ్మలా స్కాచ్ విస్కీ, గ్లాసులూ, ఐస్‌జార్ ఇంకా ఏవో పదార్థాలు సర్ది నిశ్శబ్దంగా బయటికి వెళ్ళాడు.
గ్లాసులునింపి, ఛీర్స్ చెప్పాడు సదానందరావు. చల్లని ద్రవం చల్లగాగొంతులోకి జారింది. పది నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి.
"ఆ స్టీల్ స్కాండల్ ఏమైంది?" హఠాత్తుగా ప్రశ్నించాడు సదానందరావు.
"అసెంబ్లీలో గొడవైంది. ప్రతిపక్షాలు నిరసనగా వాకౌట్ చేశాయి."
"ప్రభుత్వం కమిషన్ వేసింది. తర్వాత....?"
"ముఖ్యంగా ప్రజలకి తెలిసింది" అన్నాను నేను తృప్తిగా.
"వాళ్ళకి చాలా విషయాలు తెలుసు. మనిద్దరం ఇప్పుడిలా స్కాచ్ ముందు కూర్చున్నామని కూడా తెలుసు. రెండేళ్ళకో, మూడేళ్ళకో ఆ కమిషన్ ఓ నివేదిక సమర్పిస్తుంది. అలాంటి నివేదికలు కొన్ని పడివున్నాయి ప్రభుత్వం దగ్గర

50
సురేష్ ప్రొడక్షన్స్
ప్రతిధ్వని
నిర్మాత: డి.రామానాయుడు దర్శకత్వం: బి.గోపాల్

అన్నాడు సదానందరావు నవ్వుతూ.

"ప్రజలకలా తెలియచేయడమే మా డ్యూటీ. ఫలితాలతో పనిలేదు."

"దట్స్ హిపోక్రసీ..." అతనేదో చెప్పబోతూ ఉండగా తలుపుమీద మునివేళ్ళతో కొట్టిన శబ్దం వినిపించింది.

"కమిన్" అన్నాడు సదానందరావు.

యువకుడు లోపలికి వచ్చాడు.

"ఎక్స్క్యూజ్ మి సర్. మీకోసం [illegible] కళ్ళజోళ్ళసంఘం ప్రెసిడెంటు, సెక్రటరీ వచ్చారు."

"ఏమిటి కారణం?"

మీతోనే చెబుతారట"

"వస్తున్నాను." అని అతనితో చెప్పి "వన్‌మినిట్" అంటూ బయటికి వెళ్ళాడు సదానందరావు. నేను సిప్ చేస్తూ [illegible] వస్తూ చూస్తున్నాను.

అప్పుడు ఎక్కువగా అవినీతి [illegible] కోసం [illegible]. నాలాటి వాళ్ళని [illegible] అసెంబ్లీలో [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] చేస్తారు. [illegible] వస్తుంది. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]!

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] అప్పు [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]రావు [illegible] ప్రతినిధి [illegible] [illegible] [illegible]ంగా [illegible] [illegible] చూస్తేనే [illegible] [illegible]ంగా [illegible] అతను కాలేజీలో క్లాసులో [illegible] [illegible] [illegible]! [illegible] [illegible], [illegible], అందరితో [illegible] [illegible] [illegible] గొడవపడే [illegible], [illegible] [illegible] లెక్క తర్కించే తత్వం నాకు తెలుసు. అతని తండ్రి బాగా ఆస్తిపరుడు. రాష్ట్రంలో ఉత్పత్తి అయ్యే పంచదారలో సగభాగం కా తం ఆయన ఫ్యాక్టరీలో ఉత్పత్తిచేసేది. సదానందరావు ఒక గర్ల్ స్టూడెంట్‌తో స్నేహంచేసి, గర్భంచేసి, [illegible] కోవం నాకు తెలుసు. తర్వాత [illegible] తో తెలియగాని, ఓ కిడ్నాపింగ్ కేసులో [illegible] పేపర్లో చదివాను. తర్వాత [illegible]తో [illegible] [illegible] మెల్లిగా పైకి పోకి [illegible] [illegible] [illegible] వాడు. అతని జీవితంలో, అనుభవంలో ఎక్కడాకూడా [illegible] చోటు [illegible] అనిపించదు. కాని అతనిలో [illegible] ఒకేరకం... సెన్స్ ఆఫ్ హ్యూమర్....

లోపలికి వచ్చాడు. సదానందరావు [illegible] [illegible]. గొంతులో [illegible] [illegible].

"[illegible]...పబ్లిక్‌రోడ్డుమీద [illegible] [illegible] [illegible]. ప్రమాదాలు [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] కోసం [illegible] [illegible] చేయాలి...."

"[illegible]. పబ్లిక్ రోడ్డులో [illegible] [illegible] [illegible] ప్రమాదాలు [illegible]."

"[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] వాళ్ళ [illegible] ఓట్లు [illegible]రావు. [illegible] చాలా సింపుల్" అన్నాడు. సదానందరావు సిగరెట్ ముట్టించాడు.

"అసలు ఓట్లు ఆలోచన తప్పు. మరో ఆలోచన ఉండదా!"

"ఏం వుండాలి?" అడిగాడు. సదానందరావు ఆశ్చర్యంగా.

"ప్రతి విషయంలోనూ చెడు

ప్రోత్సహించడం తప్పుగదా! అది తప్పని తెలిసికూడా"

"ఎన్ని వ్యాసాలు చూడలేదోమ్ సారథీ! దేశంలో చాలామందికి ధన్‌బాద్ మాఫియాల గురించి తెలుసు. కుంభకోణాలు, ప్రాస్టిట్యూషన్, గూండాయిజం, హంతకులు, రేపిస్టులూ, బీహార్ జైళ్లలో పరిస్థితులూ అన్నీ తెలుసు. అస్సాం ఆందోళన, పంజాబ్ సమస్య, పశ్చిమాసియాలో మారణ హోమం, ఆయుధపోటీ, సెంట్రల్ అమెరికా సమస్య అన్నీ తప్పేనని తెలుసు. కాని వాటికే ఎక్కువ ప్రోత్సాహం ఉంది. నువ్వు కేవలం వ్యాసాలు రాస్తావు అంతే" అన్నాడు సదానందరావు నవ్వుతూ.

"నేను రాస్తాను. మీరు చెయ్యాలి. ఇది నా డ్యూటీ. అది మీ డ్యూటీ. మీ ధర్మం మీరు సక్రమంగా చేయనందువల్లనే పరిస్థితి ఘోరంగా ఉంది" అన్నాను నేను. మరో మంత్రి అయితే నేనిలా మాట్లాడగలిగేవాణ్ణికాను. సదానందరావు నా మిత్రుడు అదీగాక అతనికి నా ఆశయాల గొడవ తెలుసు.

"ఇన్ని నిజాలు ప్రజలకి తెలియచేస్తున్నావు గదా! నాకెక్కువ సపోర్టు ఉందా? నీకుందా ప్రజాబలముంది?" అన్నాడు సదానందరావు శాడిస్టిక్‌గా. జైన్ ముందుమనుషులు మనుషుల్లాగా, మృగాల్లాగా ప్రవర్తిస్తారు. సదానందరావు మొదటి దశలో ఉన్నాడు.

"నాకే ప్రజాసపోర్టు ఉంది. అన్నాను నవ్వుతూ. అతను [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] స్తుంది.

నేను [illegible] మోగింది.

"హలో"

[illegible]

"[illegible] [illegible] [illegible] ష్యూంచాలి.

"గుర్తుంది..గుర్తుంది... మీనేటింగ్ డైరెక్టరు మనవాడే. మీకేం [illegible]"

"రేపు ఉదయం మరోసారి ఫోన్ చేస్తాను. అంది కంఠం.

"అవసరం లేదు. నాకు గుర్తుంటుంది"

"ఏదో నా తృప్తి కోసం..."

"ఓకే..." రిసీవర్ క్రేడిల్ చేస్తూ నా వైపు చూశాడు.

"ప్రజలు ఎల్లకాలం మీవైపు ఉంటారనుకోవడము. వెధవతనం భరించలేని స్థితిలో ఎదురు తిరుగుతారు"

"ఏసీరూమ్‌లో స్కాచ్ ముందు కూర్చుని 'ఎదురుతిరగడం' గురించి మాట్లాడటం చాలా హాస్యాస్పదంగా ఉంటుంది. నేను ఎదురుతిరగమని చెప్పే నీ వెనక ఎవరూ లేరు. నా వెనుక వందల మంది ఉన్నారు. ఎందుకని"

నేనేం మాట్లాడలేదు. సదానందరావు చాలా హార్ట్‌ఫుల్‌గా, హిపోక్రసీ లేకుండా మాట్లాడుతున్నందుకు నాకు ఉత్సాహంగా ఉంది.

"ఎందుకంటే నా పల్లవాళ్ళకి ఉపయోగం ఉంది. పనులు జరుగుతాయి. ఉద్యోగం ఇప్పించగల్ను. ఉన్నది పీకించగల్ను. ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయిస్తాను, ఆపేస్తాను. కేసుల్లో ఇరుక్కున్నవాళ్ళని బైటకి లాగగల్ను. కావాలంటే ఇరికించగల్ను. పర్మిట్లు. కోర్టున్యాయాలూ, కాలేజీసీట్లు, పరపదాధికారుల విరాళం, పట్టా ప్లాట్లు, కావలసిన డాక్యుమెంట్లు తెప్పించడం, చించడం ఏదైనా చేయగల్ను. సారథీ నువ్వింతమందిలో ఏదైనా చేయగలవా? లేవు...ఏంచెయ్యలేవు. కాకపోతే ఓ కుంభకోణం వెలుగులోకి తెస్తావు. ఇది పోవాలనీ, అదిరావాలనీ వ్యాసాలురాసి, ఫోటోలతో ప్రచురిస్తావు. కాని నా పల్లవాళ్ళ పనులవుతాయి. అందుకే ప్రజలు నీమాటవిన్నా ముమ్మాటికీ నామాటే వింటారు. నాకే ఓట్లేస్తారు. నేనే దొంగని, వ్యభిచారిని, హంతకుణ్ణి మోసగాణ్ణికానీ, నాకేఓట్లేస్తారు. కావాలంటే ఎన్నికల్లో నిలబడదాం. ఎవరు గెలుస్తారో చూద్దాం."

చాలా ఆవేశంగా అన్నాడు సదానందరావు. ఆకుపచ్చనిలైటు వెలుతుర్లో అతని కళ్ళు విచిత్రంగా మెరిశాయి. నేనతనివైపు నిశ్శబ్దంగా చూశాను.

"కానీ ప్రజలు ఎప్పటికో తెలుసుకుంటారు."

"తెలుసుకుంటారు. కాని మన ప్రజలు తెలుసుకోరు. ఎందుకో తెలుసా! తెలీదన్నట్టు అడ్డంగా తలూపాను.

హఠాత్తుగా ఏదోనెంబర్ డయల్ చేసి మాట్లాడ్డం ప్రారంభించాడు సదానందరావు.

"రెండు కలెక్ట్ చేశాను."

"చాలదు" అంది అవతలి కంఠం. సదానందరావు. ఓక్షణం మాట్లాడలేదు.

"కనీసం ఐదు. ఆర్డర్స్ అలా ఉన్నాయి"

"చాలా కష్టం"

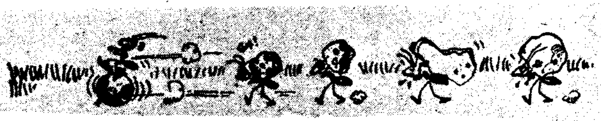
"కష్టమో నిష్ఠూరమో తప్పదు. వారంరోజుల్లో పూర్తిచేయాలి."

"ఓకే" ఫోన్‌పెట్టి మొహం తుడుచుకున్నాడు సదానందరావు.

"పార్టీ ఫండు కోసం పైనించి ఆర్డరు. రాజకీయం అంటే డబ్బు. డబ్బంటే రాజకీయం. వి హావ్‌ది మోస్ట్ ఎక్స్‌పెన్సివ్ డెమాక్రసీ అండ్ విషడ్ బేరిట్" అన్నాడు సదానందరావు చాలా తేలికగా.

"ఇదంతా మారాలని ఉందినాకు."

"కాని మారదు. ఎప్పటికో ప్రజలు తెలుసుకుంటారన్నావు. కాని తెలుసుకోరు.

ఎందుకో తెలుసా? ఎందుకంటే మా లోనూ, హిపోక్రసీ ఎక్కువ. మావాళ్ళా నాలు వాళ్ళు నమ్మరని తెలిసినా మేం చెబు తాం. వాళ్ళు నమ్మినట్టు నటించి ఓట్లే స్తారు. హిపోక్రసీ ప్రజల్లో తగ్గే వరకూ ఏమీ మార్పూ రాదు"

"కాని నిజమైన ప్రజానాయకుడు వస్తాడు.

సదానందరావు ఒకసారి పగలబడి నవ్వాడు.

"రాడుగాక రాడు. ఎక్కడినించో వస్తాడను కోకపోతే నువ్వే ఎందుకురాకూ డదూ? ఎవడో అంతామార్పు తీసుకొచ్చి, ప్రజల్ని గొప్పగా మార్చాలి. మీరు దాని గురించి వ్యాసాలు రాస్తారు. నీకు ఇల్లూ, ఉద్యోగం, భార్యా పిల్లలు, ఇలాంటి స్కాచ్ పార్టీలు కావాలి. కాని ఎవడో వచ్చి ఉద్ధరించాలి, ఎవడో రోడ్లువేయించి మంచి విద్య అందించి, చైతన్యం తీసుకు రావాలి. నువ్వు మాత్రం కుర్చీలోంచి కదలవు. మీ మేధావులకున్న జబ్బే ఇది. మీకు అన్ని సౌకర్యాలు, సుఖాలూకావాలి. మళ్ళీ ప్రజలూ, బీదరికం, ధగలూ. కుంభ కోణాలూ కావాలి. మాకంటే, ప్రజ లకంటే, మీలోనే ఎక్కువ హిపోక్రసీ ఉందనుకుంటాను."

నేను చాలాసేపు ఏం మాట్లాడలేదు.

"మీరేదో చెప్తారని ఏమన్న [illegible] రాస్తాయని [illegible]

ఉండదు. ఒకవేళ మీరూహించే ప్రజా నాయకుడు వస్తే, వాడి మీదికి అంతా నెట్టేసి తాము తప్పుకుంటారు మనప్రజలు"

"చాలా బిట్టర్‌గా మాట్లాడుతున్నావు" అన్నాను గొంతు పెగల్చుకుని.

"అంటే చాలా చేదు నిజాలు చెప్పా నన్నమాట. మేధావులు చనిపోయాక వాళ్ళ గురించి చాలా హడావుడి చేస్తారు ప్రజలు. వాళ్ళకి కాంస్య విగ్రహాలు, వాళ్ళ మాటల టేపులూ, రచనలూఅన్నీ భద్రపరుస్తారు! గొప్పగొప్ప స్టేట్‌మెంట్లి స్తారు. బిట్టర్‌నెస్ నామాటల్లోలేదు సారథీ! ఎందులో ఉందంటే..." అని ఆపి, చాలా సేపు ఆకు పచ్చని లైటువైపు చూశాడు సదానందరావు. తర్వాత నిదా నంగా అన్నాడు.

"మీ మేధావులు బతికి ఉన్నప్పుడు వాళ్ళ వెనక నిలబడ్డ ఈప్రజలకి కొన్ని వేల సంవత్సరాల్నించీ తెలీదు. ఇదే అసలు సిసలైన బిట్టర్‌నెస్. వీళ్ళంతా మేధావులూ, విప్లవవీరులు, శాస్త్రజ్ఞులు, నిజంగా ప్రజల్ని ప్రేమించే వాళ్ళ వాళ్ళ పక్షాన నిలబడరు. అలా వాళ్ళు నిలబడ్డ రోజున మేమూ, మా ఉద్యోగం అంతా [illegible] శాశ్వతంగా తెరమాటుకి [illegible]

నా ముఖం తప్పి నవ్వు [illegible] తోటి తీసుకున్నాను [illegible] [illegible] చాలాసేపు [illegible] పోయాం.

గజపతిరాజా ఎన్నికలలోకి దిగటం అదే మొదటిసారి. తన తండ్రి మహేశ్వరరాజా తరపున స్వతంత్ర పార్టీకి ప్రచారం మొదలుపెట్టాడు అప్పటికి స్వతంత్ర పార్టీపుట్టి మూడేళ్ళే అయింది. గజపతిరాజా నియోజక వర్గంలోని ప్రజలందరిని కలుసుకోవటం వాళ్ళతో కరచాలనం చేసి మాట్లాడటం అదే మొదటిసారి! మానసికంగా ఇంకా రాజులు పరిపాలనలో ఉండిపోయిన పేదప్రజానీకానికి యువజమిందారు స్వయంగా వచ్చి తమతో మాట్లాడడం ఓ అదృష్టం అనిపించింది. అంతవరకూ వారిని ఆకర్షించిన కమ్యూనిజం– అసలు సమయం వచ్చేసరికి గాలికి కొట్టుకుపోయింది. జానిసత్వం బావుటా ఎగరవేసింది మహేశ్వర రాజా అత్యధిక మెజారిటీతో గెలిచాడు. అంతకుముందెన్నడూ రానంతా మెజారిటీ అప్పుడు అర్థమయింది. మహేశ్వరరాజాకి.

తన కుమారుడు గజపతిరాజాకు రాజకీయంగా ఉజ్వల భవిష్యత్తు ఉందనీ! ఆ

జరిగిన కథ:— అది 1946వ. సంవత్సరం. ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో అతముఖ్యమయిన జననాలు నాలుగు జరిగాయి: నిజాయితీగల స్వాతంత్రోద్యమ నాయకుడు ప్రకాశ్‌రావ్‌కి సిద్ధార్థ—

అవకాశవాది అయిన జమీందార్ మహేశ్వర్ రాజాకు గజపతిరాజా, నిజాయితీగల పత్రికాధిపతి సీతారామ్‌కు రామవర్మ, తెలంగాణా ఉద్యమ నాయకుడు కృష్ణారెడ్డికి జయలక్ష్మి అనే పాపాయిలు జన్మించారు.

సిద్ధార్థ తండ్రి ప్రకాశరావ్ మరణశయ్య మీదున్నారు. ఆయనకు కొడుకు రాజకీయాల్లో చేరటం ఇష్టంలేదు. కానీ సిద్ధార్థకు అదే జీవితాశయం.

గజపతిరాజా స్కూలుతోనే చదువాపి రాజకీయాల్లో ప్రవేశించాలనే నిర్ణయాన్ని తండ్రికి తెలియ చేస్తారు.

ఆంధ్రదేశం దినపత్రికను తండ్రి అనారోగ్య కారణంగా రామవర్మ నిర్వహిస్తూంటాడు. కోట్లు గడించాలనే కోరికతో ఓ రాజకీయపార్టీతో రహస్య ఒప్పందం చేసుకొంటాడు.

ప్రకాశరావ్ మరణిస్తాడు. సిద్దార రాజకీయాల్లో ప్రవేశించటానికి నిర్ణయించుకుంటాడు.

కృష్ణారెడ్డి భార్య శ్రీలక్ష్మి నిజాం తొత్తులు మానభంగం చేస్తారు. ఆమె మానసికంగా కృంగిపోతుంది.

కృష్ణారెడ్డి అతని భార్య శ్రీలక్ష్మి ఇద్దరూ ఉద్యమపోరాటంలో మరణిస్తారు. అసానుభూతితో ఎన్నికలలో కృష్ణారెడ్డి తల్లి గెలుస్తుంది. తరువాతి ఎన్నికలలో కృష్ణారెడ్డి కుమార్తె జయలక్ష్మి నిలుచుంటుంది. స్నేహితుడైన ఇంద్రతాంతో సహాయం కోరుతుంది.

—ఇక చదవండి.

యర్రంశెట్టి సాయి

రాబందుల రెక్కల చప్పుడు

తర్వాత ఇంక గజపతిరాజాను ఇంటా, బయటా, ఎదురులేకుండా పోయింది. తన భవిష్యత్తుకు పునాది వేసుకోవటం ప్రారంభించాడు ఆరోజు నుంచే.

ఎన్నికల్లో తిరుగుతూండగా పరిచయమయిన వారందరికీ తమ కోటలో పెద్దఎత్తున విందు ఇచ్చాడు.

అందులో చాలామంది ఏనాడూ కోటలోకి వెళ్ళినవారుకాదు. కోటలోకి వెళ్ళ డమే వారికి అపురూపమయిన సంఘటన, అయితే కోటలో గజపతిరాజా సరసన విందు భోజనం చేయటం ఒక వరంగా భావించారు.

గజపతిరాజా ప్రవర్తనను మనసార అభినందించినవారు చాలామంది ఉన్నారు గానీ త్రిపురసుందరి హృదయంలో అతని మీద అభిమానం మరో మలుపు తిరిగిందా రాత్రి.

అతని హృదయం అంత విశాలం కాబట్టే తనలాంటి బీదరైతు కుటుంబానికి చెందిన అమ్మాయిని అంతగా ప్రేమిస్తున్నాడు. ఇంతకాలం అతనిమీద వెచ్చని కోరికలుండేవి తనకు కానీ ఇప్పుడు అవి చిక్కని వలపుగా మారాయి.

అందుకే అందరూ విందు సందడిలో ఉండగా తను గజపతిరాజా పంపించిన ఉత్తరం పదేపదే చదువుతూ కూర్చుంది వాళ్ళింట్లో.

"త్రిపురసుందరీ! నాకు ఈ గెలుపులో సహాయం చేస్తున్న వారందరకి విందు ఇస్తున్నానివాళ! తెలుసుకదూ? ఈ శుభసమయం కేవలం మనిద్దరి కోసం ప్రత్యేకమయిన విందు ఏర్పాటు చేస్తున్నాను. రాత్రి తొమ్మిగి గంటలకు నా గదిలో నీకోసం ఎదురుచూస్తుంటాను. తప్పకవస్తావు కదూ? రాకపోతే ఎంతనిరాశ చెందు తానో నీకు తెలీదు.

నీ
గజపతి"

లేచి పక్కింటి గడపలోకి నడచిందామె

"పిన్నీ-టైమెంతయిందే?" అడిగింది లోపలకూర్చునామెతో.

"ఎనిమిదన్నర-ఇంకా జమిందారుగారింట్లో భోజనానికి వెళ్ళలేదేంటే?"

"ఇప్పుడు వెళ్తున్నా పిన్నీ-"

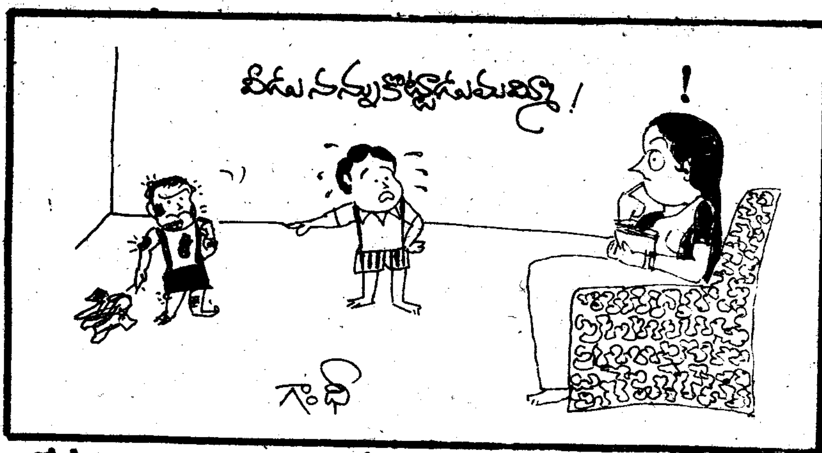
అని మళ్ళీతనింట్లోకి నడచి అద్దంముందు నిలబడి తన అలంకరణ మరో సారి చూచుకుంది.

తను నిజంగా చాలా అందంగా ఉండి ఉంటుంది. అందుకే గజపతిరాజాని అంతగా ఆకర్షించింది.

అతని చెల్లెలు జగదీశ్వరితోపాటు ఆడుకోడానికి వెళ్ళే అమ్మాయిలు చాలా మంది ఉన్నారు కానీ అతను ఇంకెవ్వరినీ ఇలా పిలవలేదు.

ఎందుకో అతనినే పెళ్ళిచేసుకోవాలని తనకు పదమూడేళ్ళ వయసునుంచే అనిపిస్తూండేది.

అతనే తనకలలోకొస్తూండేవాడు తరచుగా! తనతో మాట్లాడుతున్నట్లూ తనను

కార్లో తీసుకెళ్తున్నట్లూ-ఎప్పుడూ అవే కలలు

ఆకలలకు తను పూర్తిగా బానిస అయిపోయింది. అందుకే ఆరోజు ఆటలో అతను తనకు దగ్గరగా కూర్చునేసరికి తను అలా-అతిగా ప్రవర్తించింది. ఆ తరువాత తన ప్రవర్తనకు తనే సిగ్గుపడింది. ఇంకోసారిలా బుద్ధిహీనంగానే ప్రవర్తించకూడదని అనుకుంది గానీ-ఈసారి అతిగా ప్రవర్తించటం అతనివంతయింది. ఆరోజునుంచే అతని పెదాలు స్పర్శ తన పెదాలను అలా అంటిపెట్టుకునే ఉంది.

"ఇంకా వెళ్ళలేదేమే- జమీందారుగారింటికి? "వంటింట్లోనుంచి అడిగింది వాళ్ళమ్మ.

"వెళ్తున్నానమ్మా!"

"వచ్చేప్పుడు నాన్నతో కలిసివచ్చేసెయ్-"

'—సరే—''

ఇంట్లోనుంచి బయటకొచ్చి కోటవేపు నడవసాగింది. ఎన్నికల్లో తను వీధిలోని కుటుంబాలన్నీ గజపతిరాజా చెప్పినట్లు చేశాయ్ అందుకే ఆవీధిలో అందరినీ ఆహ్వానించారు. అయితే ఆ విందుకేవలం మగవారికి మాత్రమే! జగదీశ్వరి స్నేహితురాండ్రకు మాత్రం ప్రత్యేక ఆహ్వానం అందింది.

వనజ వాళ్ళింటి ముందునిలబడి తనకోసమే ఎదురుచూస్తుంది.

"పదవెళ్దాం-" అంది త్రిపురసుందరి

ఇద్దరూ వడివడిగా నడిచి కోటను చేరుకున్నారు. కోటంతా రంగురంగుల దీపాలతో అలంకరింపబడి ఉంది.

లోపల విశాలంగా ఉన్న ఆవరణలో కొన్నివందల మంది కూర్చుని భోజనం చేస్తున్నారు వాళ్ళప్రక్కనుంచీ కోటలోపలికి నడిచి జగదీశ్వరి ఉన్నగది లోకి వచ్చారిద్దరూ. మిగతావారంతా అప్పటికే భోజనం చేస్తున్నారక్కడ. అందరి మధ్యలో జగదీశ్వరి కూర్చుని ఏదో అభినయంతో వర్ణించి చెప్తోంది.

"ఏమే-ఇప్పుడా వచ్చేది?" అంది జగదీశ్వరి అధికారం ఉట్టిపడే స్వరంతో
"ఆలస్యమయిపోయిందండి! ఇంట్లో పనిఉండి..."
"త్వరగా చేతులు కడుక్కొని వచ్చి కూర్చొండి..."
ఇద్దరూ వెళ్ళి పంక్తిలో కూర్చున్నారు. పనిమనిషి రత్నమ్మవచ్చి ఇద్దరికి కూడా భోజనం వడ్డించింది.

త్రిపురసుందరికి భోజనం ఏమాత్రం సయించటం లేదు. అసలు ఆకలనేదే లేదు. ఆరోజు మధ్యాహ్నం నుంచీ!

ఎంత త్వరగా వాళ్ళనుంచి తప్పించుకొని గజపతిరాజా గదికి వెళ్దామా అని ఉందామెకు.

"ఏమే-ఏమిటినీసంగతి? ఏమీ తినటంలేదేం?" అడిగింది జగదీశ్వరి.

"తింటున్నానండీ—" అంది త్రిపురసుందరి కలవరపాటుతో త్వరత్వరగా తినడానికి ప్రయత్నిస్తూ భోజనాలు ముగిసినయ్.

అందరూ మూడోఅంతస్తు పైకి ఎక్కి వెన్నెల్లో కూర్చున్నారు.

"ఏయ్ రజనీ-ఆరోజుపాడావే-ఆపాటపాడవే!" అంది జగదీశ్వరి హుషారుగా యింపుగా

"ఏం ఫరవాలేదులే-పాడు!"

రజనికి ఇంక పాడక తప్పలేదు.

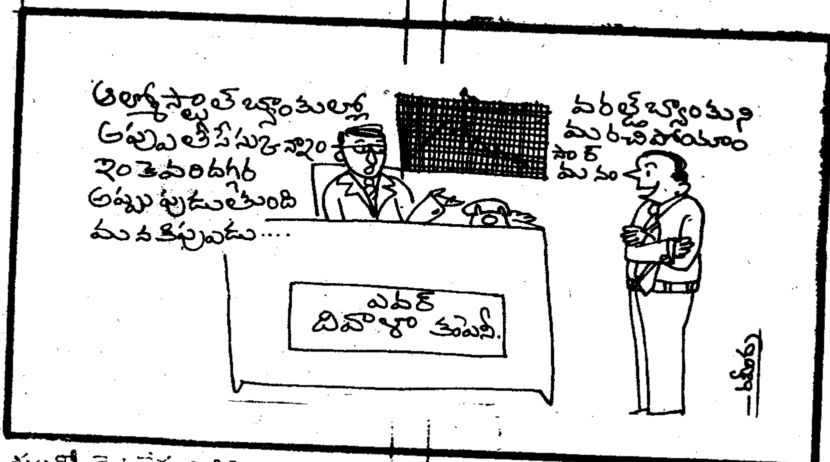
నీకళ్ళోనిందులాట ఓనందమామా
ఎన్నెల్లో ఎతుకూలాట ఓనందమామా
కన్నెపిల్ల కాపుకాపే ఓనందమామా
కాలవకట్ట కిపతలేవు ఓనందమామా
నిన్నోడేమో అవతలకట్ట ఓనందమామా
నగంజాము పోనే పోయే ఓనందమామా
ఎతుకులాట ఎతుకులాట ఓనందమామా
రయికేమో బిగుతాయే ఓనందమామా
గుండెంత గుబులాయె ఓనందమామా
నిన్నోడేమో అవతలకట్టున ఓనందమామా

జగదీశ్వరి నవ్వుతూ తప్పట్లుకొడుతూ విపరీతంగా ఆనందిస్తుందా పాటకు. త్రిపురసుందరి కళ్ళన్నీ జగదీశ్వరి చేతికున్న గడియారం మీదేవున్నాయ్. ఎప్పుడు తొమ్మిదవుతుందా అని వేయి కళ్ళతో ఎదురుచూస్తోంది. ఒక్కొక్క నిమిషం గడుస్తూంటే గుండె కొట్టుకునే వేగంకూడా పెరుగుతోంది.

తొమ్మిది!

నెమ్మదిగా లేచి నిలబడింది త్రిపురసుందరి.

"ఇప్పుడే మంచినీళ్ళుతాగివస్తా!" వనజ చెవిలో చెప్పి తడబడుతున్నా అడు

గుండెతో మెట్లపై నడిచింది.

ఒక్కొక్క మెట్టు దిగుతోంటే గాలిలో తేలిపోతున్నట్లనిపిస్తోంది.

రెండో అంతస్తు చేరుతునే ఆగి చుట్టూ పరికించి చూసింది. అంతా నిశ్శబ్దం! అన్ని గదుల్లోనూ లైట్లు వెలుగుతున్నాయ్.

గజపతిరాజు తలుపు దగ్గరకు వేసి ఉన్నాయ్.

తలుపు దగ్గర నిలబడి కొంచెంగా తలుపు తోసి లోపలికి తొంగి చూసింది. మరుక్షణంలో ఓ చెయ్యి లోపల్నుంచీ తనను పట్టుకుని బలంగా లోపలికి లాగేసింది. భయంతో కెవ్వున కేక వేయబోయి గజపతిరాజుని చూసి నోరు మూసేసుకుంది.

"ఎందుకంత భయం?" అన్నాడతను తలుపులు మూసివేస్తూ.

అప్పుడు నిజంగానే వణుకు ప్రారంభమయింది త్రిపురసుందరికి. ఇక్కడికి వచ్చి తన తప్పు చేయలేదుకదా!

గజపతిరాజు ఆమెను పట్టుకుని తీసుకెళ్ళి మంచం మీద కూర్చో బెట్టాడు.

"ఏమిటలా అయిపోయావ్?" ఆమె చుబుకం పట్టుకుని అడిగాడతను.

"నేను వెళ్ళిపోతాను." అంది త్రిపురసుందరి వణుకుతోన్న గొంతుతో.

"వెళ్ళిపోటానికా ఇక్కడికొచ్చింది?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

"మీరు రమ్మన్నారని..."

అతను లేచి వెళ్ళి లైటార్పి వేశాడు.

త్రిపురసుందరి భయం ఆ నైట్ బల్బ్ నీలంరంగు కాంతిలో మరింత ఎక్కువయింది.

"నేను వెళ్తాను..."

గణపతి ఓణీ లాగివేశాడు.

"వద్దు...వద్దు..." పెనుగులాడుతూ అందామె.

అతని శరీరంలోని వేడి తన అన్ని అవయవాల్లోనూ ప్రవహిస్తోంది.

కొద్దిక్షణాల తర్వాత త్రిపురసుందరి నిశ్చలం అయిపోయింది. అంతకు ముందు క్షణంవరకూ ఆవహించిన ఆలోచనలన్నీ పారిపోయి వాటి స్థానంలో కోరికలు రాజుకున్నాయ్. తనకు శరీరం ఉన్నదన్న విషయమే తెలియటం లేదు

అంతకు ముందెప్పుడూ చూడని లోకాల్లో విహరిస్తున్న అనుభూతి.

గజపతిరాజు అలసటగా మూసుకున్న ఆమె కనురెప్పల మీద ముద్దుపెట్టు కున్నాడు.

"ఇంకా భయంగా ఉందా?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

త్రిపురసుందరి సిగ్గు పడింది. ప్రక్కనే పడుకున్న అతని గుండెమీదకు లాక్కుంది.

"రోజూ వస్తావు కదూ?"

"అమ్మో-"

"ఏం ఫరవాలేదు. మధ్యాహ్నం సమయాల్లోరా!- మిగతావంతా నేను చూసు కుంటాను."

త్రిపురసుందరి మాట్లాడ లేదు. రోజూ రావాలనీ వెళ్ళకూడదనీ ఉంది.

అతను లేచి కూర్చున్నాడు. తనూ లేచి నిలబడింది త్రిపుర సుందరి.

"వెళ్తాను-" అంది బట్టలు సరిచేసుకుంటూ.

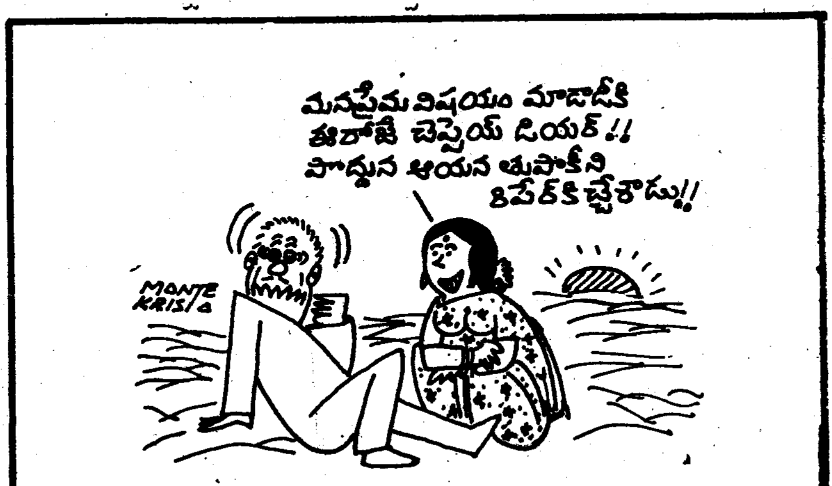
"ఆగు-ఎవరైనా ఉన్నారేమో చూస్తాను-"

అతను బయటికి వెళ్ళి నిముషంలో తిరిగి వచ్చాడు.

"తొందరగా కింద వెళ్ళిపో-జగదీశ్వరికి కనిపించ కూడదు-"

త్రిపురసుందరి కిందకు వచ్చేసింది త్వరత్వరగా.

భోజనాలన్నీ అయిపోయాయ్ అప్పటికి అంతా ఖాళీ అయిపోయింది.

నౌఖర్లు ఆవరణంతా విభ్రమం చేస్తున్నారు.

పరుగు లాంటి నడకతో ఇంటికి చేరుకుందామె...

"ఇంతసేపు ఎక్కడికి పోయావే-వనజ ఎప్పుడో వచ్చేసిందిగా..."

"నేను...నేను...జగదీశ్వరితో మాట్లాడు తున్నాను..." తడబడుతూ అనేసి లోపలికి వెళ్ళి తన మంచం మీద వాలిపోయింది.

ఆ రాత్రంతా ఒకటే కలలు!కలవెనుకకల! కలవెనుకకల!

తనకూ గజపతిరాజాకు పెళ్ళి అవుతున్నట్టు-మధ్యలో మహేశ్వరరాజా పెళ్ళి జరగడానికి వీల్లేదని అడ్డపడినట్లూ-తనను ఎవరో కోసుతున్నట్లూ-

తనకూ గజపతిరాజాకు ప్రణయం జరుగు తున్నట్లూ-తన తల్లి ఏడుస్తున్నట్లూ-

బాగా తెల్లారి పోయినా ఇంకా నిద్రపోతూనే ఉంటే తల్లి ఆశ్చర్య పోయింది.

"ఎందుకనే ఇంకా పడుకున్నావ్? జ్వరం వచ్చినట్లుందా?" ఆత్రుతగా అడిగిందామె

"ఏమీ లేదమ్మా... లేచి బయటకు నడిచింది.

మధ్యాహ్నం అవుతో ం మళ్ళీ గందర గోళంగా తయారయింది, శరీరం వెయి ఏనుగుల బల జపతిరాజా వేపు లాగుతుంటే మనసు గడ్డిపోచ బలంతో అడ్డుపడుతోంది.

ఊహు తను ఇంక అతని దగ్గరకు వెళ్ళకూడదు. ఏవిధంగా ఆలోచించినా అలా వెళ్ళటం తనకు ప్రమాదకరమే!

రెండు రోజులు గడిచిపోయినయ్. మూడోరోజు కోటనుంచి రత్నమ్మ వచ్చింది. త్రిపురసుందరి ఇంటికి.

"మీ అమ్మాయిని ఒకసారి రమ్మని చెప్పమని జమీందారుగారమ్మాయ్యిగారు నన్ను పంపిచారు!" అందామె తన తల్లితో. తను లోపల్నుంచి వింటూనే ఉంది వాళ్ళ మాటలు.

"ఎందుకు?" అడిగింది తన తల్లి.

"ఏమో-ఎందుకంటే నేనేం చెప్పను? వాళ్ళకేం మాటలున్నాయో!" నవ్వుతూ అందామె.

తనకు అర్థమయి పోయింది.

ఇది నిజంగా జగదీశ్వరి పంపిన కబురుకాదు. జగదీశ్వరి ఎవ్వరిని ఎప్పుడూ పిలవదు. గత్యంతరం లేక కోటకు బయల్దేరిందామె.

"అయ్యగారు పైన గదిలోఉన్నారు..." కోటలో కెళ్ళాక చెప్పింది రత్నమ్మ.

త్రిపురసుందరి రెండో అంతస్తులో కెళ్ళేసరికి ఎదురుగ్గా నిలబడి ఉన్నారు గజపతిరాజు.

"రా! నేనే నీ కోసం రత్నమ్మను పంపాను-" నవ్వుతూ అన్నాడతను.

త్రిపుర సుందరికేం చేయాలో పాలు పోవటం లేదు.

"ఇంకా భయం పోలేదా?" ఆమె చేయి పట్టుకుని తన గదిలోకి నడిపిస్తూ అడిగాడు.

"జగదీశ్వరిగారు..."

"లేమలే! ఇప్పుడే నాన్నాగారితో ఊరు వెళ్ళింది...."

ఆ తరువాత ఇంక చేయగలిగిందేమీ లేక పోయింది.

రోజూ మధ్యాహ్నం రమ్మంటే రావడం లేదే? "తనను కౌగిట్లోకి తీసుకుంటూ అడిగాడు.

నాకు భయంగా ఉంది. ఒకవేళ...ఒకవేళ..."

"ఒకవేళ...ఏమిటి?"

"నా కేదయినా జరుగుతే..."

"నేనున్నాగా-"

"మీరేం చేయగలరు?"

"నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను-"

త్రిపురసుందరి ఆనందంతో పొంగిపోయింది.

"ప్రామిస్ చేయండి!"

"ప్రామిస్-"

"కానీ మీ నాన్నగారు, అమ్మగారు..."

"వారిని కూడా ఒప్పిస్తాను..."

ఈ సంఘటన జరిగిన సంవత్సరంలోపలే ఆమె గర్భవతిఅయింది. ఆవిషయం వింటూనే గజపతిరాజా నవ్వాడు.

"అయితే-ఏం చేద్దామంటావ్?"

త్రిపురసుందరి అనుమానంగా చూసిందతని వేపు.

"ఏం చేస్తానన్నారో మీకు గుర్తు లేదా?"

"ఎందుకు లేదు! రేపు సాయంత్రం పొద్దుపోయాక ఓసారిరా!"

ఆ మర్నాడు సాయంత్రం చీకటి పడ్డాక కోటకు చేరుకుందామె. గజపతి రాజా గదిలోకి వెళుతునే అక్కడ మరో వ్యక్తి ఉండటం చూసి కంగారు పడింది.

'ఫరవా లేదులే! మన డాక్టరుగారే! రేపు సాయంత్రం ఆయన డిస్పెన్సరీ కెళ్తే అంతా ఆయనే చూసు కుంటారు-'

త్రిపురసుందరి మొఖం కోపంతో ఎరుపెక్కింది.

'నేనెక్కడికీ వెళ్ళను-'

గజపతిరాజా నవ్వాడు. 'నీకోసమేగా వెళ్ళేది! అలా కోపం తెచ్చుకుంటా వెందుకు?'

"మీరు చెప్పిందేమిటి-చేస్తోందేమిటి?" అంది రోషంగా.

"నేనేమీ మాటతప్పటం లేదులే! నీగర్భానికి కారణం నేనేనని నాకేమిటి నమ్మకం?"

త్రిపురసుందరికి రక్తం సలసల కాగింది. ఆమెకో ఎక్కడలేని తెగింపూ పుట్టుకొచ్చింది.

"నీతండ్రి మహేశ్వర రాజాయేనని నీకేమిటి నమ్మకం?"

ఆమె చెంప ఛెళ్ళుమనటం, ఆవేగానికి ఆమె కిందపడిపోవటం క్షణంలో జరిగాయ్.

గజపతిరాజాకు ఇంక కోపం చల్లార లేదు.

"ఇంకోసారి నీమొఖం చూపించకు-వెళ్ళు-"అన్నాడు కోపంగా.

త్రిపురసుందరి లేచి నిలబడింది.

'మొఖం చూపించక పోటానికి తప్పుచేసింది నేనుకాదు! నువ్వు! నీమొఖమే నాకు చూపించ టానికి సిగ్గుండాలి!"

ఆమాట అనేసి బయటకు నడువ బోయిందామె.

"ఆగు..."అన్నాడు గజపతిరాజు

త్రిపురసుందరి నిలబడి పోయింది.

"ఇదిగో-ఈడబ్బుకోసమేగా నీగొడవంతా! కేవలం దీని కోసమే నువ్వు కావాలని గర్భంతెచ్చుకుని నామీద నెడుతున్నావ్-నీ శ్రమను ఫలితం లేకుండా పోవటం నాకిష్టంలేదు."ఆమెమీదకు ఒకనోట్లకట్ట విసిరేస్తూ అన్నాడు.

త్రిపుర సుందరి జవాబు చెప్పలేదు. అతని దగ్గరకు నడిచి "థూ" అని మొఖం మీద ఊసి వేగంగా పరుగెత్తి వెళ్ళిపోయింది. అక్కడి నుంచి.

గజపతిరాజా నిశ్చేష్టుడయినిలబడి పోయాడు డబ్బుతో ఎవర్నయినా కొన వచ్చని అంతకుముందు ఎన్నికల్లో మొదటిసారి తెలిసిందయ్యే! ఇప్పుడు డబ్బుకి అందరూ అమ్ముడు పోరని మొదటిసారిగా అరమయిందతనికి.

కర్నూలుజిల్లా బస్సురూట్ల జాతీయకరణ విషయంలో అప్పుడే సుప్రింకోర్టు

తీర్పు వెలువడింది. ఆనాటి ముఖ్యమంత్రి సంజీవరెడ్డి పిడతల రంగారెడ్డి, విజయభాస్కరరెడ్డి, వ్యతిరేకులవటం మూలానే కర్నూలు జిల్లాలో బస్సుల జాతీయకరణ జరిగించన్న ఫిర్యాదుని సుప్రీం కోర్టు అంగీకరించింది. ముందు నెల్లూరు, చిత్తూరు, కడప జిల్లాల బస్సురూట్లను జాతీయచేసి, ఆ తర్వాతే కర్నూల్ రూట్లు జాతీయం చేయాలని నిపుణుల సంఘం అభిప్రాయపడింది. ఆ తీర్పువల్ల సంజీవరెడ్డి ముఖ్యమంత్రి పదవికి రాజీనామా ఇచ్చారు. ఆ తరువాత ముఖ్యమంత్రి పదవి కోసం మళ్ళీ కుమ్ములాట ప్రారంభమయింది.

మహేశ్వరరాజా వెంటనే హైదరాబాద్ చేరుకోవాలని ఆదేశించింది పార్టీనాయకత్వం. మహేశ్వరరాజాతో పాటు గజపతిరాజా కూడా బయల్దేరాడు.

ఆరురోజులపాటు రాజధాని నగరమంతా విపరీతమయిన చైతన్యంతో నిండిపోయింది.

గజపతిరాజా తండ్రికి తెలీకుండా ఎమ్మెల్యే క్వార్టర్స్‌లోనే ఉన్న తన స్నేహితుడు రాజశేఖరాన్ని కలుసుకున్నాడు. రాజశేఖరం అన్నయ్య కాంగ్రెస్ ఎమ్మెల్యే.

ఆ ఆరురోజులలో నాలుగురోజులు వారిద్దరికీ రిట్జ్‌హోటల్లో, పార్టీ ఇచ్చాడు గజపతిరాజా.

బ్రహ్మానందరెడ్డి ముఖ్యమంత్రిగా ఎన్నికయిన రోజు సాయంత్రం. ఎమ్మెల్యే క్వార్టర్స్ నుంచి కార్లో బయటకు వెళ్తోంటే రోడ్డుమీద ఎదురుగా నడిచివస్తూన్న త్రిపురసుందరి కనిపించిందతనికి. నెలలు నిండినట్లు స్పష్టం చేస్తున్న ఆమె ఆకారం చూస్తూనే మతిపోయినట్లయిందతనికి. ఆమె తల్లిదండ్రులు ఆమెకు గర్భస్రావం చేయించి ఉంటారని అనుకున్నాడుతను. అతనిలో మొదటిసారిగా భయం ప్రారంభమయింది.

ఆ తర్వాత కోటకు చేరుకోగానే రత్మమ్మను పిలిపించాడతను.

"త్రిపురసుందరి వాళ్ళెక్కడున్నారిప్పుడు?" అడిగాడతడు.

"తెలీదుబాబుగారూ- ఈ ఊరువదలి చాలారోజులయింది!"

"మరి...ఆ త్రిపురసుందరి సంగతేమయింది?"

"వాళ్ళ అమ్మానాన్న ఎంత అడిగినా నోరువిప్ప లేదంటండి! కడుపుతీయించు కోవటానికి కూడా ఒప్పుకోలేదట! బలవంతంగా చేస్తే తను నూతిలో దూకిచస్తానని బెదిరించిందట! అందుకని ఊళ్ళో తలెత్తుకుని తిరగలేమని, సిగ్గుతో వెళ్ళి పోయారంట!"

కొద్దిరోజులు గజపతిరాజాకు నిద్రపట్టలేదు.

రోజుకోసారయినా త్రిపురసుందరి గుర్తుకొస్తూండేది.

మళ్ళీ 1967లో జనరల్ ఎలక్షన్లు వచ్చాయిగానీ అతనా విషయాన్ని మనసులో నుంచి పూర్తిగా తొలగించ లేకపోయాడు. ఆరోజు రాజశేఖరం హైదరాబాద్ నుంచి ఫోన్ చేశాడు.

"బ్రహ్మానందరెడ్డి గ్రూప్ లోనూ, సంజీవరెడ్డి గ్రూప్ లోనూ కూడా నీకు పార్టీ టిక్కెట్ కోసం ప్రయత్నించాను. ఏదో ఒకటి దొరకటం ఖాయం వారంతర్వాత మహేశ్వరరాజా స్వతంత్ర పార్టీతరపున నామినేషన్ వేయటానికి బయల్దేరేరోజున ఆయన గదిలోకొచ్చాడు గజపతిరాజా.

"నాన్నగారూ-ఈసారినేనూ ఎలక్షన్ లో పోటీచేస్తున్నాను-"

మహేశ్వరరాజా నివ్వెరపోయాడు-

"నువ్వు పోటీచేస్తావా?"

"అవునండీ! కాంగ్రెసుపార్టీ తరఫున!"

"అంటే..."

"మా ఫ్రెండ్ రాజశేఖరం వాళ్ళన్నయ్య ద్వారా ప్రయత్నించాను. సంజీవ రెడ్డి గ్రూప్ లో నాకు టిక్కెట్ ఇవ్వడానికి ఒప్పుకున్నారు..."

మహేశ్వరరాజాకు అనుమానం కలిగింది." ఏ నియోజకవర్గం?"

"మనదే-"

మహేశ్వరరాజా నిర్ఘాంతపోయాడు..

"మరి...మననియోజకవర్గం నుంచి నేను పోటీచేస్తున్నాకదా?"

"స్వతంత్ర పార్టీ ఇప్పుడుగెలిచే అవకాశం లేదునాన్నగారూ! క్రిందటి ఎలక్షన్ కీ ఈ ఎలక్షన్ కీ చాలా తేడా వుంది!మన రైతుల్లోనే చాలామంది సి.పి.ఐ, సి.పి.యమ్ పార్టీల్లో చేరారు."

మహేశ్వరరాజా నాలుగురోజులు పాటు ఆలోచించి చివరకు తన నిర్ణయం తెలియజేశాడు.

"నేను రాజకీయాల్నుంచి విరమించుకుంటున్నాను—"

"థాంక్యూ నాన్నగారు!"

అమర్నాడే కాంగ్రెసుపార్టీ తరఫున గజపతిరాజా నామినేషను దాఖలుచేశాడు.

ఇంకావుంది—

బ్రా హుక్కు వీపు మీద సరిగ్గా పట్టక పర్యాయి ఆవిడ అవస్థ పడుతున్న వేళ. మధ్య నున్న సందులోంచి, సరిగ్గా వెయ్యనికిటికీ రెక్కల ఖాళీలోంచి, ఇవతలింటి మగబుద్ధి గుడ్లప్పగించి గుటకలు మింగుతున్న వేళ.

“దొరికిందండోయ్, దొరికింది!” అని కనకరత్నం హఠాత్తుగా అరచింది! ఆవిడ తుళ్ళిపడి ఇటు తిరిగింది. తన్నెవరో గుర్తించడం గమనించి, పైట నిండుగా కప్పుకుని పక్క గది లోకి తప్పుకుంది.

సుబ్బరాజు, మనసు విలవిల లాడింది. ఇంతసేపై ఊపిరి బిగబట్టిన మధుర దృశ్యం చేజారినట్టు చేసిందే, చాలక దొరకడ మేమిటే, గిన్ని దుర్గమ్మకొండ ఎక్కించి, దొర్లించ! అని పెళ్ళాన్ని కసిదీరా తిట్టుకున్నాడు. అయితే పైకి తేలకుండా పైపైకి చేరుకోడం ఎలాగో ప్రాక్టీసుచేసి ఫలితాన్ని కొల్లగొట్టడం నేర్చుకున్న పండితుడు ఆయన. చాతకాని దంటూ ఉంటే మళ్ళుతున్న వయసుని వెనక్కి మళ్ళించ లేకపోడమే. జుట్టుకి రంగూ బుగ్గలకి క్రీమూ ఎంతగా పూసినా కళ్ళకింద ముడతలు దాగడం లేదు మునపట్లా పై ఆటలకి లైన్‌క్లియర్ అవడం కొంత కష్టంగానే ఉంది. వయసు మళ్ళిన ఆడాళ్ళయితే బాగా ముస్తాబయి అలా అద్దం వైపు చూస్తూ ఎంతసేపయినా ఉండి పోగలరు. ప్రతి బింబం చూసుకొనే మనసు పడి మురిసి కొనగలరు వాళ్ళు. మగాళ్ళకి అలా ఎలా కుదురుతుంది! మూడో పురుషార్థం లోనే కదా, చచ్చేదాకా అతగాడు నాలుగోది అందుకోవాలని తహతహ లాడేది! పక్కింటి ఇవతలి గదిలోకి ఓ కొత్త నర్సమ్మ అద్దెకి దిగిందని తెలిసిందగ్గిర్నుంచి సుబ్బరాజు మనసు మరీ మారాం చేస్తోంది. ఆవిడకి ముప్పై అయిదో ఉండొచ్చు. నలుపూ. తగు మాత్రం లావు కూడాను. ఏం చేస్తాం, ఎడ్జస్ట్ మెంట్ లోనేకదా ఎనిమిదో హెవెను ఉందంటారు! ఈ వయసులో తనకి మరీ “లావొక్కింతయులేదు” అనిపించే మైతీగెలు ఎక్కడ దొరుకుతారు!

కనకరత్నం మాత్రం కూచున్న చోటునుంచి కదల్లేదు. కదిలినా లేచినా ఆయాసం వస్తుందని ఆవిడ అనుమానం. అలాగని యాక్టివిటీ తక్కువనుకునేరు. సుబ్బరాజు రిటైరు అయ్యాక, ఒకేసారి చేతికందిన పెద్దమొత్తం ఆ యింటికయిన అప్పుతీర్చడానికే సరిపోయింది. వాళ్లాయనది పింఛను అందుకునే ఉద్యోగం కాదు. ఇల్లుకూడా కనకరత్నం పేరనే ఉంది. పై ఊళ్ళలో స్థిరపడిన ఇద్దరు మగపిల్లలూ డబ్బు నెలనెలా ఆవిడపేరనే పంపిస్తారు. ప్రస్తుతం దేనికయినా సుబ్బరాజు పెళ్ళాముందు చెయ్యిజాచవలసిందే

మొదట్నుంచీ సుబ్బరాజుది ఒకరికి నొప్పి కలగకుండా తనకి కావలసింది చేసుకుపోయేరకం. ఈ ప్రపంచం కొన్ని నీతులకీ నియమాలకి కట్టుబడి ఉందనే భ్రమకి అతనెప్పుడూ లోనుకాలేదు. తనకి తోచింది పదిమందికి ప్రచారంచేసి టైము వేస్టుచేసుకోడం అతనికి నచ్చదు. తనకి దైహిక వాంఛలు ఎలావుంటాయో అలాగే ఎదుటివారికి ఇంకోరకం మానసికావసారాలు వుండొచ్చు. దేన్నైనా శేష

అవసరాల రామకృష్ణారావు

చేసుకోగలగడంలోనే అతనికి కైవల్యం కనిపిస్తుంది.

కనకరత్నం కూడనే మనిషేగాని ఊరికే ఊరుకొనే మనిషికాదు. అక్కణ్ణుంచే ఎంతటి ఉద్రేకాన్నయినా ప్రవహింప చేయగలదు. ఇన్నాళ్ళూ చాకిరీ చేసిచేసి అలిసిపోయింది. అందుకనే "అలి" చిప్ప అన్నారేమో! కళ్ళమీదకి కళ్ళజోడు దిగిం దగ్గర్నుంచీ ఆవిడకి చదవాలనే కోరికతగ్గి, రాయాలనే తపన పెరిగిపోయింది. భర్త ఇచ్చే ప్రోత్సాహంతో మరింత విజృంభించింది. కలం కాగితాలూ, ఆరోజు విడుదలయిన అన్ని తెలుగు పత్రికలూ అయన తెచ్చి ఎదురుగా బల్లమీద పెడతారు. ఆ యుద్ధసామగ్రితో అక్కణ్ణుంచే సమస్త పురుషాహంకారాన్నీ చావుదెబ్బ తియ్యగలనని ఆవిడ దృఢవిశ్వాసం. అంతటి ఉత్సాహంతో పోయిద్రీలాంటిది తన్నుకురాడం ఆమెకీ మధ్య ఎంత తృప్తినయినా ఇస్తోంది.

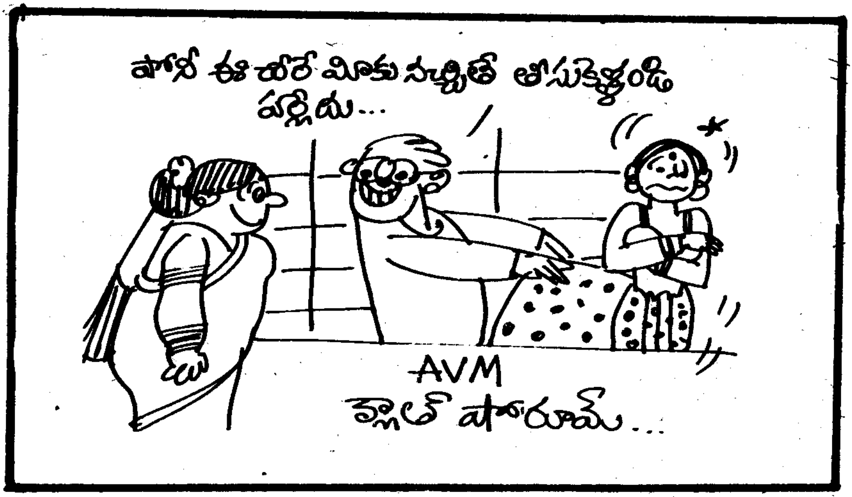
కని పడేసిన కొడుకులు వచ్చినట్టు తల్లిరుణం తీర్చుకుంటున్నారు. వండి పడెయ్యడానికీ, ఇంటిపనులు చెయ్యడానికీ జీతగాళ్ళు వున్నారు. అవీ ఇవీ అందించడానికి కట్టుకున్న మొగుడున్నాడు. కనకరత్నం మగాడిమీద అక్షరాలా దాడి ప్రారంభించదా మరి! ఆ పూట ఆ ఆడపులి పులిగ్రేసుపు ఇది

దొరికిందంటోయ్ దొరికింది
అనాదినుండీ మగాడువేసే
కిరాతకాలను సవాలుచేసే
కొత్తవిశేషం దొరికింది!

!పశంసాపూర్వకంగా చూస్తూ సుబ్బారావు చప్పట్లు కొట్టేడు. శరీరావసరాలని ఆదుకునే ఎలాంటి పరిస్థితులకయినా అతను అలా సలాం చేస్తూనే ఉంటాడు. ఎవరికి కావలసింది వారికలా దొరికి అందరూ కులాసాగా ఉండడంకంటె ఎవరైనా కోరేదేముంటుంది! "ఆడదానికిజరుగుతున్న అన్యాయమా, పదితరాలపాటు వర్ధిల్లుమా!" అని పాడుకుంటుంది అతని మనసెప్పుడూ. ఈ రచయిత్రి అవడంకాదు గాని ఆవిడతోపాటు పత్రికలు చదువుతూ తెలుగు సినిమాలు చూస్తున్న అతనికి స్పష్టంగా బోధపడింది ఇదే. అదేమిటో తెలిసినా మానినా, దానివల్ల ఏ ఒక్కరూ ఎన్నాళ్ళయినా మారకపోయినా, తెలుగు రైటర్సుకి ఇంత తిండి పెడుతున్న ముడిసరుకు మాత్రం "ఆడదానికి జరుగుతున్న అన్యాయమే."

'డేంజరులో దేవగాంధారి' అనే సీరియల్ పడుతున్న పత్రికని కనకరత్నం మొన్నటి స్టేషనుకి పరిగెత్తించి తెప్పించుకున్నది. మృత్యువుతో హోరాహోరీ పోరాడుతున్న ఇప్పటి వారంవారం ధీరవనిత పాఠకుల బ్లడ్ సర్క్యులేషన్‌తో పాటు ప్రతికల నెట్ సర్క్యులేషన్ పెంచింది! ఇది పరమ బాత్‌రూమ్ కయినా ఒక్కర్తీ వెళ్ళగల కనకరత్నం ఆ స్త్రీ సాహసం నెత్తుర్లోకి ఇంకి, ఇప్పుడు లేచి ఎలబడ్డాకయినా భర్త సాయం కోరుతోందనేది వేరే విషయం.

అంతేకాదు 'నవనారీ, నీకుజోహారు!' అనే పేరున ఈ మధ్య ఓ తెలుగు సినిమా విడుదలయింది. మాంగల్యాన్నీ మాతృత్వాన్నీ కాదని మానవతని రక్షించే మహోన్నత స్థాయికి ఎదిగింది ఇందులో నాయిక. సిజాన్ని నెత్తుర్లా పీల్చి విసిరె

త్తుగా నిలిచిన ఓ కసాయి రాజకీయవాదిని పదిమందిలో పేల్చేస్తుంది ఆ సాహసి. మీసాంతోపాటు గెడ్డాలు పెంచడంలో రూపా పోటీ పడుతున్న ఎంతటి మగధీరుడూ ఆ వీరనారికి నీరాజనాలు అర్పిస్తున్నారు. ఓ సారి అదే సినిమాకి ఓ ఫ్రెండుతో వెళ్లాడు సుబ్బరాజు. ఆ ఫ్రెండు జీవితంలో ఓ నిమిషమైనా తను మగాడినని మరచిపోని రకం. అంతటి అహంకారీ ఆ హీరోయిన్‌కి జేజేలు పలికాడు. వాళావిడ సినిమా నుంచి యింటికి స్వతంత్రించి రిక్షా చేయబోతే 'వెనక చెట్టంత మొగుడు ఉన్నాడనుకున్నావా, చచ్చాడనుకున్నావా!' అని అంత మందిలోనూ ఫాట్‌మని ఓ చెంపకాయ ఇచ్చుకున్నాడనేది అప్రస్తుతం.

'నాకెందుకీ సాయుధ పోరాటాలు? నా లాంటి వాడికి 'రసాయుధ పోరాటాలు చాలు' అనుకుంటాడు సుబ్బరాజు. 'ఆ కొత్త విశేషం ఏమిటో అడక్కుండా అలా కూచుంటారేం!' అంది కనకరత్నం అతని ఆలోచనలు చెదరగొడుతూ. 'అదే. అదే. కొత్త 'సంగతి' కోసం ఉవ్విళ్లూరుతోంది నా మనసు' అన్నాడు సుబ్బరాజు పక్కింటి వైపు దొంగచూపులు చూస్తూ 'ఇలా రండి నేను చెబుతా.' 'నాకు నమ్మకమే నువ్వు దారి చూపిస్తావని. ఇల్లాలే దేవత అనిఊరికే అన్నారా అనుభవజ్ఞులు!' అని దగ్గరగా వెళ్ళాడు. అతని చేతిని ఆప్యాయంగా తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ అంది

'మీలాంటి చిత్తమున్నా, సహృదయులూ, ఆడదాని మనసు కనిపెట్టిన వారూ నూటికి ఒక్కరో అరో వుంటారు. అందరూ మీలాగే ఉంటే ఇలా ఎందుకు శాసనం అవును! అనాదినుండి ఆడదాన్ని అతి నీచంగానే చిత్రిస్తున్నారు! ఎంతో ఆలోచించిన మనువు ఓ పాతశ్లోకంలోనే పక్షపాత వైఖరి బయటపడింది. చూడండి 'మాతృదేవోభవ. పితృదేవోభవ. ఆచార్యదేవోభవ. అతిథిదేవోభవ' అన్నారు. తల్లిదండ్రినీ గురువునీ గెస్టునీ ఆకాశానికెత్తేరు. మొట్టమొదట ఆడదాని పేరెత్తితే అదే గొప్పని పొంగిపోయాను. ఆడావ

సహా ఈ నలుగుర్లోనూ ఒక్కర్తే ఆడది. అంత అన్యాయమా! అంతేకాదు తల్లిదండ్రులకే తప్ప కట్టుకొన్న పెళ్ళానికేదీ ప్లేసు? గెస్టుగాడికంటె కనికష్టమై పోయిందా! దీనిమీద నేనో పెద్ద పరిశోధనా వ్యాసం లాంటిది సమర్పించ దల్చుకున్నాను. ఏమంటారు?'

'వేరే అనడానికి ఏముంది! అందర్నీ ఇన్నాళ్లపాటు పెడత్రోవ పట్టించిన పక్షపాత సూక్తుల్ని జుత్తు పట్టుకు చిత్తు చేస్తున్నావు. హిస్టరీ అనే పదం 'హి' లో ప్రారంభమైందనీ అది మార్చాలనీ, 'హి'ప్నాటిజమ్ కూడా పురుషులు స్త్రీలపైపనిన మాయాజాల పదమనీ వరల్డ్స్ విమెన్ లిబ్ వారు ఆందోళన చేస్తున్నట్టు వినికిడి 'హి'స్టీరియాని మాత్రం మగవారికి ప్రత్యేకించారు కాబోలు. అవన్నీ ఎందుకు గాని ప్రస్తుతం నీకు కలిగిన సందేహం, ఇంత గొప్పదీ కొత్తదీ. ఇప్పటికు ఇంకొకరి కొచ్చినట్లు వినలేదు. కాలు కదపకుండా ముల్లోకాలూ గజగజ లాడిస్తుంది నీ అవలోకనం హేట్సాఫ్. అయాం ప్రౌడ్ ఆఫ్ యు'

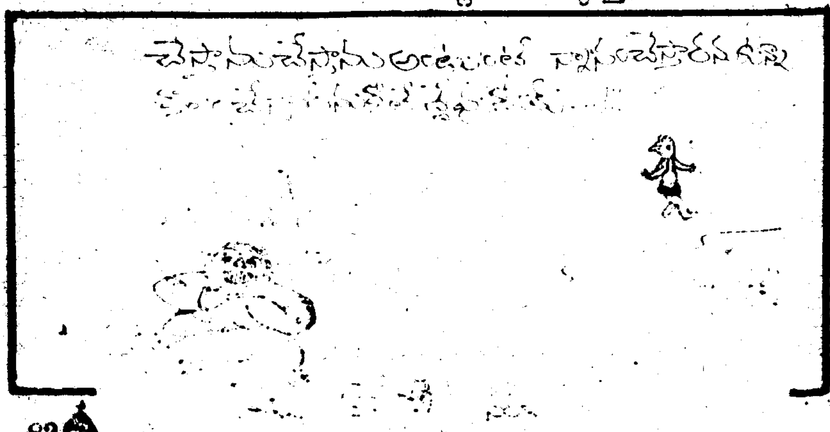
మొగుడు పెదిమెల మీద బూరెలు పండేస్తూంటే పరవశిస్తూవింటూ అది పైకి తేలకుండా చిరుకోపం ప్రకటిస్తూ కనకరత్నం ఇలా అంది. "కబుర్లతో తృప్తి పడే మనిషిని కానండీ, నాకు కార్యాచరణ ముఖ్యం. పట్టడమైతే ఆయువు పట్టు పట్టాను గాని ఆ శ్లోకం ఎందులోదో ఏ సందర్భంలో ఉపయోగించ బడిందో ఆ వివరాలు నాకు తెలీవు'

'నీ వినయం చూస్తే ముచ్చట వేస్తోందే కనకం'

'అదిగో, అలాంటి పొగడ్తలే వద్దన్నాను. మళ్లీ కట్టేస్తాదేమో మీరు వెంటనే సెంట్రల్ లైబ్రరీకి వెళ్లండి. శాన్‌స్క్రిట్ సెక్షన్ గాలించండి. వీలయితే రిఫరెన్సు బుక్కు తీసుకురండి. అన్నట్లు అలాంటివి బయటకి ఇస్తారా?'

"రూల్సు ప్రకారం ఇవ్వకూడదుగాని పదో పాతికో మనది కాదనకుంటే అక్కడి అసిస్టెంటు కాదంటాడంటావా?'

"అయితే ఇంకా చూస్తారేం, స్పీడప్ ఇవిగో తాళాలు. ఎందుకేనా మంచిది రెండు ఏభైరూపాయిల నోట్లూ. వేరే ఓ ఏభై చిల్లరా పట్టికెళ్లండి - ఆటోలోనే వెళ్లండి. కష్టూర్తి పడకండి. మీ ఆరో

గ్యం మాత్రం ఏం బాగుంది. గనక!"

సుబ్బరాజు ఆటో హాస్పటల్ వైపు పూర్తిగా డైరెక్ట్ చెయ్యకుండానే దార్లో నర్సమ్మ ఎదురైంది నడిచి వస్తూ. ఆటో ఆపించి.

"మీ పక్కింటి వాణ్ణి, గమనించే ఉంటారు" అని పరిచయం చేసుకుని అటూ ఇటూ చూసి స్వరం తగ్గించి "మీలాంటి అందగత్తెలు ఇంతగా రోజంతా పనిచేసి అలసిపోయి నడిచి రావడముందే..." అని ఇంకా ఏదో అనబోతే ఆవిడ అందుకుని "...ఏంచేస్తాం అన్నీ తెలిసినా ఇరుగూ పొరుగూ పెద్ద మనుషులు తమకేం పట్టినట్లు ఊరుకుంటే" అంది. చాలు. సస్పెన్సు తెగిపోవడానికి టెన్షన్ పెరిగిపోవడానికి ఆ మాత్రం హింట్ చాలు. చెయ్యి అందించి ఆటోలోకి దారి చూపాడు. ఇంకో పావుగంటకి హోటల్ "సుఖసీమ" ఎయిర్ కండిషన్ గదిలో అదే చెయ్యి అందించి గుండెల మీదకి లాక్కున్నాడు.

ఆ వేళకి అదే కుర్చీలో కనకరత్నం కునికిపాట్లు పడుతూవుంది. ఉపనిషత్తులు వెలసిన కాలంలో, శిష్యుల్ని కన్నబిడ్డల్లా దేవర్లు చూసుకునే గురుకులాలలో, ఆశా మొగా తేజాలేసుంటా చెప్పుకున్న స్టూడెంట్స్కి పెద్దలు చెప్పే ప్రథమ ప్రవచనం "మాతృదేవోభవ" అని బిస్తుపిస్తే కాబట్టి అందులో భార్య ప్రసక్తి ప్రశ్నే ఉండదని. ఇదంతా ఏ రైటరికీ తెల్సుం దానే సుబ్బరాజుకి ముందే తెలుసు. కాని భార్యల అజ్ఞానాన్ని పోషించడమే భర్తల సౌఖ్యానికి పెట్టుబడి అని ఆ గమనసం ఎప్పుడో గ్రహించాడు. ●

మైనంపాటి భాస్కర్ సీరియల్

"ఎందుకంటే, ఈ లోకమంతా లుచ్చా వెధవలతో నిండిపోయింది. ప్రతివాడూ పరమ దౌర్భాగ్యుడిగా తయారయ్యాడు. ఈ నీచులందరినీ నల్లులని రాచినట్లు రాచి చంపెయ్యాలి. శ్మశానంలా అయిపోవాలి ప్రపంచమంతా. ఆ శ్మశానంలో నుంచి కొత్త సృష్టి జరగాలి. నాలాంటి సత్పురుషులు కొందరు మాత్రమే మిగిలి దేవుణ్ణి కన్సల్ట్‌చేస్తూ కొత్త సృష్టిని అజమాయిషీ చెయ్యాలి. ఇదే నా ఫిలాసఫీ!

బోస్ చెబుతున్న బోగస్ ఫిలాసఫీని నోటమాట రాకుండా వింటున్నారు అందరూ.

చాలా సేపటి తర్వాత తేరుకుని అన్నాడు శతృఘ్న.

"అయితే నిన్న డ్రింకులో విషం కలిపింది కూడా నువ్వేనా?"

"మరెవరనుకుంటున్నావ్? నేనే!"

వింటున్న పొలిటీషియన్ వెంకట్రావుకి తిక్కరేగింది. ఓరి నీ ఫిలాసఫీని పిండంచేసి పిల్లులకి పెట్టా! మాపట్ల యముడిలా దాపురించావు గదరా! మనుషుల్ని మూక ఉమ్మడిగా చంపేద్దామనుకున్నావా? నీచేతే గొయ్యి తీయించి నిన్ను పూడ్చి పెట్టా! అతన్ని తీక్షణంగా చూశాడు సుభాష్ చంద్రబోస్.

నువ్వో రాజకీయ రాబందువి కదూ! పాలిటిక్స్ ఆర్ ద లాస్టు రిసోర్ట్ ఆఫ్ స్కౌండ్రల్స్ అని సెలవిచ్చిన మహానుభావుడెవరు? రౌడీ వెధవలూ, రోజుకో రంగు మార్చే రంకు వెధవలూ, రంగ ప్రవేశంచేసి భ్రష్టుపట్టిచ్చేస్తున్నారు దేశాన్ని! నీలాంటి వాళ్ళనోట్లో నాలుగేసి కేజీల విషం కూరాలిరా!

అసలే టెన్షనులో ఉన్న వెంకట్రావు, కోపాన్ని ఆపుకోలేక కాలెత్తి తన్నాడు బోస్‌ని.

అనుకోకుండా ఆయువు పట్టుమీద తగిలింది దెబ్బ.

విలవిల్లాడుతూ కిందపడిపోయాడు బోస్.

జరిగిన కథ

బ్యాంకు క్యాషియరు సుజాతకి ఢిల్లీలో పెళ్ళిచూపులు ఏర్పాటుచేసి ఉంటారు తల్లిదండ్రులు. ఆమెపని చేస్తున్న బ్యాంకుని దోచుకుంటారు శత్రుఘ్న, ఇక్బాల్, విక్టర్. ఆ కేసుని దర్యాప్తు చేస్తుంటాడు ఇన్స్పెక్టరు రెడ్డి.

బ్యాంకు దోపిడీలో అనుకున్నంత డబ్బు దొరక్క, ఒక విమానాన్ని హైజాక్ చెయ్యాలని ప్లాన్ వేస్తారు శత్రుఘ్న, అతని ఫ్రెండ్సూ.

విమానాన్ని తన అదుపులోకి తెచ్చుకున్న తర్వాత, ప్రభుత్వానికి తన డిమాండ్లు తెలియజేస్తారు శత్రుఘ్న. తమకి పదికోట్ల రూపాయలు ఇచ్చి, పాకిస్తాన్‌కి పోనివ్వాలని అడుగుతాడు. ఆలోచించుకోవడానికి వ్యవధి కావాలని చెబుతారు ప్రభుత్వాధికారులు.

ఈ లోగా, విమానంలో ఫ్యూయెల్ అయిపోతోందని చెబుతాడు పైలట్ సవ్యసాచి.

విమానం ఉపయోగంలో లేని ఒక పాతకాలంపు ప్రైవేట్ ఎయిర్‌స్ట్రిప్‌మీద దిగుతుంది.

నిజాయితీ పరుడైన రెడ్డి అంటే గిట్టనివాళ్ళు అతన్ని అమారుమూల ఊరికి ట్రాన్స్ఫర్ చేయించి ఉంటారు. అక్కడ దిగిన విమానం దగ్గరికి చేరుకుంటాడు రెడ్డి. ప్లేన్‌ని హైజాక్ చేస్తున్నది తన స్నేహితుడు శత్రుఘ్న అని తెలుస్తుంది రెడ్డికి.

తన జీవితం బలవత్తరమైన మలుపు తిరగడానికి కారణమైన మోహన అనే అమ్మాయి చెల్లెలే సుజాత అని తెలుస్తుంది శత్రుఘ్నకి.

అనారోగ్యంగాఉన్న పాసింజెర్సుని విడిచిపెట్టెయ్యాలనుకుంటాడు శత్రుఘ్న. సుజాతనికూడా వెళ్ళిపొమ్మంటాడు. కానీ ఆమె వెళ్ళదు.

అయోమయం మనిషిలా కనిపించే ప్రొఫెసర్ సుందరం. హైజాకర్లని పట్టుకోవడానికి అమోఘమైన ప్లాను పైలెట్ సవ్యసాచికి చెబుతాడు; రహస్యంగా.

తన డిమాండ్లు తీర్చేందుకు అధికారులు తాత్సారం చేస్తే గంటకొకరిని చొప్పున చంపుతానని బెదిరిస్తాడు శత్రుఘ్న. కోటీశ్వరుడు జైన్ భయంతో చచ్చిపోతాడు.

— ఇక చదవండి

ఇక్బాల్ చటుక్కున వచ్చి వెంకట్రావు పెడరెక్కలు విరిచి పట్టుకున్నాడు. కోపంతో ఇంకా ఊగిపోతూనే ఉన్నాడు వెంకట్రావు.

బోస్ నాడీ, శ్వాసా చూశాడు శతృఘ్న. అప్పటికే బోస్ ప్రాణాలు గాల్లో కలిసి పోయాయి.

నెమ్మదిగా లేచి విమానంలోకి వెళ్ళాడు శతృఘ్న. ఎయిర్ పోర్టుని కాంటాక్ట్ చేశాడు.

వెంటనే చెప్పడం మొదలెట్టాడు మెహతా.

"ఇప్పుడే ఒక విషయం తెలిసింది మిస్టర్ షాట్‌గన్! ఎర్రగడ్డ పిచ్చాసుపత్రి నుంచి తప్పించుకుపోయిన ఒక ముసలాయన మీ విమానంలో ఎక్కాడు. ఆయనపేరు సుభాష్‌చంద్రబోస్. మామూలప్పుడు బాగానే మాట్లాడతాడు. పిచ్చి ప్రకోపించితే మాత్రం దారుణమైన పనులు చేస్తుంటాడుట. జాగ్రత్త"

కొద్దిక్షణాలు మౌనంగా ఉన్నాడు శతృఘ్న.

"బోస్ ఇక్కడ లేడు!"

"లేడా! ఆ విమానంలోనే ఎక్కాడని రూఢిగా తెలిసిందే!"

ఆయన ఇక్కడనుంచీ వెళ్ళిపోయాడు."

"ఎక్కడికి?"

"పైకి!"

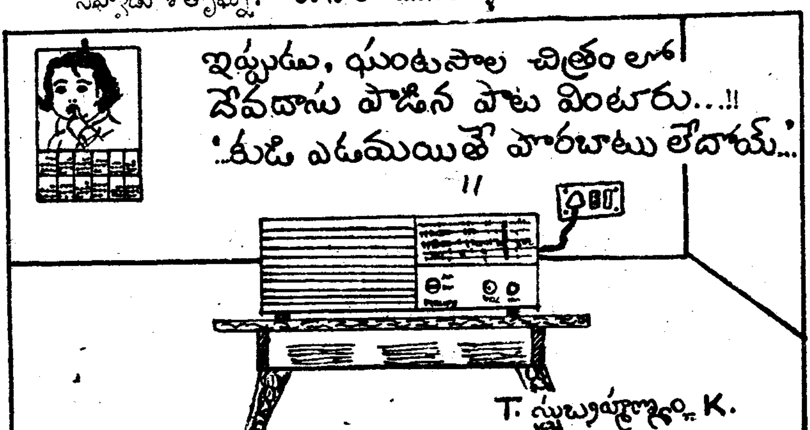
ఆ మాటల అర్థం గ్రహించడానికి చాలాసమయం పట్టింది మెహతాకి

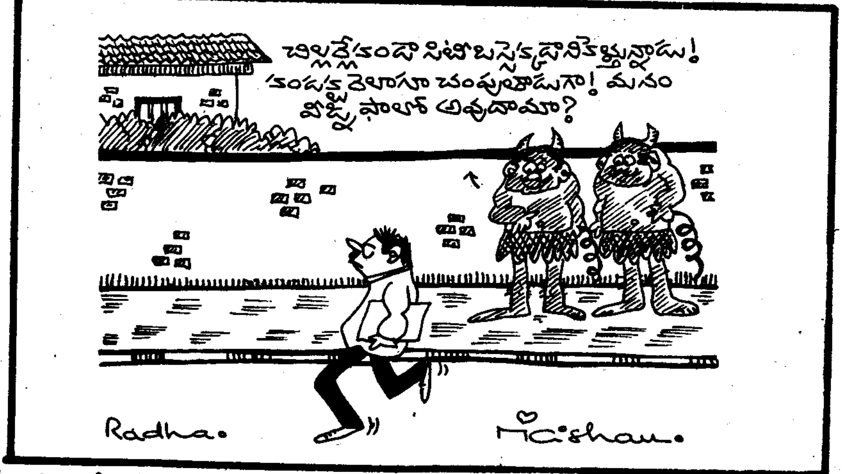
"మైగాడ్! ఆయన్నికూడా చంపేశావా?"

"నేను ప్రామిస్‌చేసిన రెండోశవం. త్వరగా నా డిమాండ్సుకి ఒప్పుకోమని చెప్పు మీ వాళ్ళతో."

"ముసలాడిని చంపావా? నీకు దయా దాక్షిణ్యం అనేవి లేవా?"

నవ్వాడు శతృఘ్న. "ఈ సారి ముసలాళ్ళని చంపను మంచి వయసులో

ఉన్నవాడే చస్తాడులే! బాధపడిపోకు,"

తనచుట్టూ ఇంతగొడవ జరుగుతున్నా, అదేమీ పట్టించుకోనిది విక్టర్ ఒక్కడే. పంక్తిలో చివర్న కూర్చుని ఉంది శాలిని. ఆమెకి కొసరి కొసరి వడ్డిస్తున్నాడు విక్టర్,

తనకి అడుగుల దూరంలోనే శవాలు పడిఉండడం క్లోజప్‌లో కనిపిస్తోంది శాలినికి. కడుపులో తిప్పినట్లయి భోజనం సహించడం లేదు. అయినా భయాన్నే బయటికి కనబడనివ్వడం లేదు తను.

ఆమె మహానటి! అది అందరూ అంగీకరించిన సత్యం!

ఇదివరకు ఒకసారి జరిగిన విషాద సంఘటన గుర్తొచ్చింది శాలినికి.

తన తల్లి తెల్లవారుఝామున నిద్రలోనే చనిపోయింది. అదేరోజున శోభనం సీను షూటింగు ఉంది తనకి! ఆ రోజున షూటింగు పూర్తవకపోతే మళ్ళీ హీరోగారి కాల్షీట్సు దొరకవు, నిర్మాతకి లక్షలలో నష్టం వస్తుంది. ఆయన ఇంక తేరుకోలేడు.

అందుకని, తల్లి మరణం సంగతి ఎవరికీ తెలియనివ్వకుండా, స్టూడియోకి వెళ్ళిపోయి, షూటింగు పూర్తిచేసుకుని, తిరిగివచ్చి అంత్యక్రియల్లో పాల్గొంది.

దారుణమైన రోజు అది! ఇంట్లో శవం! సెట్లో శోభనం! మనసులో దుఃఖం! మొహంలో మోహం!

మనసులోని భావాలని మాస్కువేసి, పైకి కనబడనివ్వకుండా చెయ్యడం ఉత్త అలవాటే కాదు, అది వృత్తి శాలినికి.

భయాన్ని బలవంతంగా అణిచిపెట్టుకుని, విక్టర్‌వైపుచూసి నవ్వింది.

తనకి ఆరాధ్య దైవమైన తారతో అంత చనువుగా ఉండగలుగుతున్నందుకు పొంగిపోతున్నాడు విక్టర్,

"అసలు మీరు సినిమాల్లో ఎలా చేరారు? అన్నాడు ఉత్సుకతగా.

"మా ఊళ్ళో రైలెక్కి మెద్రాసు వచ్చేశాను. మెద్రాసు సెంట్రల్ స్టేషన్లో బోలెడంతమంది ప్రొడ్యూసర్లు నా కోసం ఎదురుచూస్తూ బారులుతీరి నిలబడి ఉన్నారు' చేతుల్లో ఏనుగు తొండాలంతటి పూలహారాలతోసహా వందరూపాయల కట్టలు అడ్వాన్సుగా ఇచ్చేశారు. వరసగా ఆరుపిక్చర్లు అంగీకరించాను. తెల్లారేటప్పటికి పెద్ద తారనయిపోయాను." అంది శాలిని నవ్వుతూ.

అతను అపనమ్మకంగా చూసాడు. ఆమె హాస్యం చేస్తోందని అర్థమయింది అతనికి. మొహం గంటు పెట్టుకున్నాడు.

తనతప్పు గ్రహించి, మొహంలో ఎక్స్ప్రెషనూ, గొంతులో మాడ్యులేషనూ మార్చింది శాలిని. అప్పటివాకా మరెవ్వరికీ చెప్పని మహారహస్యాన్ని చెబుతున్నట్లు మెల్లిగా చెప్పింది. "మా ఊళ్ళో గుడిముందు పూలమ్ముకునేదాన్ని చిన్నప్పుడు. ఆ ఊళ్ళోనే అవుట్ డోర్ షూటింగుకి వచ్చింది ఒక యూనిట్. హీరోయిన్కి నే నే పూలు సప్లయి చేసేదాన్ని. ఆ యూనిట్ మెంబరొకడు నన్ను హీరోయిన్ని చేస్తానని చెప్పి మెద్రాసు తీసుకొచ్చాడు. "రేపు సెట్లో నీ కోసం ఆర్క్లైట్లు వెలుగుతాయి" అనిచెప్పి ఆ రాత్రి రూములో బెడ్లైటు ఆర్పేశాడు. తెల్లారేసరికి ఫ్రేములో లేకుండా ఫేడయి పోయాడు అతను. అప్పట్లో సెట్లలోకి అడుగు పెట్టడం నాకు కుదరలేదు గానీ ఎన్నెన్నో ప్రొడక్షన్ ఆఫీసుల మెట్లుమాత్రం ఎక్కి దిగాను. మొండిప్రాణం కాబట్టి ఛావకుండా బతికాను. ఆ తర్వాత ఎప్పటికో స్టారుతిరిగి తార నయ్యాను."

"అయ్యయ్యో! నిజంగా అన్ని కష్టాలుపడ్డారా?" అన్నాడు విక్టర్ సాను భూతిగా. శాలిని తాలూకు ఈ వివరాలు అతను ఇంతవరకూ ఏ సినీపత్రికలోనూ చదవలేదు. అందుకని ఏనుగెక్కినంత సంబరంగా ఉంది అతనికి.

"పోన్లెండి! మొదట్లో ఎన్నికష్టాలుపడ్డా స్టారయ్యాక జీవితం ఇదిగో, ఇలా వడ్డించిన విస్తరిలాగే ఉంటుంది కదా! ధగధగ మెరిసే బట్టలూ, తళ తళ మెరిసే కార్లు, కట్టలు కట్టలు డబ్బు, గ్లామరు......

నిట్టూర్చింది శాలిని.

"గ్లామరుంటుంది గానీ బతుక్కి ఒక గ్రామరంటూ లేకుండా పోతుంది స్టార్ అయ్యాక. పనికి ఓ వేళా పాళా అంటూ వుండదు. అన్నీ ఉన్నా కడుపునిండా తినడానికి వీల్లేదు. కంటికి నిద్ర ఉండదు. రోడ్లమీద తిరిగే స్వేచ్ఛ ఉండదు.

ఒక్కోసారి అనిపిస్తుంది. రోడ్డుపక్కన బండిలో మిరపకాయబజ్జీలు తింటూ నిలబడి నిశ్చింతగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న వాళ్ళనిచూస్తే, వీళ్ళు ఎంత అదృష్ట వంతులో అని!" అంటూ ఆగిపోయింది శాలిని. "సారీ! మాటల్లో మెలోడ్రామా ఎక్కువయి పోతోంది కదూ! మధ్య మధ్యలో కామెడీ రిలీఫ్ ఉండకపోతే డ్రాగయి పోతుంది. ఒకసారేమయిందో తెలుసా?"

శ్రద్ధగా వింటున్నట్లు మరికొంత ముందుకివంగి, ఆమె గుండెలమధ్య లోయ లోకి దొంగచూపులు చూస్తున్నాడు విక్టర్.

అది గమనించనట్లే చెబుతోంది శాలిని." కొత్తతారలతో చిత్రం తీద్దామనుకున్నాడు ఒక నిర్మాత. ఛీమలపుట్ట పగిలినట్లు వచ్చారు కేండిడేట్లు. అందులో ఒక కేండిడేటు, సమ్మో సమ్మకపో, జయప్రద ఫేస్‌కట్! శ్రీదేవి పర్సనాలిటీ, శాలిని డైలాగ్ డెలివరీ, జయసుధ ఎక్స్‌ప్రెషన్స్, సుజాత నడక..."

"ఇహ చెప్పకండి! దెబ్బతో సెలెక్టు చేసేసి ఉంటారు. ఆ అమ్మాయిని!" అన్నాడు విక్టర్ ఊగిపోతూ.

"ఎలా చేస్తారు? ఆ కేండిడేటు అమ్మాయి కాదు, అబ్బాయి! హీరో వేషం కోసం వచ్చాడు."

ఆపుకోలేనంత నవ్వొచ్చింది విక్టర్‌కి.

అతను నవ్వడం ఆపాక,

"మీకూ సినిమాల్లో చేరాలని ఉన్నట్లుందే చూస్తే!" అంది శాలిని.

"నేను పనికి వస్తానంటారా?" అన్నాడు విక్టర్ సంతోషంగా.

అతన్ని క్షుణ్ణంగా పరిశీలిస్తున్నట్లు తల వంకరగాపెట్టి చూసింది శాలిని. "ఎందుకు పనికిరారు! నాతో మెద్రాసు వచ్చేయండి!"

అప్పుడే తను సూపర్‌స్టార్ అయిపోయినట్లూ, శాలినితో రెండర్థాల డైలాగులు చెబుతున్నట్లూ, ప్రేక్షకులు హోలుకూలి పోయేలా చప్పట్లు కొడుతున్నట్లూ ఊహించుకున్నాడు విక్టర్.

"ఇంకేం వేసుకుంటారు? వంకాయ కూర వెయ్యనా?" అన్నాడు అభిమానమంతా ఒలకబోస్తూ,

"వద్దొద్దు! క్లైమాక్స్‌కి వచ్చేశాను"

క్లైమాక్సా?" అన్నాడు అతను ఆశ్చర్యంగా.

"సినిమా పరిభాష! భోజనానికి క్లైమాక్స్ అంటే ఏమిటి? పెరుగన్నమాట!"

"మీరు భలే సరదాగా మాట్లాడతారు." అని హుషారుగా పెరుగు తెచ్చాడు విక్టర్.

మనసులో చులకనగా నవ్వుకుంది శాలిని. ఈ సినిమా నియాక్ట్‌ని జాగ్రత్తగా టాకిల్‌చేసి, మరింతగా తన పట్టులోకి తెచ్చుకోవాలి, అప్పుడు మిగతా ప్లాన్‌ని ఆచరణలో పెడుతుంది తను. పెరుగు కలుపుకుంటూ చెప్పడం మొదలెట్టింది. "ఇంకోసారి ఏమయిందో తెలుసా? అవుట్‌డోర్ షూటింగ్ జరుగుతోంది. ఇలాగే చుట్టూతా బోలెడంత జనం! హీరో హీరోయిన్లు చెట్టాపట్టాలు వేసుకుని చెట్టుచుట్టూ పరిగెడుతూ డ్యూయెట్ పాడాల్సిన సీను, 'యాక్షన్' అని డైరెక్టరు చెప్పగానే హీరో నా వెనకాల పరిగెత్తుకు రావాలి. కానీ, డైరెక్టర్‌గారు పెద్దగా కేకపెట్టగానే, అక్కడేఉన్న ఒక గాడిద బెదిరి నా వెనక పరిగెత్తింది, నేను......"

ఆమెమాట పూర్తికానే లేదు.

వినంగానే గాడిద ఓండ్రపెట్టినట్లు నవ్వాడు విక్టర్‌.

వంకర టింకరగా పరిగెడుతూ వాళ్ళ మధ్యకు వచ్చేసింది ఒక గాడిద.

దాని వెనకే మరొకటి జనంలోనుంచి అరుపులు! కంగారు!

ఇక్బాల్ పెద్దగానవ్వి, శతృఘ్న భుజం మీద కొట్టాడు. "చూడ్రా! ఆడ గాడిద వెనకపడింది ఒక అడ్డగాడిద! మాంచి రొమాంటిక్ మూడ్లో ఉంది దీని శిగదరగ!"

అనుకోకుండా జనం మధ్యకు వచ్చేసిన ఆ ఆడగాడిద బెదిరిపోయి వెనక్కి తిరిగి పారిపోయింది.

మొగగాడిద గాభరాగా అటూ ఇటూ చూస్తూ, తనువచ్చిన పని మర్చిపోయి అక్కడే నిలబడిపోయింది. తెలివితక్కువగా నవ్వుతున్నట్లు కనబడుతోంది దాని మొహం.

దాన్ని చూస్తూంటే, అంత టెన్షన్‌లోనూ అందరికీ నవ్వొచ్చింది.

శతృఘ్న నవ్వు కనబడకుండా ఉండడానికి పెదిమలు బిగించాడు.

ఆ తర్వాత అతని ప్రయత్నం లేకుండానే మరింతగా బిగుసుకుపోయాయి పెదిమలు-

గాడిదలు సృష్టించిన గందరగోళంలో అందరి కన్నుకప్పి పారిపోతున్నాడు డాక్టర్ రంజన్!

"ఆగు!" అని కేక వేశాడు శతృఘ్న.

తిరిగిచూడకుండా ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకుని పోతున్నాడు రంజన్!

తన జీవితాన్ని భగ్నంచేసిన రంజన్ తప్పించుకు పోతుంటే శతృఘ్నగుండె మండిపోయింది. వీణ్ణి వదలడు తను! బతికి ఉండగానే భూమ్మీదే నరకం చూసేలా చేస్తాడు!

రంజన్ వెనక పరిగెత్తడం మొదలెట్టాడుఅతను.

రంజన్ వేగం పెంచాడు కొంచెం దూరంలో చెట్లు గుబురుగా కనబడు

మేము చావడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాం! మీరు చచ్చినా వీళ్ళకి లొంగకండి. ప్లీజ్! మాట్లాడటం పూర్తిచేసి నిర్భయంగా హైజాకర్స్ వైపు చూసింది స్మిత.

అనుకోకుండా ఆపాప కథని అలా మలుపు తిప్పేసరికి ఉగ్రుడైపోయాడు శతృఘ్న.

స్మితని బరబర కిందికి లాక్కొచ్చి అందరిముందూ నిలబెట్టాడు.

రివాల్వర్ బారెల్‌ని బలంగా ఆమె నోట్లోకి తోశాడు. అతని కళ్ళు అగ్ని గోళాల్లా ఉన్నాయి.

అతను ట్రిగ్గర్ నొక్కితే, స్మిత నోరూ, దవడలూ, మెడా అన్నీ ఛిన్నా భిన్నం అయిపోతాయి, క్షణంలో.

తున్నాయి. మరో పదిగజాలు పరిగెత్తిన తర్వాత ఉన్నట్లుండి దట్టమైన చెట్లచాటున అదృశ్యమయ్యాడు రంజన్.

మరుక్షణంలో, ఒళ్ళు జలదరించేలా వినబడింది చావుకేక!

ఆ గొంతు రంజన్‌ది!

పొద్దున ఇన్స్పెక్టర్ రెడ్డి ఆ పల్లెలో ప్రవేశిస్తున్నప్పుడు దొమ్మీజరిపి, పంది జాన్ అనే మనిషిని నరకబోయిన ఊరిపెద్దలు ఆ చెట్లలో దాక్కొని ఉన్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో గొడ్డళ్ళు ఉన్నాయి.

పరిగెత్తి తమవైపు వస్తున్న మనుషులని చూసి, పోలీసులని భ్రమపడ్డారు వాళ్ళు.

భయం వివేకాన్ని కోల్పోయేలా చేస్తుంది.

వాళ్ళ చేతుల్లోని గొడ్డళ్ళు అనాలోచితంగానే గాల్లోకి లేచాయి.

నాలుగువేట్లు ఒక్కసారిగా తగలగానే నాలుగు ఖండాలుగా తునిగిపోయింది డాక్టర్ రంజన్ శరీరం.

* * * * *

"మూడోశవం తయారుగాఉంది! ఎవరైనా పోస్టుమార్టెమ్ చెయ్యదలచుకుంటే వాళ్ళపని సులభం! నాలుగు ముక్కలుగా ఉంది శవం! కోసేశ్రమ తప్పుతుంది!" అన్నాడు శతృఘ్న వెటకారంగా, రేడియోలో.

"జస్ట్ ఏ మినిట్!" అన్నాడు మెహతా, అతను అక్కడ ఎవరినో సంప్రదిస్తున్నట్లు కొంతసేపు నిశ్శబ్దం.

ఆ తర్వాత హోం మినిష్టరే పలికాడు. "ప్లీజ్! నీ మారణహోమాన్ని కొద్దిసేపు ఆపు! మేము ఇంక ఏ నిమిషంలోనయినా ఒక నిర్ణయానికి రావచ్చు. ప్లీజ్! కొంచెం ఓపికపట్టు! ఈ లోగా ఇంకెవరినీ చంపకు!"

నవ్వాడు శతృఘ్న.

"ఓకే! ఓకే! మీరు త్వరగా ఒక నిర్ణయానికి రావడానికి వీలుగా చిన్న కార్యక్రమం ఏర్పాటు చేశాను. మీ ఆనందం కోసం. బాలానందం. లైవ్ బ్రాడ్‌కాస్ట్!"

మీఅందానికి పేరతులు పట్టే
కంచి, ధర్మవరం
పోచంపల్లి, గద్వాల్, చందేరి
మరియు, వెంకటగిరి చీరలకు
ప్రసిద్ధి చెందిన
శ్రీ జయలక్ష్మి
సిల్క్ హౌస్
శాంతిసినిమా ఎదురుగా
నారాయణగూడ
హైదరాబాదు-
LEPAKSHI

అంటూ ఇక్బాల్‌కి సైగచేశాడు.

స్మిత చెయ్యిపట్టుకుని విమానంలోకి తీసుకొచ్చాడు ఇక్బాల్.

ఆమెకి హెడ్‌ఫోన్స్ అమర్చారు. వదిలించుకోవడానికి పెనుగులాడుతూ "మమ్మీ!" అని కేకపెట్టింది స్మిత, కొండలూ, బండలూ రాళ్ళూ, రప్పలూ అన్నీ కూడా కరిగిపోయేటంత ఆర్తిగా.

అవతల వైపునుంచీ హోంమినిష్టరు అడిగాడు.

"ఎవరమ్మా నువ్వు?"

"నేను స్మిత ... మమ్మి కావాలి నాకు ... మమ్మీ!"

"మమ్మీ వస్తుందమ్మా! వస్తుంది! కొంచెం ఓపిక పట్టు! బంగారు తల్లి కదూ!"

"మమ్మీ ఇప్పుడే కావాలినాకు! ఇప్పుడే! మీ రెవరు? మీరూ హైజాకర్సేనా?"

అయన విషాదంగా నవ్వాడు.

"కాదుతల్లీ? నేను హోం మినిష్టరునమ్మా!"

"హోం మినిష్టరంటే ఇంట్లో కూర్చుని గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ ఉంటారా అండీ! కాకపోతే ఏమిటి? మీరు హైజాకర్స్ డిమాండ్స్‌కి ఒప్పుకుని మమ్మల్ని ఎందుకు విడిపించరూ?"

"మిమ్మల్ని విడిపించే ప్రయత్నాలలోనే ఉన్నామమ్మా! చర్యలు జరుగుతున్నాయి."

"మీ చర్యలు పూర్తయ్యేలోగా మేమంతా చచ్చి ఊరుకుంటాం! అవునా!"

హోం మినిష్టరు జవాబు చెప్పలేదు.

"మీ కెన్నేళ్ళండీ?" అంది స్మిత.

"ఎందుకు? అరవై మూడు!"

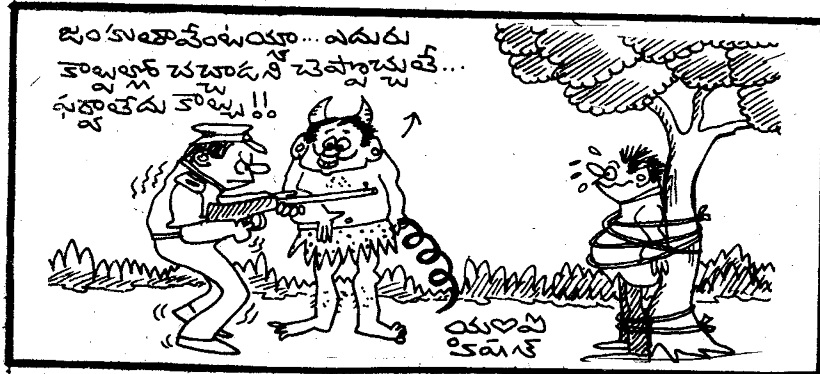
"నాకు పదేళ్ళే! నేను మిమ్మల్ని తాతయ్యాఅని పిలవచ్చా?"

"తప్పకుండా పిలవచ్చమ్మా! నాకు నీ వయసు మనవరాళ్ళు అయిదుమంది ఉన్నారు."

"చదువుకుంటున్నారా తాతయ్యా? ఎన్నోక్లాసేం?"

చెప్పాడాయన.

దిగులుగా అన్నది స్మిత. "మీ మనవరాళ్ళందరూ పొద్దున్నే హాయిగా శాండ్‌విచెస్‌తిని, డ్రింకింగ్ చాకలెట్ తాగి, స్కూళ్ళకి వెళ్ళారా తాతయ్యా! నాకు మమ్మీ రోజూ డ్రికింగ్ చాకలెట్ ఇస్తుంది! నీకూ ఇష్టమేనా తాతయ్యా? నేను రెండ్రోజులు స్కూలుకి డుమ్మా! డాడీ దగ్గర కెళదామని విమాన మెక్కాను. దారితప్పించి ఇక్కడెక్కడో దించారు మమ్మల్ని. "ఏడవడం మొదలెట్టింది స్మిత నేనెక్కడున్నానో కూడా నాకు తెలియదు తాతయ్యా! నాకు భయమేస్తోంది! హోంమినిష్టరు తాతయ్యా! నాకు మా స్వీట్‌హోంకి వెళ్ళిపోవాలని ఉంది. ఈ హైజాకర్స్ చెప్పినట్టు

చేసి మమ్మల్ని త్వరగా విడిపించవూ?

ఉక్కుమనిషి, చండశాసనుడు అని పేరుబడ్డ ఆహోంమినిస్టర్ కళ్ళద్దాలుతీసి, చెమర్చిన కళ్ళను కర్చీఫుతో అద్దుకున్నాడు. ఆయన గొంతు కంపిస్తోంది.

"అలాగే చిట్టితల్లీ! ఇంక ఆలస్యం చెయ్యం! వాళ్ళ షరతులన్నిటికి ఒప్పుకుంటాం! నువ్వు ఢిల్లీ వచ్చేసరికి మమ్మీ నీకోసం ఎయిర్‌పోర్టులో ఎదురు చూస్తుందేలా ఏర్పాట్లు చేస్తాను. సరేనా? ఒక్కసారి నవ్వు! నవ్వమ్మా!"

పెద్దగా, పరిహాసంగానవ్వింది స్మిత. చటుక్కున మారిపోయింది ఆమెగొంతు మాట్లాడం మొదలెట్టింది. పదేళ్ళ పసివయసుపిల్ల మాటల్లాలేవు అవి. నవ్వమంటావా తాతయ్యా! నవ్వే వస్తోంది నాకు! నవ్వుతూనే ఉన్నాను నేను! పదేళ్ళపాప చెప్పిన పది డైలాగులువిని అమాంతం కరిగిపోయావా తాతయ్యా! షేమ్‌షేమ్ పప్పీషేం! అలా కరిగిపోవద్దని హెచ్చరించడానికే ఈ ప్రయత్నమంతా! ఈ హైజాకర్స్ బెదిరిస్తే లొంగిపోవడానికి మనం పిరికి పందలమా తాతయ్యా! ఇవాళ భయపడితే రేపు మళ్ళీ బెదిరిస్తారు వీళ్ళు. లేదా వీళ్ళనుచూసి మరొకళ్ళు పుంజుకుంటారు. ఈ సారి హైజాక్ కాబడే అప్లేన్‌లో నీ ముద్దుల మనవరాళ్ళే ఉంటారేమో ఆలోచించు తాతయ్యా!

మేము చావడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాం! మీరు చచ్చినా వీళ్ళకి లొంగకండి. ప్లీజ్! మాట్లాడటం పూర్తిచేసి నిర్భయంగా హైజాకర్స్ వైపు చూసింది స్మిత.

అనుకోకుండా ఆపాప కథని అలా మలుపు తిప్పేసరికి ఉగ్రుడైపోయాడు శతృఘ్న.

స్మితని బరబర కిందికి లాక్కొచ్చి అందరిముందూ నిలబెట్టాడు.

రివాల్వర్ బారెల్‌ని బలంగా ఆమె నోట్లోకి తోశాడు. అతని కళ్ళు అగ్నిగోళాల్లా ఉన్నాయి.

అతను ట్రిగ్గర్ నొక్కితే, స్మిత నోరూ, దవడలూ, మెదడూ అన్నీ ఛిన్నాభిన్నం అయిపోతాయి, క్షణంలో.

[— ఇంకా వుంది.]

న్నందుకు ఆమె మనస్సుకూడా బాధతో వేగిపోతున్నది. ఇంతవరకూ కోడలు అన్ని పనులలోను చేదోడు వాదోడుగా వుంటున్నది. మనుమలిద్దరు కలివిడిగా సందడిగా వుంటున్నారు ఇంట్లో. ఇటుపై తామిద్దరూ ఒంటరిగా ఎలా గడపాలో?" సావిత్రమ్మ కన్నులనుండి నీరు జాలు వారింది.

"పద్మినీ నువ్వయినా చెప్పమ్మా నీ భర్తతో. ఈ ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆపించుకో మని!" కోడలికి దగ్గరగావచ్చి అన్నాడు రామ్మూర్తి.

కోడలు మౌనం వహించింది.

సావిత్రమ్మ కోడలి ముఖంలోకి ఓసారి చూసి అంతలోనే నిరాశను పొందింది. కోడలిలో ఏదోమార్పుని గుర్తించింది. ఇంతవరకూ తను కోడల్ని కన్న కూతురిలా చూసింది. ఆమెకేం తక్కువ చేసింది తను? ఈ సాంఘిక వ్యవస్థలో అత్తమీద కోడలికి ఇంతకంటే మంచి అవగాహన కలగదేమో?"

"సామాన్లన్నీ సర్దుకోవటం పూర్త య్యింది. ఇక బయలుదేరదామా పద్మినీ!" అన్నాడు సుధాకరం.

"ఆఖరిసారిగా చెప్తున్నాను బాగా ఆలోచించు! ప్రమోషన్ వదులుకోమని నేను చెప్పలేను! కాని ఒక్క సంవత్సరం ఆగితే ఆ సన్యాసయ్యగారు రిటైర్ అవుతారు. అప్పుడు ఆ ప్రమోషనేదో నీకే వస్తుంది! ఈ స్వంతఇంటిని ఈ వయస్సులో మమ్మల్ని విడిచి వెళ్ళిపోవటం అంతమంచిదికాదు!" అన్నాడు రామ్మూర్తి కొడుకు సుధాకరంతో.

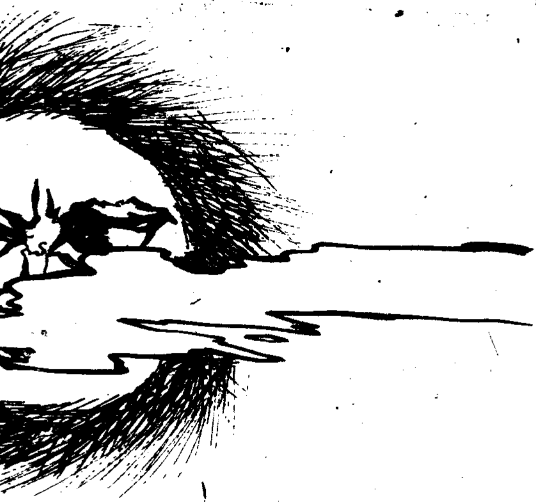
సుధాకరం ఓసారి తండ్రిముఖంలోకి చూసి, చిన్నగా నవ్వి, "నాన్నగారు ఉద్యోగాలనేవి మనకి కావలసినప్పుడు కావలసినచోట లభిస్తాయా?" అందునా ప్రమోషన్ రావడం మరీ కష్టం!" సూట్‌కేస్‌లో బట్టలు సర్దుకుంటూ అన్నాడు.

నిరాశ నిండుకుంది రామ్మూర్తి ముఖంలో. "ఎన్నిచెప్పినా కొడుకు తన మాట వినే పరిస్థితిలో లేడు!" ఇంత వరకూ కొడుకుని వదిలి ఒక్కక్షణం కూడా లేదు తను. ఈనాడు ఇలా దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నాడంటే ఎంతో బాధగా వుంది.

అక్కడికి కొంచెం దూరంలో క్రింద కూచుని చేటలో బియ్యంపోసి ఏరుతున్నది సావిత్రమ్మ. కొడుకు వెళ్ళిపోతు

పునరావృతం

కె. శింగారమ్మ

పిల్లలిద్దరూ ఉత్సాహంగా ఉన్నారు.

"ఒరే సిరీ. ఒసే చిన్నీ ఈ మామ్మని తాతయ్యనీ వదిలి ఉండగలరా?" అంది సావిత్రమ్మ. మనుమలిద్దర్నీ దగ్గరకు తీసుకుని.

"ఓం విజయవాడ ఎంతో బావుంటుంది! ఇక్కడ ఏమీ బాగోదు!" అన్నారు పిల్లలిద్దరు. వాళ్ళకి కొత్తచోటు చూడాలన్న కోరిక బలంగా నాటుకుపోయింది.

గాఢమైన నిట్టూర్పు వెలువడింది సావిత్రమ్మ దంపతులనుండి,

నీటిపొరలు కమ్మినకళ్ళకి బియ్యంలో రాళ్ళు కనుపించడం లేదు. చేట లోపల పెట్టివచ్చింది.

సుధాకరం హడావిడిగా రిక్షాలు పిలుచుకు వచ్చాడు. ఒ దాన్లో సామాన్లు ఎక్కించి, రెండోదాన్లో పిల్లలు, తాము ఎక్కారు.

"వెళ్ళగానే ఉత్తరంరాయి అబ్బాయ్" అన్నాడు రామ్మూర్తి గొంతులో బాధ సుడులు తిరుగుతుండగా.

"అలాగే నాన్నగారూ!" అన్నాడు సుధాకరం. అతని గొంతులో తల్లితండ్రుల్ని విడిచి వెళ్ళిపోతున్నానన్న బాధ లేశమైనా కనుపించలేదు రామ్మూర్తికి. అతని పితృహృదయం అంతులేని ఆవేదనని అనుభవించింది.

"అమ్మాయ్ ఇవిగో ఇవి తీసుకో!" అంటూ రెండు ఊరగాయ సీసాలు అందించింది సావిత్రమ్మ కోడలి చేతికి.

"వస్తాం అత్తయ్యగారూ!" అంది పద్మిని సీసాలు అందుకుంటూ.

"పిల్లలు జాగ్రత్త అమ్మాయ్! అసలే విజయవాడలో ఎండలు జాస్తి!" అంది సావిత్రమ్మ.

రిక్షాలు కదిలాయి.

నిరాశా నిస్పృహలు నిండిన మనసులతో లోపలికి నడిచారు రామ్మూర్తి సావిత్రమ్మ కూడా.

ఆ ఇంటిని ఏదో శూన్యం ఆవరించినట్టయ్యింది. బోరుమంటోంది.

"తను సుధాకరానికేం తక్కువ చేశాడు? వాడి నిర్ణయం తీసుకోవడంలో గల అంతరార్థం?"

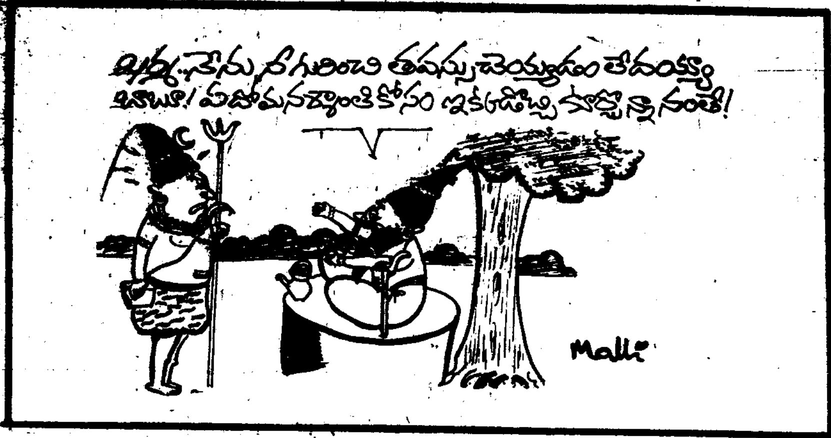
రామ్మూర్తిని పీడిస్తున్న ప్రశ్న ఇదే.

ఎందరి కాళ్ళో పట్టుకుని ఉన్న ఊర్లోనే ఉద్యోగం వేయించాడు సుధాకరానికి. అలాచేస్తే ఎప్పుడూ తనకొడుకు తన కళ్ళముందే వుంటాడన్న ఆనందం తనకుంది. అతని ఉద్యోగజీవితంలో పదేళ్ళు హాయిగా గడిచాయి. కోడలు పద్మిని అణుకువగల పిల్ల. ఏ పొరపొచ్చాలూ లేకుండా రోజులు సాఫీగా గడిచిపోయాయి ఇంతవరకు. ఈలోగా ఇద్దరు మనుమలుకూడా కలిగారు ఇంటికి దీపాల్లా.

ఈనాడు ఇలా ట్రాన్స్ఫర్ మీద కొడుకువెళ్తూవుంటే భరించలేకపోయాడు రామ్మూర్తి. మళ్ళీ ఎందర్నో ఆశ్రయించాడు. "ఈ సంవత్సరానికి ప్రమోషన్ వదులుకుంటే, వచ్చేసంవత్సరం ఇక్కడే ప్రమోషన్ వచ్చేలాచూస్తాను! ప్రస్తుతం ట్రాన్స్ఫర్ తప్పించడం కుదరదు." అన్నాడు ఆఫీసర్.

నిరాశ చెందాడు రామ్మూర్తి.

ఎన్నోవిధాల కొడుక్కిచెప్పిచూశాడు సుధాకరం మొండిపట్టు విడువలేదు. నాకంటే తరువాత వచ్చినవాళ్ళంతా ప్రమోషన్లమీద వెళ్ళిపోయారు. నేనుమాత్రం

ఇలా వుండిపోయాను!" అని విసుక్కున్నారు.

సావిత్రమ్మకి కూడా మనుమలు ఇంట్లో లేకపోవడంతో ఏమీ తోచడం లేదు, ఏ పనీ చేతపడడంలేదు. వెనుక వెనుకే తిరిగే కోడలు, అనుక్షణం అది కావాలి, ఇదికావాలి అని వేధించే మనుమలు ఎప్పుడూ ఏదోసందడిగా వుండేది కాని ఇప్పుడు ఇల్లంతా వింత నిశ్శబ్దాన్ని సంతరించుకున్నది.

"ఏమండీ కోడలికి నేనేం తక్కువ చేశానండీ?" ఆ పిల్లయినా ఇక్కడ వుందామని చెప్పలేదు అబ్బాయితో. ఆ సుధాకరంకూడా మాటవరసకైనా "అమ్మా మళ్ళీ ఇక్కడికివచ్చేస్తాను! నువ్వు బెంగపెట్టుకోకు" అన్నాడా? ఎంతయినా తల్లి మనసు తల్లికే తెలుస్తుంది. అందుకే అన్నారు "రాయివంటి బిడ్డ లక్కవంటి తల్లి!" అని, భర్త కంచంలో అన్నం వడ్డిస్తూ అన్నది సావిత్రమ్మ.

రామ్మూర్తి వేదాంతిలా నవ్వాడు.

"సావిత్రీ ఇది లోకనైజం! పిల్లలకి రెక్కలొచ్చేవరకే తల్లితండ్రుల అవసరం వాళ్ళకుంటుంది. ఆ తరువాత వాళ్ళు పక్షుల్లా ఎగిరిపోతారు." అన్నం పూర్తిగా తినకుండా కంచంలో చెయ్యి కడుక్కులేచాడు రామ్మూర్తి. అతనికి అన్నం సహించలేదు. రోజూ తనచుట్టూ కొడుకు మనుమలు కూచుని వుండేవారు. నలుగురూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ భోజనాలు ముగించేవారు. కాని ఇప్పుడు ఈ ఒంటరితనం పీల్చి పిప్పిచేస్తున్నది. అక్కడ నుంచి ఆరుబైట వేసివున్న నవారు మంచంవైపు నడిచాడు రామ్మూర్తి.

సావిత్రమ్మకి భర్త ఆవేదన తెలుసు. ఆమెకి కూడా ఏమీ తినాలనిపించలేదు. గ్లాసు మజ్జిగ మాత్రం తాగింది. అంట్లూ ఎంగిళ్ళు పూర్తిచేసుకుని తనుకూడా ఆరుబయటకి వచ్చింది సావిత్రమ్మ.

భర్త చుక్కల్ని లెక్కిస్తున్నాడు. "ఏమండీ మనకి ఇది ఏనాటి శాపం? ఎవరిని మనం అన్యాయం చేశాం?" కన్నులలో నీరు సుడులు తిరుగుతుండగా అన్నది సావిత్రమ్మ.

రామ్మూర్తి హృదయం ఎవరో సమ్మెటతో బాదినట్లనిపించింది. "నిజం.

ఇది... ఆ శాపమే!" అనాడు! తను ఎంత మొండిపట్టు పట్టాడు అనాడు. రామ్మూర్తి కన్నులనుండి అవిరామంగా వర్షించసాగింది.... ఆ కన్నీటి వలయాలలో.... గతం... సినిమా రీల్లా తిరగ సాగింది.

కేశవపురంలో గోవిందయ్య పౌరోహిత్యం చేస్తూ వుండేవాడు. అగ్రహారంలో అందరూ బ్రాహ్మణులే. వాళ్ళ పిల్లలకి కూడా పౌరోహిత్యం నేర్పిస్తూ వంశపారంపర్యంగా తామే పౌరోహిత్యం నెరపుతున్నారు. ఇలాంటి సమయంలో గోవిందయ్య తన కొడుకు రామ్మూర్తికి మాత్రం ఇంగ్లీషు చదువు చెప్పించాడు.

పట్నంలో చదువుతున్నాడు రామ్మూర్తి. ఫస్టుఛాన్స్‌లో ఫస్టుక్లాసులో ఎస్. ఎల్. సి. పాసయినాడు. పరమానంద భరితుడైనాడు గోవిందయ్య. తమ అగ్రహారంలో చదువుకున్నవాడు రామ్మూర్తి మాత్రమే. పెద్దవాళ్ళ కాళ్ళు పట్టుకుని పట్నంలో ఉద్యోగం వేయించాడు కొడుక్కి. గోవిందయ్యగారు నిజంగా అదృష్టవంతులు! కొడుకుని ఉద్యోగస్తుణ్ణి చేశారు! ఎన్ని పౌరోహిత్యాలు చేస్తే ఈసాటివస్తుంది?" అన్నారు అగ్రహారంలో అందరూ.

"ఒరే అబ్బాయ్ మేమూ నీతోపట్నం వస్తామురా!" ఎన్నాళ్ళిలా పౌరోహిత్యం చేస్తూ ఈ పల్లెలో పడివుంటాము? అందరం కలిసేవుండొచ్చు!" అన్నాడు గోవిందయ్య రామ్మూర్తితో.

రామ్మూర్తికి తండ్రి మాటలు రుచించలేదు. అప్పటికి సావిత్రి కాపురానికి వచ్చి ఆరునెలలయ్యింది. పట్నంలో తామిద్దరు హాయిగా వుంటే సినిమాలు షికార్లు చెయ్యవచ్చు! పల్లెటూరు ఛాందసాలు ఒంటపట్టించుకున్న తమ తల్లిదండ్రులు తమ స్వేచ్ఛకు భంగకారులు అవుతారేమో?" క్షణకాలం అలా ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు రామ్మూర్తి. సావిత్రికూడా ఏమీ మాట్లాడలేదు.

గోవిందయ్య కొడుకువైపు ఆత్రుతగా చూడసాగేడు.

కొంతసేపటికి రామ్మూర్తి అన్నాడు.

"నాన్నా మీరు ఆ పట్నంలో ఇరుకు గదులలో ఉండగలరా? పైగా మీకు ఇక్కడ వున్న గౌరవం అక్కడ లభించదు! అయినా మేము సెలవులు కలిసిన ఇక్కడికి వస్తూనే వుంటాంగా!" పిమడీ తడీ అక్కడ కుదరవు! మీరుకూడా ఆలోచించండి!"

కొడుకు అంతర్యం గ్రహించిన గోవిందయ్య మౌనం వహించాడు. కొడుకుతో మేము పట్నం వెళితే అగ్రహారీకులలో ఎంతో గొప్పగా వుంటుందని భావించాడు. కాని ఆ ఆశ నిరాశే అయ్యింది.

రామ్మూర్తి పట్నంలో కాపురం పెట్టాడు.

అప్పుడప్పుడు సెలవులకి కేశవరపు అగ్రహారం వెళ్ళి వస్తున్నా మూడువంతుల కాలం పట్నంలోనే గడుపుతున్నాడు. అప్పుడుకూడా తండ్రిని తనతో రమ్మనలేదు రామ్మూర్తి.

కాలం జరిగిపోతోంది.

రామ్మూర్తి పట్నంలో డాబాఇల్లు కట్టాడు! కొడుకు సుధాకరం పెరిగి పెద్దవాడయ్యాడు. సుధాకరానికి పెళ్ళ

య్యింది. కోడలు వచ్చింది. మనుమలు కలిగారు. అప్పుడుకూడా తండ్రిదిరమ్మన లేదు రామ్మూర్తి. అగ్రహారంలో దూరపు బంధువొకామె వండిపెడితే తింటున్నాడు గ విందయ్య.

ఇప్పుడు సుధాకరం దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు. "ఇది ఎవరి శాపం? ఇది ఏ పితృహృదయం తాలూకు ఆవేదన. జీవితం పునరావృతం అవుతున్నదా?"

"ఏమండీ రామ్మూర్తిగారూ మీ అబ్బాయికి విజయవాడ బదిలీ అయ్యిందిట కదా?" పక్కయింటి పరంధామయ్య ప్రశ్నతో వాస్తవంలోకి వచ్చాడు రామ్మూర్తి.

హృదయగతమైన బాధతో అతనికళ్ళు తడిసాయి. ఇప్పుడు తండ్రి తనని క్షమిస్తాడా? సుధాకరం ఇలా వెళ్ళిపోయిన సంగతి చెప్తే తనని హేళన చెయ్యడూ? ఈ సంగతి ఆయనకి తెలియకూడదు!" దృఢమైన నిశ్చయం చోటు చేసుకుంది రామ్మూర్తిలో.

సుధాకరం వెళ్ళిన వారంరోజులకి ఉత్తరం వచ్చింది. ఓ మాదిరి ఇల్లు కుదిరిందనీ, అద్దె రెండువందల యాభై అనీ ఆఫీసుకి ఇంటికి చాలా దూరం అనీ, రోజూ సిటీబస్సులో వెళుతున్నాననీ రాసేడు.

రామ్మూర్తి హృదయం బాధతో బరువెక్కింది. ఇక్కడ ఎంత సుఖంగా వుండేవాడు సుధాకరం. కడుపులో చల్ల కదలకుండా హాయిగా గడిచిపోయేవి రోజులు. కాని తనుమాత్రం ఏంచెయ్యగలడు? సుధాకరంది మొండిపట్టుదల. చెప్పినమాట వినడు!

తనుకూడా ఎప్పటికప్పుడు జవాబులు రాస్తున్నాడు సుధాకరానికి.

మనుమలు లేని వెల్తి కొట్టవచ్చినట్టు కనుపిస్తున్నది. అది కావాలి! ఇదికావాలి అని అల్లరిచేసే మనుమలు లేకపోవడం ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఎక్కడివస్తువులు అక్కడేవుంటున్నాయి. ఇదివరలో అయితే వాళ్ళు చిందర వందర చేసేవారు. కోడలుపిల్ల తనకి ఏ క్షణంలో ఏదికావాలో అమర్చిపెట్టేది. కాని ఇప్పుడు సావిత్రి ప్రతిదానికీ విసుక్కుంటున్నది. ఇది సావిత్రి తప్పుకాదు. వయస్సు మీద పడుతున్నకొద్దీ ప్రతివాళ్ళకి ఎదురయ్యే సమస్యలే ఇవి.

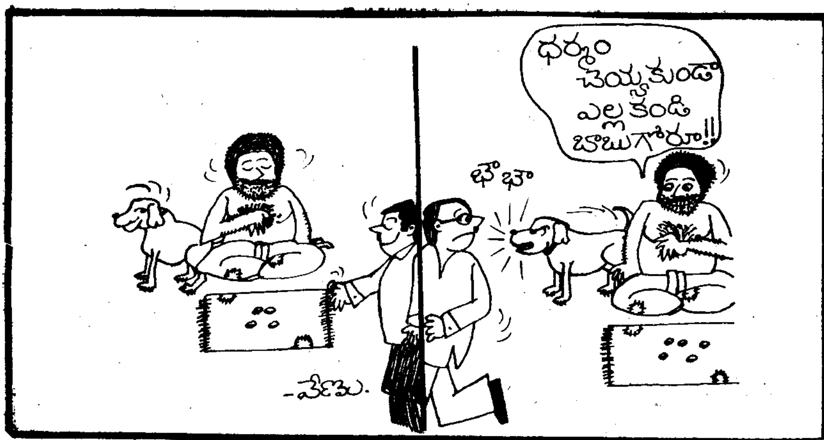
రామ్మూర్తికి రోజులు నిర్లిప్తంగా వున్నట్టనిపిస్తున్నాయి. "పోనీ సావిత్రీ తను ఈ ఇల్లు అద్దెకిచ్చేసి విజయవాడ కొడుకుదగ్గరకెళ్తే?" ఆ మాటే అన్నాడు సావిత్రమ్మతో.

సావిత్రమ్మకూడా కొడుకుదగ్గరకెళ్ళడానికి ఉత్సుకత చూపించింది.

మర్నాడు సుధాకరానికి ఉత్తరం రాసి పడేశాడు. "వెంటనే జవాబురాయి! నువ్వు ఎప్పుడు బయలుదేరి రమ్మంటే అప్పుడు బయలుదేరుతాము. నువ్వు ఆ రోజు స్టేషన్‌కి రావచ్చు!" అంటూ.

రోజులు దొర్లుతున్నాయి.

సుధాకరం ఉత్తరం కోసం ఎదురు చూడసాగేడు రామ్మూర్తి. ఓ రోజు రామ్మూర్తి ఏదోపనిలో వుండగావచ్చింది సుధాకరం దగ్గరనుంచి ఉత్తరం. రామ్మూర్తి కళ్ళు ఆనందంతో వెలిగాయి "వాడు నా కొడుకు! అనుకున్నాడు గర్వంగా 'ఏంరాసుంటాడు?'

నాన్నగారూ మీరు అమ్మా వెంటనే బయలుదేరిరండి! అనిరాసుంటాడా? క్రితం రోజే చెప్పాడు తెలిసినవాళ్ళకి త్వరలో నేను మా అబ్బాయి దగ్గర కెళ్ళిపోతున్నాను! ఇల్లు ఎవరికైనాకావలిస్తే అద్దెకిస్తాను! అని ఇవాళ సుధాకరంనించి ఉత్తరం వచ్చింది.

"ఏమోయ్ సావిత్రీ నీ సుపుత్రుడు ఉత్తరం రాశాడు!" ఇలారా! అంటూ కేకేసాడు భార్యని ఉద్దేశ్యించి.

తడి చేతులు గుడ్డకి తుడుచుకుంటూ వచ్చింది సావిత్రమ్మ.

ఉత్తరం చదవడం మొదలెట్టాడు రామూర్తి. పూజ్యులైన నాన్నగారికి నమస్కారాలు.

మీరురాసిన ఉత్తరం అందినది. సంగతులు బోధపడినవి. మీరు ఇక్కడికి వస్తారని రాసినారు. "ఈ నిర్ణయం మీరు ఎందుకు తీసుకున్నారో నాకు అర్థం కావడంలేదు" ఈ నెల నించి మాకు ఇంటి అద్దె వందరూపాయలు పెంచినారు! 'ఈ ఇరుకు గదులలో మేమే చానా అవస్థాపడుతున్నాము. ఇక్కడ అన్నీ ఖరీదు ఎక్కువ' ఇలాంటి పరిస్థితులలో మీరు ఇక్కడకు వచ్చి ఏం సుఖపడతారు? "మీరు ఆ స్వంత ఇంట్లో అక్కడే హాయిగా వుంటే మంచిది! మీ కోడలు ఆరోగ్యం కూడా అంత బాగుండడంలేదు! మీ మనవలలు మిమ్మల్ని అడిగినట్లు రాయమన్నారు! ఇలా రాసినందుకు నన్ను అన్యథా భావించవద్దు!

ఇట్లు
మీ కొడుకు
సుధాకరం

ఉత్తరం చదవడం ముగించిన రామూర్తి హతాశుడయ్యాడు. ఎవరో కొరడాతో ఛళ్ళున చరిచినట్లయ్యింది. "సుధాకరం ఎంత మారిపోయాడు?" అవమానభారంతో అతని హృదయం పరితపించింది. తను సుధాకరాన్ని ఎలా పెంచాడు? ఏది కావాలంటే అది కొని పెట్టాడు. బిడ్డలు తల్లితండ్రులకిచ్చే బహుమతులు ఇవేనా?, వెచ్చని నీటి బిందువులు జారాయి అతని కళ్ళనుండి.

"చూశావా సావిత్రీ నీ కొడుకు ఎలా రాశాడో ?" ఈ నాటికి వాడికి మనం ఎందుకూ పనికి రానివాళ్ళమయ్యాము! అతని గొంతులో జీరధ్వనించింది.

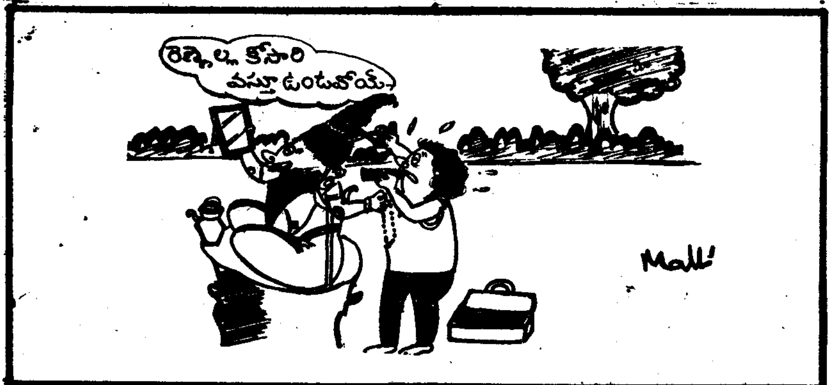
మనం బాధపడి ప్రయోజనం లేదండీ వాడికి రెక్కలు వచ్చాయి. వాడు ఎగిరి పోయాడు ! మళ్ళా ఎప్పుడైనా వాడు ఈ గూడు చేరుతాడోలేదో ? భవిష్యత్తుని ఎవరూ నిర్ణయించలేరు ! మనం దైవం మీద భారంచేసి జీవితాన్ని వెళ్ళదియ్యవలసిందే ! అంది సావిత్రమ్మ కొంగుతో కళ్లు ఒత్తుకుంటూ. ఆమెకీ బాధగానే వుంది కొడుకు ప్రవర్తన.

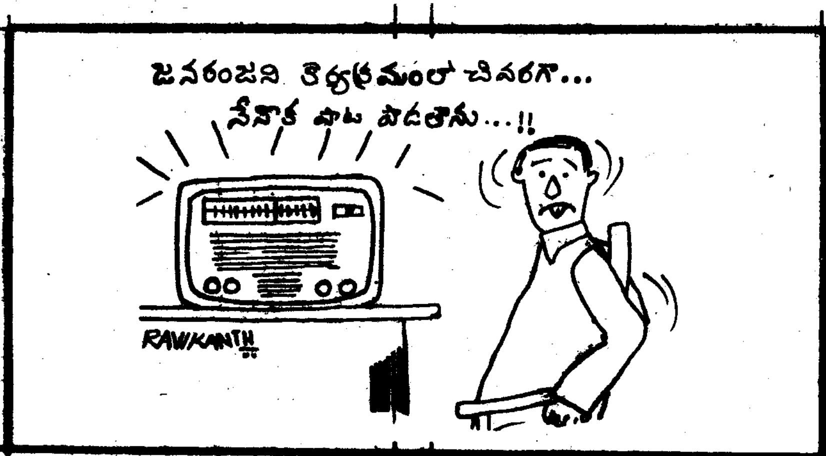
రామ్మూర్తి కొడుకు దగ్గరకెళ్ళే ప్రయత్నం మానుకున్నాడు. ఖాళీ సమయాలలో పురాణ పఠనంలో కాలం వెళ్ళదీస్తున్నాడు. అప్పుడప్పుడు సుధాకరం దగ్గరనించి క్షేమంతో ఉత్తరాలు వస్తున్నాయి. సుధాకరం ఇప్పుడు డబ్బు కూడా పంపించడంలేదు. వాడికేం ఇబ్బందులో ? అనుకుంటూ వుండేవారు తల్లితండ్రు లిద్దరు. అప్పుడప్పుడు కేశవపురం నించి కూడా ఉత్తరాలు వస్తున్నాయి. రామ్మూర్తికి కేశవపురం కూడా వెళ్ళాలనిపించడంలేదు.

ఆరోజు సుధాకరం పుట్టినరోజు ఏమోయ్ సావిత్రీ వాడికిష్టమైన సేమియా పాయసం చెయ్యి ! నేను వెళ్ళి దేవాలయంలో వాడిపేరు మీద అర్చన చేయించివస్తాను ! అన్నాడు రామ్మూర్తి గుడికి బయలుదేరుతూ.

సేమియా పాయసం చెయ్యడంలో నిమగ్నురాలయ్యింది సావిత్రమ్మ. సుధాకరం ఇక్కడుంటే తనని ఇలా ఊరికే నిచ్చేవాడా ? పుట్టినరోజు నాడు ఎంత హంగామా హడావిడీ చేసేవాడు ! సేమ్యా పాయసం మళ్ళామళ్ళా వేయించుకుతినేవాడు. డాడీ పుట్టినరోజు అంటూ పిల్లలు సంబరపడిపోయేవారు సినిమాలు సరదాలు ఎంత ఆనందంగా వుండేవి ఆ రోజులు ! సావిత్రమ్మ కళ్ళు చెమర్చాయి.

భర్త కంచంలో అన్నం వడ్డించింది సావిత్రమ్మ. ఏమండీ మన దగ్గర వుండాలనిపించలేదా వాడికి ? సజల నయనాలతో ప్రశ్నిస్తున్న భార్యకి ఏం సమాధానం చెప్పాలో బోధపడలేదు రామ్మూర్తికి మరికొంచెం పాయసం

వడ్డించు సావిత్రీ! అన్నాడు ప్రసంగం మార్చే" ధోరణిలో. పెదవులు దాటిరాని ఆవేదన అతని అంతరంగంలో సుళ్లు తిరిగింది.

ఇద్దరూ మౌనంగా భోజనాలు చేస్తున్నారు. ఇంతలో వీధిలో రిక్షాలు ఆగిన శబ్దం అయి అటు చూశారు. రామూర్తి.

రిక్షాలోంచే సుధాకరం దిగి పిల్లల్ని దింపుతున్నాడు వెనువెంటనే పద్మినికూడా దిగి లోపలికి సామాన్లు పంపిస్తున్నది.

ఆశ్చర్యంగా హడావిడిగా వీధిలో వచ్చారు రామూర్తి దంపతులు.

సామాన్లన్నీ లెక్కచూసుకొని లోపలికి నడిచారు సుధాకరం భార్యాపిల్లలు అంతా.

పరస్పరం కుశల ప్రశ్నలయ్యాయి.

ఇప్పుడు ఇల్లు కళకళలాడుతున్నది.

తరువాత అసలు విషయం బయట పెట్టాడు సుధాకరం. "నాన్నగారూ నా మట్టుకి నాకు విజయవాడ ఏమీ బాగా లేదు." "పిల్లలు పాడయి పోయారు. మీ కోడలు ఆరోగ్యం చెడిపోయింది." [illegible]దువేళ మళ్ళీ ఈ ఊరుకు ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకున్నాను! అన్నాడు తలవంచుకుని.

రామ్మూర్తి హృదయంగాలిలో తేలిపోయింది. "జానమ్మా సున్నుండలు చెయ్యవూ! పిల్లలు వంట ఇంట్లో చేరి మారాం చేస్తున్నారు.

మళ్ళీ ఆ ఇంట్లో ఆనందం వెల్లి విరిసింది.

నాలుగు రోజులు సరదాగా గడిచాయి.

ఆ రోజు ఉదయం రామూర్తి స్నానాదికాలు ముగించుకుని ఎక్కడికో వెళ్ళడానికి తయారవుతున్నాడు.

"ఎక్కడికి నాన్నగారూ ప్రయాణం?"

కాఫీ తాగుతూ ప్రశ్నించాడు సుధాకరం.

కేశవపురం వెళ్తున్నానురా సుధా! "తాతయ్యని ఇక్కడికి తీసుకువస్తాను!" ఈ వయస్సులో ఆయన ఒంటరిగా ఆ అగ్రహారంలో "ఎలా వుంటాడు? ఇటుపై ఆయన మనతోనే వుంటాడు" అంటూ వీధిలోకి నడిచి ఖాళీ రిక్షా ఒకటి ఆపి అందులోకి ఎక్కి బస్సు స్టాండువైపుగా పోనిమ్మన్నాడు రామ్మూర్తి. ●

మన్నెం శారద సీరియల్

నెవర్ విూడె స్ట్రేంజర్

ఆ అమ్మాయి కళ్ళవెంట నీళ్ళు కూడ రాలేదు! అంటే దాన్ని బట్టి అర్థమవుతోంది—ఆమె ఎంతగా షాక్ తిన్నదో!

ఇంట్లోకూడ ఎవరూ లేరు!

ఆమె ఏదైనా అఘాయిత్యం చేస్తే...?

ఆమె రచయిత శివప్రసాద్‌ని ఎంతగానో ప్రేమించింది. అందుకే అంత తెగింపుగా తనని సమర్పించుకోగల్గింది! ఇప్పుడు...ఆ వ్యక్తి తమ ఆరాధించిన వాడు కాదని-తను నిజంగా దగా చేయబడ్డానని తెలిసి ఆమె భరించలేదు!

ఆ ఊహ రాగానే అతను ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా లేచి నిలబడి వడివడిగా అడుగు వేసాడు.

అలేఖ్య యిల్లు దగ్గరవుతుండగా అతని మనసేదో కీడుని శంకించింది.

గబగబా గేటు తీసుకుని లోపలి కెళ్ళాడు.

కిటికీ లోంచి కనిపించిన దృశ్యం అతణ్ణి విచలితుడిణ్ణి చేసేయి!

ఆమె ఒక సీసా తెరచి చేతినిండా వంపుకొంటున్న టాబ్లెట్స్ మీద పడిందతని దృష్టి

అతనికి అర్థమయ్యింది ఆమె చేయబోతున్న పని!

ఒక్కవుదుట్న గదిలో కెళ్ళి వాలియం టాబ్లెట్స్ వున్న ఆమె చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

అలేఖ్య ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా అతనివైపు చూసింది.

"ప్లీజ్! మీరంత ఘోరానికి పాల్పడవద్దు. మీరు చచ్చిపోవద్దు!" అన్నాడు శివప్రసాద్ ఎంతో ఆవేదన నిండిన గొంతుకతో.

ఆమె నవ్వింది పేలవంగా.

"మీరలా మాట్లాడొద్దు!" అన్నాడతను వేడికోలుగా.

"ఎందుకు? నన్ని చావునుండి తప్పించి-క్షణక్షణం చచ్చేటట్లు చేయడానికా?" అందామె బాధగా.

"అదికాదు. నామాట వినండి"

"వినాల్సింది వినడం అయిపోయింది!"

"నావలన ఒక పొరబాటు జరిగిపోయింది. తిరిగి ఆ తప్పునిదిద్దుకునే అవకాశం నాకివ్వండి." అన్నాడతను ప్రాధేయపడుతున్నట్లుగా.

ఆమె అతనివైపు నిర్లిప్తంగా చూసింది.

"ప్రామిస్! మళ్ళీనేను దొంగమాటలు చెబుతున్నానని అనుకోకండి. నేనిప్పుడే బయల్దేరి హైద్రాబాద్ వెళ్ళి మీ అభిమాన రచయితని కలుసుకొని జరిగినదంతా చెబుతాను. ఇందులో మీతప్పేమీలేదని...అంతా నావలన ఇలా జరిగిపోయిందనీ అతనికి వున్నదున్నట్లు జరిగింది జరిగినట్లు చెప్పి మీదగ్గరకి తీసుకొస్తాను. అతను అభ్యుదయభావాలున్న యువరచయిత! తప్పక విశాల దృక్పథంతో ఆలోచించి తీరుతాడు. ప్లీజ్!" అన్నాడు శివప్రసాద్ బతిమిలాడుతున్నట్లు.

అలేఖ్య అతనివైపు సాలోచనగా చూసింది.

అతని కళ్ళల్లో ఆమెకు నూటికి నూరుపాళ్ళూ నిజాయితీ కన్పించింది.

ఆమె గుప్పిట తెరచింది.

అదే అదనుగా అతనా మాత్రల్ని తీసుకొని జేబులో వేసుకున్నాడు.

"మీకు మూడు రోజులు మాత్రమే టైమిస్తున్నాను. ఈలోపున ఏ సంగతీ మీరు చెప్పాలి! ఆ తర్వాత ఏమనుకున్నా ప్రయోజనం వుండదు. అందామె దృఢంగా.

శివప్రసాద్ తల పంకించేడు.

"ఈలోపున మాత్రం ఏఅఘాయిత్యమూ తలపెట్టనని ఒట్టువేయండి!" అంటూ అర్థించేడతను.

ఆమె చెయ్యి అతని చేతిలో పెట్టింది అంగీకారంగా.

* * * *

హోటల్ అశోకా అది!

రూమ్ నెంబర్ టూట్వెంటీ సిక్స్‌లో టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు శివప్రసాద్.

రచన అంటే అతనికి వెన్నతో పెట్టిన విద్య!

అతను ఒక పూట భోజనం లేక పోయినా బాధపడడు కాని-ఒక రోజు వ్రాయలేక పోతే మాత్రం గాలి అందనంతగా ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతాడు.

ప్రస్తుతం అతను ఆంధ్రదేశంలో అందరికంటే ఎక్కువ ప్రతిఫలం తీసుకుంటున్న ఏకైక రచయిత!

వెళ్ళి డోర్ తెరిచాడు.

ఎదురుగా నిలబడ్డ వ్యక్తిని చూడగానే అతని పెదవులు సంభ్రమంగా విచ్చుకున్నాయి.

"రండి! రండి! విజిటింగ్ కార్డు యిచ్చినప్పటికీ మీరు వస్తారని ఆశించ లేక పోయేను." అన్నాడతను నవ్వుతూ.

శివప్రసాద్ కూడ బలవంతంగా నవ్వి "రావల్సి వచ్చింది. మీకేమైనా డిస్టబన్సా?" అన్నాడు.

"లేదు లేదు! మీరు రావడం నిజానికి నాకు చాలా సంతోషమైన విషయం!" అంటూ లోనికి తీసుకెళ్ళేడతను.

శివప్రసాద్ అతని వెనుకే లోపలికి వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

"మీబిజీలో నన్ను గుర్తు పెట్టుకొని నా కోసం వచ్చారన్నమాట! థాంక్స్ ఫర్ యువర్ ఎఫెక్షన్" అన్నాడను తిరిగి నవ్వుతూ.

శివప్రసాద్ యిబ్బందిగా చూశాడతని వైపు!

అసలు విషయాన్ని ఎటునుండి ఎలా మొదలు పెట్టాలో అర్థంకావడం లేద తనికి!

అనుకోకుండా చాలా యిబ్బందికరమైన పరిస్థితిలో ఇరుక్కానందుకు తనని తానే లెక్కలేనన్ని సార్లు తిట్టుకున్నాడు.

"నేనొక ముఖ్యమైన విషయం మీతో మాట్లాడాలని...అంటూ సందిగ్ధంగా చూశాడు శివప్రసాద్ అతన వైపు.

నాతో ముఖ్యవిషయమా? చెప్పండి" అన్నాడతను ఒక విధమైన ఆశ్చర్యంతో.

"మీ అభిమాని అలేఖ్య గురించి." అంటూ ఆగి అతని ముఖంలోకి చూ

క్షన్ కోసం పరిశీలనగా చూశాడు శివప్రసాద్.

అతను ఆశించినట్టు రచయిత శివప్రసాద్ ముఖంలోకొట్టొచ్చే మార్పులేమీ కన్పించలేదు.

కాకపోతే కొంత ఆసక్తి మాత్రం కన్పించిందతని కళ్ళలో.

"అదే...మీఫాన్ అలేఖ్య గురించి." అన్నాడు మళ్ళీ అదే మాట రిపీట్ చేస్తూ.

అతను చిత్రంగా నవ్వి "ఏఅలేఖ్య? అనకాపల్లి అలేఖ్యా? కర్నూలు అలేఖ్యా! ఈమధ్య ప్రొద్దుటూరు నుండి కూడా మరో అలేఖ్య లెటర్స్ వ్రాస్తున్నట్టు గుర్తు!" అన్నాడు.

శివప్రసాద్ మొహమ్మీద ఎవరో ఈడ్చి కొట్టినట్లయింది. "నేను చెబుతున్నది విశాఖపట్నం అలేఖ్య గురించి" అన్నాడు గొంతు పెగల్చుకొని ఎలాగో!

అతను గుర్తు తెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నించినట్టు ఆలోచించి "అవునవును. ఈ మధ్య వాల్తేరు వస్తే కలుస్తానని రాసేను. ఆ ట్రిప్ లాస్ట్ మూమెంట్‌లో కాన్సిలయింది. అదిగో చూడండి అదంతా ఫాన్‌మెయిలే ఎంతో అభిమానంతో ఎంతెంత దూరం నుంచో ఎంతో అభిమానం కురిపిస్తూ ఉత్తరాలు రాస్తారు. ఎవరికి వారే నేను వాళ్ళ స్వంతమని భ్రమిస్తారు. వాళ్ళని డిజప్పాయింట్ చెయ్యడం యిష్టం వుండదు నాకే! అందుకే నేను కూడా వాళ్ళమీద ప్రత్యేక అభిమాన మున్నట్లుగానే వాళ్ళకి సంతృప్తి కలిగించేలా జవాబులిస్తారు ఒక్కోసారి వీళ్ళకి రిప్లయి వ్రాయడానికే నా టైమంతా సరిపోతుంది" అన్నాడతను చిరునవ్వుతో.

"ఆఁ ఇంతకీ అసలు సంగతి చెప్పనేలేదు మీరు!" అంటూ రెట్టించేడతను.

"అదే, అలేఖ్య..." అంటూ మాటలు తడుముకున్నాడు శివప్రసాద్.

సరిగ్గా అప్పుడే అతని టేబుల్‌మీద ఫోను గణగణ లాడింది.

అతను రిసీవర్ని అందుకున్నాడు.

శివప్రసాద్ అతనివైపే చూస్తున్నాడు.

"హలో, డార్లింగ్!" అన్నాడతను చాలా ఉత్సాహంగా.

శివప్రసాద్ ఉలిక్కి పడ్డాడు ఆ సంబోధనకి.

నిటారుగా కూర్చొని అతని వైపే చూసేడు.

"అబ్బే, అంత అర్జంటేం కాదు. నీ కోసం ఆ మాత్రం త్యాగం చెయ్య లేనూ!" అన్నాడు.

"... ... ..."

"తప్పకుండా వెళదాం డియర్!"

శివప్రసాద్ నివ్వెరపోయాడు. అతను ఫోన్లో మాట్లాడే సంభాషణ విని.

"షూర్ షూర్ దేవిగారి ఆజ్ఞయితే కాదనే శక్తి వుందా నాకు!"
అతని గొంతులో చిలిపిదనం తొణికిసలాడుతోంది.

అంటే...అంటే...ఇతనికి వివాహమైపోయిందన్నమాట! తనింకేం చేయగలడు!" అతనికి మతి చెడిపోయినట్లయింది.

నిలువునా నీరయిపోయినట్లు కూర్చున్నాడు కుర్చీలో.

"అలాగే ఇప్పుడే బోయ్‌ని పంపి టిక్కెట్లు రిజర్వ్ చేయిస్తాను. అద్సరే! నువ్వు మొన్న నేను బొంబాయినుండి వస్తూ తెచ్చిన తెల్లచీర కట్టుకో!"

"... ... ..."

"వెరీగుడ్! ఆ చీరే కట్టుకోవాలనుకున్నావా? భర్తగారి కోరికల్ని చెప్పకుండానే గ్రహించగల శ్రీమతివి నువ్వు! పాపని కూడ తీసుకురా! పిల్లలుకూడ ఎంజాయ్ చేయగల పిక్చరిది!"

"ఓ.కె.! ఓ.కే.!" అతను ఫోను పెట్టేసి తిరిగొచ్చి సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

అతని ముఖం ఇంకా వీడిపోని సంతోష ఛాయలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

చాలా అన్యోన్యమైన దాంపత్యం వాళ్ళదని ఇట్టే అర్థమైపోతున్నది శివ ప్రసాద్‌కి.

అతనింకా షాక్‌లోంచి కోలుకోని వాడిలా అలాగే చూస్తున్నాడు.

"ఆఁ చెప్పండి! ఇందాక ఏంటన్నారు? అదే... వైజాగ్ అలేఖ్య గురించి కదూ!. బాగుందా! నేను వస్తానని బాగా ఎదురు చూసుంటుంది! ఆకస్మాత్తుగా ఆ ప్రోగ్రాం కాన్సిలయింది. ఈసారి తప్పకవస్తానని చెప్పండి!" అన్నాడు రచయిత శివప్రసాద్.

శివప్రసాద్ లేచి నిలబడ్డాడు.

"అదేంటి వెళ్ళిపోతున్నారు! ఏదో ముఖ్యమైన సంగతి మాట్లాడాలన్నారుగా!" అన్నాడతను ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

శివప్రసాద్ నవ్వి "ఏం లేదు!" అన్నాడు.

అలేఖ్యపట్ల తను చేసిన అపచారం తెలిస్తే ఇతను ఏమనుకుంటాడు!

శివప్రసాద్ యిక అక్కడ వుండలేనట్లు చేతులు జోడించి బయటికి నడిచాడు

ం ం ం

ఈ మూడు రోజులూ అలేఖ్య విపరీతమైన టెన్షన్‌కి గురయ్యింది,

చావుకి—బ్రతుకికీ— మధ్య ఆమె మనసు ఊయల ల్గూగుతోంది.

ఏం జరుగుతుందో-అతనేమని జవాబిస్తాడోనని ఒకటే ఆందోళన ఆమెని నిలువనీయడం లేదు.

ఇంట్లో ఎవరూ లేకపోవడం వలన-ఒంటరితనం మరీ ఆమెను పిచ్చిపిచ్చిగా ఆలోచించేటట్లు చేస్తోంది!

ఎంతో విశాల హృదయంతో అతను ఒప్పుకున్నా...తను జరిగినదంతా మరచిపోయి అతనితో సుఖంగా కాపురం చేయగలదా? అంతా తెలిసికూడ అతను తనని ప్రేమించగలడా?—ఆమెకి ఆలోచించే కొలది మతి చెడిపోతున్నట్లుగా అనిపించసాగింది.

రాత్రి ఎనిమిదవుతుండగా కాలింగ్‌బెల్ అదేపనిగా మ్రోగింది.

అలేఖ్య బాహ్య స్మృతిలో కొచ్చి కళ్ళు తుడుచుకొని పైకి లేచింది.

ఆమె తలుపు తెరచి ఎదురుగా నిలబడివున్న శివప్రసాద్‌ని చూసి "మీరా?" అంది.

ఆమె హృదయం ఒక రకమైన ఉద్వేగానికి లోనయింది.

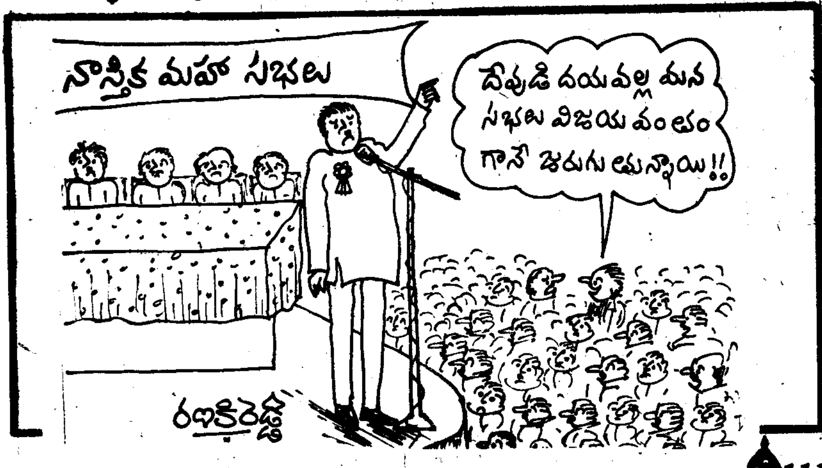
"అవును. లోనికి రావచ్చా?" అడిగేడతను.

ఆమె పక్కకి తొలిగింది.

అతను కూర్చున్నాడు.

ఆమెకు వెంటనే ఎన్నో అడగాలని వుంది. కాని...తిరిగి ఏం వినాల్సి వస్తుందోనన్న భయం ఆమెను మాట్లాడ నివ్వడం లేదు.

ఇద్దరి మధ్య నిశ్శబ్దం ఆవరించుకుంది.

అతనేం చెప్పకపోవడం ఆమెను మరింత నిరాశకి, నిస్పృహకి, భయానికి, లోను చేస్తున్నది.

అతనామె వైపు అదోలా చూసేడు.

అలేఖ్య తలదించుకుంది.

"ఆయన...ఆయన...కనిపించలేదా?" అడిగిందామె మెల్లిగా ధైర్యంచేసి.

"కనిపించేడు."

"ఏమన్నారు?" ఆమె కంఠంలో చెప్పలేని ఆతృత.

"ఏమీ అనలేదు."

అతని జవాబు ఆమెకు ఆశ్చర్యాన్ని, కోపాన్ని కలిగిస్తోంది.

"అసలు...అసలు మీరతనితో ఏం చెప్పేరు?" అంది అతని వైపుసూటిగా చూస్తూ.

"ఏం చెప్పలేదు. అసలా అవసరం రాలేదు." అన్నాడతను. యెంతో శాంతంగా.

అలేఖ్య కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి.

పెదవులు వణికేయి.

"ఎందుకని?" అంది కంపిస్తున్న స్వరంతో.

"చెబుతాను. ఎలా చెప్పాలో తెలియకే ఇంతసేపూ మౌనాన్ని పాటించేను." అన్నాడు శివప్రసాద్ ఆమెవైపు అదోలా చూస్తూ.

"ఫర్వాలేదు. చెప్పండి." అందామె కాస్త కఠినంగా.

"నేను మీపట్ల అన్యాయంగా ప్రవర్తించేను. కాదనను...కాని ఆరోజు నేను రాకుండా మీ అభిమాన రచయిత శివప్రసాద్ వచ్చినా ఈ కథకి మరో క్రొత్త మలుపు లభించేది కాదు. ఆ సంగతి ఎలా చెప్పాలో నాకు తెలియడం లేదు."

అన్నాడు శివప్రసాద్ చాలా నిర్లిప్తంగా.

అలేఖ్య కనుబొమ్మలు ముడిపడ్డాయి.

"సరిగ్గా చెప్పండి." అందామె అసహనంగా.

"చెబుతాను. చెప్పేముందు ఒక విషయం కూడ మీకు గుర్తు చేయడంలో తప్పు లేదనుకుంటాను. ఆరోజు మీరెలా వచ్చేరు! సాయంత్రం ఆరుగంటలవేళ... ధైర్యంగా, ఒంటరిగా ఎవరైనా చూస్తారనే నదురు బెదురూ లేకుండా మీ అభిమాన రచయితని కలుసుకోవాలనే వెర్రి ఆవేశంతో హోటల్‌రూమ్‌కి వచ్చేసారు. ఆడపిల్లవంక కన్నెత్తి చూడటానికి భయపడి చచ్చే నేను...మీ కళ్ళలో ఒలుకుతోన్న ఆరాధనకి పిచ్చివాణ్ణయ్యేను. మీరు నాపేర్ను మాత్రమే అడిగారు. మరే వివరాలు తెలుసుకోకుండానే నా చేతిని ముద్దుపెట్టుకున్నారు. ఆ క్షణం— అంత వరకు బ్రహ్మచారిగా బ్రతుకుతోన్న నాలో ఎంత అలజడి రేపిందీ బహుశా మీరు గ్రహించకపోయి వుండొచ్చు" అంటూ ఆమె వైపు చూసేడు శివప్రసాద్.

అలేఖ్య తలదించుకుంది.

బహుశా ఆనాటి ప్రవర్తన తలచుకొని ఆమె సిగ్గుపడుతున్నదేమో!'' అనుకున్నాడతను.

''వేలెత్తిచూపి మిమ్మల్ని హేళన చెయ్యాలన్నదికాదు నా ఉద్దేశ్యం. మీరు చూపించిన చొరవ, ఉద్రేకం నన్నెంతగా రెచ్చగొట్టాయన్నది చెప్పాలనే! ఏ వంద మందిలోనో ఒక్కరుగా మిగిలే అపురూప సౌందర్యం మీది! అంత అందం గదికి ఒంటరిగా వచ్చి తొలిముద్దు యిస్తే ఏ మగవాడు కాదంటాడు! నిశ్చలంగా పారుతోన్న నీటిలోకి విసిరిన రాయి అయ్యింది నాకు మీ స్పర్శ! మిమ్మల్ని వదలుకోడానికి మనస్సంగీకరించలేను. అందుకే నన్ను రచయిత శివప్రసాద్‌ని చేస్తే కాదన లేక పోయేను.'' అన్నాడతను ఆవేశంగా.

ఆమె కళ్ళెత్తి అతని వైపు చూసి "ఇదంతా ఇప్పుడెందుకు చెబుతున్నారు?" అంది.

ఆమె గొంతులో ఇందాకటి కరకుదనం లేదు.

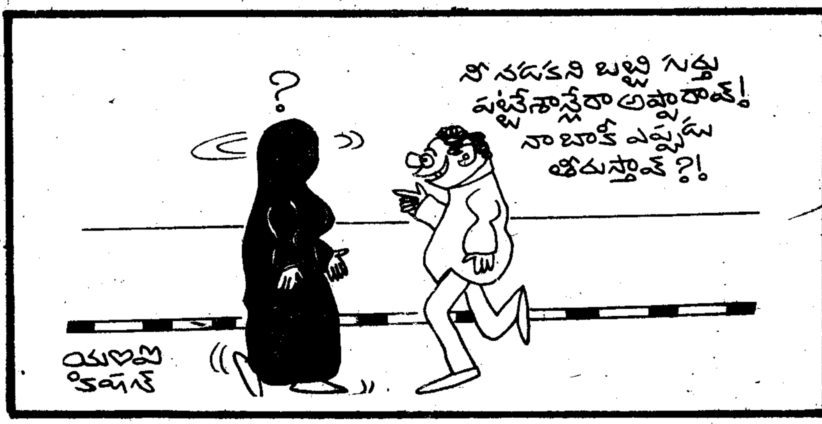
గమనిస్తే ఆమె గొంతులో అణచుకొంటున్న దుఃఖం వుందని కూడ అర్థమవుతుంది.

"ముందు వినండి!" అన్నాడతను గంభీరంగా.

అలేఖ్య మరింక మాట్లాడలేదు.

"ఎంతో ఇంటిమేట్‌గా ముఖంకూడ తెలియని మనిషితో చాల చనువుగా ప్రవర్తించేరు మీరు! మీరేమి రెసిస్టు చేయకపోవడం నాకు ఎంతో ధైర్యాన్నిచ్చింది. అవకాశం యిచ్చింది మీరు! ఉపయోగించుకున్నది నేను! ఇందులో ఎవరిది తప్పు అనే ప్రసక్తి లేదు!"

"ఎందుకంత కష్టపడి సమర్థించుకుంటున్నారు? నేనేం, మిమ్మల్ని తప్పు పట్టలేదుగా!" అందామె నిర్వేదనగా చూస్తూ.

"నేను తప్పు చేయలేదనడంలేదు. ఈ తప్పులో యిద్దరికీ భాగముందని మాత్రమే చెబుతున్నాను."

"ఇదంతా నాకు తెలిసిన సంగతే?"

"అవును. తెలియని సంగతి మరొకటుంది. ఆ రోజు నేను కాకుండా... మీ అభిమాన రచయిత వచ్చినా ఈ కథే జరిగి వుండేది! మిమ్మల్ని అతను వదులుకోనేవాడు కాదేమో!" అంటూ వోరగా చూసేడతను.

"అయితే ఏమంటారు మీరు? అతనూ మీరూ ఒకటేనంటారా?" అంది అలేఖ్య కోపంగా.

"కాదు. అతను వివాహితుడు. ఒక పాపకి తండ్రి!" అన్నాడు శివప్రసాద్ ఆమె వైపు అదోలా చూస్తూ.

ఆమె ఉలిక్కిపడింది—పక్కన బాంబు ప్రేలినట్లు.

"ఏంటి? ఏమంటున్నారు మీరు?" అంది ఆవేశంగా.

"అవును. మిమ్మల్ని బాధపెట్టే ఉద్దేశ్యంతో నేనీ సంగతి చెప్పటం లేదు. నేను చేసిన తప్పు దిద్దుకోడానికి ఎంతగానయినా అతన్ని ప్రాధేయపడదామని అతన్ని కలిసేను. నేను అసలు సంగతి చెప్పకుండానే నాకీనిజం తెలిసింది. చాల అన్యోన్య దాంపత్యం వాళ్ళది!"

ఆమె కళ్ళలోంచి తెగిన ముత్యాల్లా అశ్రువులు జారిపోతున్నాయి.

"బాధ పడకండి! నిజానికి మీరు ప్రేమించింది అతని రచనల్ని! కాలం గడిచే కొలది మీరు అతను మీకు రాసే వుత్తరాల్ని చూసి అతను మీ కొక్కడికే స్వంతమని వెర్రి ఊహలో పడ్డారు. కాని..అతనికి మీలాంటి అభిమానులు చాలా మంది వున్నారు. మీ అభిమానాన్ని అతను మరొక కోణంలోంచి చూడలేదు. ఈ విషయాలు నేను వ్యక్తిగతంగా తెలుసుకున్నాను." అన్నాడు శివప్రసాద్ ఊరడిస్తున్నట్లుగా.

అలేఖ్య మాట్లాడలేదు. ఆమె తలదించుకుంది మోకాళ్ళ మీదుగా.

కదలుతున్న భుజాలు ఆమె ఏడుస్తున్నదనే విషయాన్ని చెబుతున్నాయి:

అతను లేచి నిలబడ్డాడు.

"మీరు వింటే మరో విషయం కూడ చెబుతాను." అంటూ ఆమె కళ్ళలోకి చూసేడు శివప్రసాద్.

ఆమె వినసన లేదు.

"నేను మిమ్మల్ని ప్రేమించలేను. మీరు కూడా! కాని చాలా చిత్రంగా ఒకటయ్యేము. మీకు ఈ నిజాన్ని చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తూనే గట్టిగా చెప్పలేక పోయేనంటే దానికి కారణం వుంది. అది నేను మిమ్మల్ని ప్రేమించడం మొదలు పెట్టడమే! ఎప్పటి కప్పుడే మిమ్మల్ని చూడగానే నా నోరు మూసుకుపోయేది. అయామ్ నాట్ గ్రేట్ మాన్! చాల సామాన్యుణ్ణి! ఆ విషయం నాకు తెలుసు! ఒక సామాన్యుడి భార్య కావడానికి మీ కభ్యంతరం లేకపోతే నేను మిమ్మల్ని వివాహం చేసుకుంటాను. మీమీద ఎలాంటి వత్తిడి లేదు. ఈ రాత్రంతా బాగా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి ఫోన్ చేయండి!" రేపు తొమ్మిది గంటలతర్వాత రూమ్ ఖాళీ చేస్తాను. తెలుసుగా హోటల్ అప్సరా రూమ్ నెంబర్ ఫార్టీ త్రీ!"

అతనా మాటలు చెప్పి గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి బయటకి వచ్చేసేడు.

ఆమె చూస్తోంది అతనివైపు విభ్రమంగా.

○ ○ ○ ○ ○

టైము తొమ్మిది గంటలవుతోంటే శివప్రసాద్ చాల టెన్షన్‌గావుంది.

పిచ్చి పట్టినట్లు రూమ్‌లో అటూయిటూ పచార్లు చెయ్యసాగేడు.

కొంపతీసి ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకున్నదేమోనన్న భయం క్షణక్షణానికి వరదమట్టంలా పెరిగి అతన్ని తీరని వ్యధకి గురిచేస్తోంది.

"రాత్రి ఒంటరిగా వున్న ఆమెని వదలిరావడం తను చేసిన రెండో తప్పు" అనుకున్నాడు బాధగా.

ఆమె చచ్చిపోతుందేమోనన్నఊహరాగానే అతను నిలువెల్లా చలించిపోయేడు భయంతో.

కాని...ఏం చేయలేని స్థితి!

తొమ్మిది గంటల అయిదు నిముషాలకి అతను బ్యాగ్ సర్దుకున్నాడు చాలా నిర్లిప్తంగా. సర్వర్‌ని పిలిచి బిల్ తెమ్మని సోఫాలో కూర్చుని కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

కళ్ళు మూసుకున్నా తెరచినా గత పదిహేను ఇరవై రోజుల్నుండీ జరిగిన సంఘటనలు కళ్ళముందు రీళ్ళలా తిరుగుతున్నాయి!

ముఖ్యంగా ఆ హోటల్ని జీవితంలో మరచిపోలేడు. అక్కడే అలేఖ్య తనదయిపోవడం....ఆమె నవ్వు, చూపులు, ఆమె సిగ్గు —ఎలానో అయిపోతున్నది అతని మనసు!

కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు ఫోన్ అనుకుని.

కాలింగ్‌బెల్ అని తెలియగానే నీరసం ఆవహించిందతన్ని.

నిర్లిప్తంగా వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు.

ఎదురుగా సర్వర్ బిల్లుతీసుకుని. అతనికి డబ్బిచ్చి పంపి ఆటో ఒకటి తెమ్మన్నాడు.

మళ్ళీ వచ్చి కూర్చున్నాడు సోఫాలో.

"ఆటోని అలేఖ్య ఇంటిముందుగా మళ్ళిస్తే—?" అనే ఆలోచన వచ్చిందతనికి

కాని—ఆమె ఏదైనా చేసుకుంటే ఆ పాపాన్ని తను చూసి భరించలేడు.

అందుకే ఆ ఆలోచన మానుకున్నాడతను.

కాలింగ్‌బెల్ మళ్ళీ మ్రోగింది.

బ్యాగ్ అందుకొని వెళ్ళి తలుపు తెరిచేడు.

ఎదురుగా ఒక అపరిచిత వ్యక్తి.

"ఎవరు కావాలి?" అన్నాడు శివప్రసాద్.

"మీపేరు శివప్రసాదేనా?" అడిగేడతను నవ్వుతూ.

"అవును." అన్నాడు శివప్రసాద్ అతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"పదండి. ఇంటికెళ్దాం!" అన్నాడతను చనువుగా.

"మీరు—?" సందేహంగా చూశాడు శివప్రసాద్.

నా పేప అద్దు:రావు. పొద్దుట బస్‌కి వచ్చేనే లేదో — మీరు వచ్చేరని వెంటనే ఇంటికి తీసుకురమ్మని అమ్మాయి ఒకటే కంగారు పెట్టేసింది' మీరూ అమ్మాయి ప్రేమించుకున్నారటగా!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

శివప్రసాద్ సిగ్గుగా తలదించుకున్నాడు.

అతని మొహం అకస్మాత్తుగా ఎరుపెక్కింది.

కళ్ళు చిత్రంగా మెరిసేయి.

o o o

ఆ గదిలో అగరొత్తుల పరిమళం, మల్లెపూల వాసనతో పెనవేసుకుని సరి క్రొత్త సుగంధాన్ని పంచుతోంది.

ఆమె మెల్లిగా నడుస్తూ వచ్చి అతనికి నాలుగడుగుల దూరంలో నిలబడి పోయింది.

శివప్రసాద్ తల తిప్పి చూశాడు.

ఆమె తలదించుకొని వుంది.

"అలేఖ్యా!" అన్నాడతను మృదువుగా.

"మన పెళ్ళయిపోయింది కదూ!" అన్నాడతను ఆమెవైపు చూస్తూ.

ఆమె అవునన్నట్లుగా గుండెలమీదున్న పసుపుతాడుని పట్టుకొని చూపించింది

"ఈ పెళ్ళి వలన నీలో యింకా ఏదైనా వెలితిభావం వుందా?" నేను రచయితని కాను —"

"ఉష్!" అందామె అతని మాట పూర్తి కాకుండా "మీరు రచయితకాదు గాని ఆ రచయిత సృష్టించిన హీరో అని ఇప్పుడే తెలిసింది!" అందామె గమ్మత్తుగా నవ్వుతూ.

("ఎలా?" అతను ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు.

"వినోద చెప్పింది. మీరు బస్‌లో గిరిజన యువతికోసం పడ్డ ఆవేశం చూసి దానికి ముచ్చటేసిందట. అన్నీ తెలిసికూడ ఎవరికి ఉపయోగపడని పలాయనవాదికన్నా, ఏమీ తెలియనట్టుండి ఇతరుల కింత మేలుచేసే అమాయకుడే మిన్న" అని తెలిసికొన్నాను) మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోవడంలో ఎలాంటి సర్దుకుపోవడమూ లేదు! అయ్ లౌ యూ! నన్ను నమ్ముతారా?" అందామె ఆవేశంగా.

శివప్రసాద్ కళ్ళు మెరిసేయి సంతోషంగా.

అతను ఆమె పొడవైన జడని పట్టుకొని మెల్లిగా తనవైపుకి గుంజేడు.

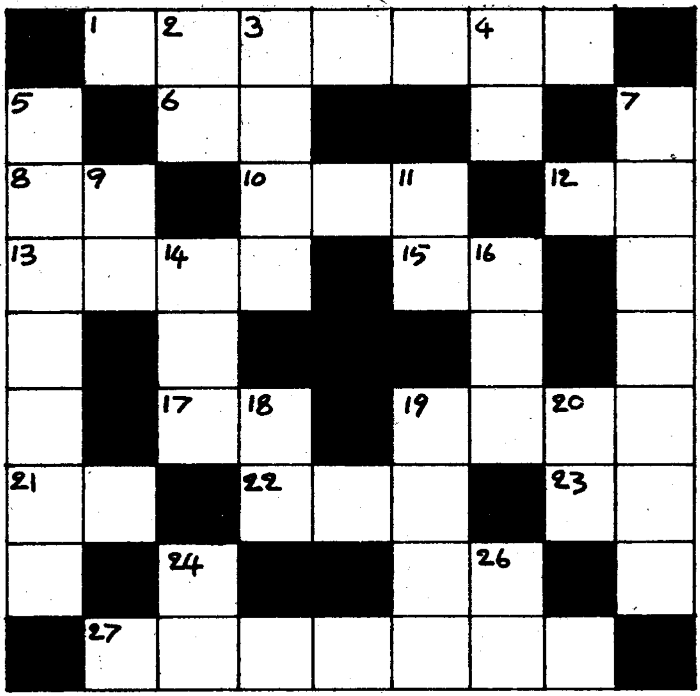
ఆ అవకాశం కోసమే చూస్తున్నట్లుగా ఆమె అతని విశాలమైన ఛాతిమీద ఒరిగిపోయింది!

"అందరికీ పెళ్ళయ్యేక శోభనం! మనకి ముందే —" ఆమె అతని నోరు మూసేసింది సిగ్గుగా.

సమాప్తం

ఆరుద్ర గళ్ళనుడికట్టు 24

చిరునామా :-

ఆధారాలు

అడ్డము

1. సామెత ప్రకారం పిల్లిబుర్ర గొరిగేవాడు. 6. తెలుగులో భయమ? 8. కసిగట్టి మద్యలో తరిగేది. 10. రోట్లో పచ్చడి చేయడం; నోట్లో భట్టీ పెట్టడం 12. ఇదిలేకపోతే నబోత్తరమ్. 13. వార్తాపత్రిక శీర్షికలో గలాభా అంటే ఇవి వస్తాయి. 15. గుడ్డలాగే గూడుకోసం నేసేది.' 17. నిండుచంద్రుడు రాకుండా

లేక రావడం. 19. పై16లోన వుండే ఎందులోన ఉన్నట్టు. 21. పదవలుకట్టేది: దాకళ్ళు పెట్టేవి. 22 దిండునుండి రమారమీ అతిగా ఉడికిన అన్నం వస్తుంది. 23. చిత్రాలో పద్దు 27. నాలుగోవంతు దగ్ధమైన మార్గాలం.

నిలువు:

5. ఉసో్క అంటూ వదిలిన సరే చుట్టుపక్కలలో చెట్టెక్కే కుక్క. 7. దండతాడిక్షభుజంగం కాదు వాలుపుచ్ఛితసర్పం. 9 దొమ్మనుబుకట్టేవి పదవవాను పట్టేవి 11. చివరకుకట్టేది. 14. నిలువ సాగాయిపుంచె పంచాచె. 16. కరపటలో మొదట వచ్చే ఊరు. 18. శ్రీమంతులకు ఆదిలో వచ్చే స్వప్నం. 19. పర్వతవన వాటిక 20. ముఖక్షవరంలేని షెలోఖావ్. 24. దొక్కచింపి కట్టేవా? ఈ చర్మవాద్యం. 26. శుకపికశారికలలో మరుగనపడ్డ తిమ్మన్న.

ఆరుద్ర గళ్ళనుడికట్టు 23 విజేత:

కె. ఎస్. ఆర్. శర్మ, విజయవాడ—9

1 ఆ	రం	2 భ	శూ	3 ర	త్వ	4 ము	■	5 సై
■	■	శ్రీ	■	సి	■	గ్ధ	■	జో
6 అం	ము	■	7 గొం	క	తి	రు	గు	డు
బ	■	8 క్ష	■	త	■	మూ	■	పే
9 ర	హా	స్యా	ము	■	10 ధూ	మ్ర	రా	ట
చుం	■	ప్ర	■	11 చ	■	బ	■	ప్ర
12 బి	ల	బి	లా	క్షు	ట	■	13 క్షా	ట
త	■	రు	■	క్రీ	■	14 రం	■	■
ము	■	15 దు	ర్జా	తి	సం	భ	వృ	ట

నిబంధనలు

1. ప్రతినెలా పూరించిన గళ్ళనుడికట్టు మా కార్యాలయానికి 20వ తేదీకి చేరాలి.
2. సంచికలో గడినే వాడాలి. విడికాయితాలపై గళ్ళుగీసి నింపరాదు.
3. గళ్ళనుడిపై మీ చిరునామా రాయడం మరవకండి.
4. నుడికట్టు పంపే కవరుపై "ఆరుద్ర గళ్ళనుడికట్టు" అని విడిగా రాయాలి.

మాయ స్థంభాలు

సర్ క్రిస్టఫర్ రెన్ ఇంగ్లండు దేశంలో పేరు ప్రఖ్యాతి గాంచి గొప్పశిల్పి. అతడు ఒక గొప్ప దేవాలయం బురుజు నిర్మించటానికి ఎన్నుకోబడ్డాడు. ఆ కలశం ఎంతో అద్వితీయమైనది. అటువంటి పనితనం మరెక్కడా కనుపించదు. అందుచేత అతని సహోద్యోగులు ఆ కాలంచెంది అతని పనితనాన్ని విమర్శిస్తూ, అందులోని లోపాలను ఎంచుతూ అల్లరి చేస్తుండగా, అధికారులు కల్పించుకొని ఆ కలశం కూలిపోకుండా దానికి ఆధారంగా రెండు స్థంభాలను కూడా నిర్మించమని ఆ శిల్పికి ఆజ్ఞాపించారు: శిల్పితన పరిజ్ఞానాన్ని పనితనపు పటుత్వాన్ని వివరించి చెప్పి. ఆ బురుజుకు ఆధార సంభాలు అనవసరమని చెప్పి ఎంత వాదించినా అతనికి విరోధు లెక్కువగా వున్నందువల్ల ఆ స్థంభాలు నిర్మించక తప్పలేదు.

కాలవాహినిలో 50 సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. బురుజుకు తిరిగి రంగులు వేయవలసిన అవసరం ఏర్పడింది. పనివారు పైకెక్కి చూచినప్పుడు ఆ ఆధార స్థంభాలకు బురుజుకు మధ్య రెండడుగుల ఖాళీస్థలం వుంది. ఆ మాయ స్థంభాలు బురుజుకు ఏమాత్రం ఆధారంగా లేవు. కేవలం అలంకార ప్రాయంగా నిలిచి వున్నాయి. తన శిల్ప విద్యలో సంపూర్ణంగా విశ్వాసం కలిగిన ఆ శిల్పిఅధికారుల సంతృప్తికోసం ఆ స్థంభాలను నిర్మించాడేతప్ప అవి ఏమాత్రం ఆధారంగా లేవు. అధికారులు, చూపరులు ఇవి ఆధార స్థంభాలని తలచి మోసపోయారు.

దేవుని యెడల ధనవంతులు కాకుండ తన కోసమె తినుచు త్రాగుచు సంతోషించే వారితో క్రీస్తు ఇలాగన్నాడు. "వెర్రివాడ! ఈ రాత్రి నీ ప్రాణమును అడుగుచున్నారు. నీవు సిద్ధపరచినవి ఎవరివగును? యౌవనుడా నీవు ఈనాడు మరణిస్తే ఆ మరణాన్ని ఎదుర్కొనుటకు సిద్ధంగా ఉన్నావా!"

ఈ నెల

స్వాతి

నవలానుబంధం

ఎం. వి. వి.
సత్యనారాయణ

ఎదురింటి శ్రీమతి

ఉదయం నీరెండ తమాషాగా ప్రకృతిమీద పడుతోంది. చెట్లూ, టెలిఫోన్ స్తంభాలూ, నీటి చెలమలూ, పొలాలకు బయలుదేరిన రైతాంగమూ అతివేగంగా దాటి పోతున్నారు.

నీరెండలో నీడలు పొడవుగా సాగి పుట్టలమీదా, నీళ్ళలోనూ పడుతున్నాయి. బంగారపురంగు నీరెండ శత్రువులాగా కాకుండా ఆత్మీయత ప్రదర్శించే మిత్రుడిలాగా కిటికీలోంచి చొచ్చుకువచ్చి యినుపకమ్మీలకు అంటుకుంది.

ఇనుప కమ్మీమీద ఎప్పుడో పడిన మంచుబిందువు సూర్యకిరణంపడి వజ్రమే అయింది.

ధనుంజయ వజ్రానికి దగ్గరగా కళ్ళుంచి దాని తళతళలు సొంత చేసుకోవాలను కుంటున్నాడు.

గాలి ఆహ్లాదంగా కిటికీలోంచి దూసుకువస్తోంది. అతడి తలవెంట్రుకలలోంచి చొచ్చుకుంటూ వెళ్ళి వాసననూనె పరిమళాన్ని కంపార్ట్ మెంట్ లో పంచుతోంది.

ప్రకృతిలోసుప్త చైతన్యంలాగా, వూహలలో కేంద్రబిందువులాగా అంతసేపూ పరవశించి పోయిన ధనుంజయ తలతిప్పి కంపార్టుమెంట్ లోకి చూశాడు.

ఇంకా కొంతమంది రాత్రి బడలిక తీరక ఆవులిస్తున్నారు. పిల్లలు విజయవాడ స్టేషనులో కొనుక్కున్న తినుబండారాల అంతం చూస్తున్నారు.

"కొన్నయినా వుంచుకోండిరా! రాజమండ్రివరకూ బండి ఎక్కడా ఆగదు!" అంటోంది వాళ్ళ తల్లి.

పిల్లలు ఆమెను పట్టించుకోవడం మానేశారు.

సమోసా తింటోన్న పిల్లవాడిమీద చూపు నిలిపాడు ధనుంజయ. వాడు తింటూంటే బఠాణీకూర ప్రక్కకు జారిపోతోంది. చేతులతో దాన్ని పడిపోకుండా చూసుకుంటూనే మొహాన్నికూడా అటుప్రక్కకు వంచాడు. వాడి పెదిమలు ఆత్రంగా తెరచుకున్నాయి. తినడంలోనే పరవశించిపోయివున్నాడువాడు.

పిల్లల తండ్రి పెద్ద ధనవంతుడుకాడు. మధ్యతరగతికి ఇంకా దిగువన వున్నాడు. పాంటూ చొక్కా మాసిపోయివున్నాయి మూడురోజులయి మాసినగడ్డంతో తెల్లవెంట్రుకలే ఎక్కువగా వున్నాయి'

తల్లి సాదా కాటన్ చీరకట్టింది బీదరికం ఆమె మొహంలో దాక్కొనిపోయింది. ప్రయాణం చేస్తున్నందువల్లకాబోలు కాస్త నాజూకుగా తయారయ్యే ప్రయత్నం చేసింది. మెడలోని పసుపు నూలుతాడు ఆమె ప్రయత్నాన్ని నీరుకార్చుతోంది.

ధనుంజయ ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు.

పిల్లలు అపురూపంగా తింటూంటే ఆమె తృప్తిగా చూస్తోంది. తను సంతోషపడటమేగాకుండా తన భర్తకూడా ఆ సంతోషంలో పాలుపంచుకోవాలన్నట్టు అతడి వైపు తిరిగింది.

ప్రక్కవాళ్ళ పేపరడిగి పుచ్చుకుని అతడివేవీ పట్టించుకోకుండా పేపర్‌లో మునిగిపోయాడు.

ధనుంజయకు దృశ్యం మసకబారింది. తెల్లగుడ్డుమీద యీ చివరనుంచి ఆ చివరవరకూ నీటిపొర అల్లుకుపోయింది.

కష్టం సుఖం తెలియని వయసది! తండ్రిప్రేమా, రక్షణా, తల్లి మమతా, లాలనా సంపూర్ణంగా అందే ప్రాయం అది!

తన కధే కరువయింది. తనకు తల్లీ తండ్రీ అన్నీ మామయ్యే అయ్యాడు. అంతలి తకె ట్లో అత్తయ్య కూర్చుంది. మామయ్య తనపట్ల చూపించే ఆదరణకూ ఆప్యాయతకూ అంత తూకంలోనూ ఈర్ష్యాద్వేషాలు పంచిపెట్టింది.

తీరా తన డాక్టర్ చదువు ముగిసేటప్పటికి ఆమెలో స్వార్థం పెరిగింది. తన కూతురుకు తగ్గవరుడు ధనుంజయలో స్పష్టంగా కనిపించి వూరింవాడు.

ఆమెలో ఒకేసారి ప్రేమాభిమానాలు పుట్టుకొచ్చాయి.

అవే ధనుంజయకు అసహ్యంగా తోచాయి.

శాంతి చిన్నప్పటినుండీ తన గుండెలమీద పెరిగిన పిల్ల!

అత్తయ్య పనిలోవుంటే శాంతి నోటికి తాను పాలసీసా అందించేవాడు. దానికి స్నానం చేయించేవాడు. శాంతిని ఎత్తుకున్నప్పుడు ఎన్నోసార్లు అతడి బట్టలు పాడు చేసింది. అదికూడా ధనుంజయ తప్పింవంలాగానే కనిపించేది అత్తయ్యకు.

"కింద గుడ్డ వేసుకుని తలగడ వేయలేకపోయావా?" అనేది అత్తయ్య.

"శాంతి!" అతడి పెదిమిలు వుచ్ఛరించాయి.

శాంతి సహకారం లేకపోతే తను యింట్లోంచి బయట పడేవాడేకాదు.

"బావా! అమ్మ నిన్ను ప్రేమించ మంటోంది!" అంది శాంతి.

"వూఁ! ప్రేమించు!" అన్నాడు ధనుంజయ.

ఆమె అతడి గుండెలమీద సున్నితంగా గుప్పెళ్ళతోకొట్టింది. "వూఁ" అంటూ గారంపోయింది.

"ఏం?" అన్నాడు ధనుంజయ.

"నాకు నీలో నాన్నగారు కనబడతారు బావా!"

ధనుంజయ కదిలిపోయాడు. అంతవరకూ పెదిమల చాటున దాచుకున్న అతడి నవ్వు కాస్తా వాత్సల్యపూరితమైన భంగిమగా మారిపోయింది. అతడి కళ్ళు ప్రేమతో చూశాయి.

"శా...ం...తీ!"

ఆమె బుగ్గలు అరచేతితో నిమిరాడు ధనుంజయ. నున్నని మెత్తటి కన్నెపిల్ల చెక్కిళ్ళు అతడి బలమైన అరచేతుల మధ్య గులాబీల్లాగా యిరుక్కున్నాయి. గదిలోకి వస్తున్న వెలుగు కిరణాలు ఆమె కళ్ళలో విరిగి తళతళలాడాయి. ఆర్ద్రతతో వొణుకుతోన్న ఆమె ఎర్రటి పెదిమలు ఆదరణకోసం అన్నట్టు మూగపోయి అతడి అరచేతులను ముద్దుపెట్టుకోబోయాయి.

"బావా!..." పిలుపు ఆమె గొంతులోనే ఆగిపోయింది.

ధనుంజయ అలా ఎంతసేపు వుండిపోయాడో అతడికే తెలియదు.

ఆ రాత్రే అత్తయ్య యింట్లో దుమారం లేపింది శాంతిని పెళ్ళిచేసుకుని సుఖపెడదామనే తానింతకాలమూ అతడి రక్షణ భారం చూశానంది. ఓడదాటాక బోడి మల్లయ్య అనిపిస్తుంది. శాంతిని పెళ్ళిచేసుకోవడానికి ఏవో కుంటిసాకులు చెప్పి నమ్మక ద్రోహానికి పాల్పడం జరిగింది.

[illegible] కూడా మామయ్య యింట్లో వుంటేవుండే పరిస్థితి మరీ అంత దిగ [illegible] కొంతకాలమయినా కొంత అయినా మామయ్య అడ్డుకునే [illegible] పెళ్ళి అయినను చెప్పవు. కర్తవ్యం కర్తవ్యంకోసమే కాని [illegible] అన్నాడు మామయ్య.

[illegible] అత్తయ్యకు ఎలా తెలిసిపోయిందో పద్మిని ఎవరో ఏమిటో తెలిసి [illegible] తన మేనల్లుడూ మనసులు ఇచ్చి పుచ్చుకున్నారని తెలిసిపోయింది. పద్మిని మధ్యతరగతి కుటుంబంలో పుట్టి వున్నతమైన కలలుకనే ఆడపిల్ల! ధనుంజయకు చాటుమాటున మనసుమాత్రం ఇచ్చేసిన ముగ్ధ. ఆమె విషయం శాంతికి తెలుసు.

శాంతి మనసారా బావను ఆమెతో సుఖపడమని కోరుకుంటోందికూడా. మేనల్లుడి మీద గయ్యిమని అత్తయ్య వూరుకోలేదు. ధనుంజయగదిలోకి శాంతిని నెట్టి తలుపు

చూసింది.

ధనుంజయకు తన మేనత్త ఎంత పున్యాత్మురాలో అర్థమైపోయింది. నలుగురి సమక్షంలోనూ రెండు యువహృదయాలు జంటకట్టినట్టు సాక్ష్యం రూపొందించుకుని యవ్వనం తొలిపూతలతో, వెయ్యేళ్ళకాలం మధురమైన స్మృతిగా మిగిలిపో వలసిన మొదటిరాత్రిని మేనత్త ఇంతత్వరగా దగ్గరకు తీసుకు వచ్చేసింది.

శాంతి అతడి గుండెలమీద వాలిపోయింది.

ధనుంజయకు మతిపోలేదు. ఏం చేయాలో అతడు అప్పుడికే ఒక ఖచ్చిత నిర్ణయానికి వచ్చేశాడు. ఆ నిర్ణయం శాంతికి చెప్పి ఆమెనుంచి ప్రోత్సాహం అందు కోవాలి.

"శాంతీ! నేను ఇక్కడ వున్నంతకాలమూ నీకు శాంతి వుండదు!" అన్నాడు.

"బావా! నువు డాక్టర్‌వి పైపెచ్చు మగాడివి! మా అమ్మను ఎదిరించు. నన్నువదిలే వెళ్ళిపోతానని చెప్పు!" అంది శాంతి!

ధనుంజయ నిట్టూర్చాడు.

"నామీద కృతజ్ఞత చూపించుకోవలసిన బరువు బాధ్యతలున్నాయి శాంతీ! ఇప్పుడు ఈ దశలో అత్తయ్యమీద తిరగబడలేను. ఆ తిరగబడేది ఏనాడో తిరగ బడివుంటే ఆ తిరుగుబాటులో అర్థమూ అందులో న్యాయమూ కన్పించేవి! ఇప్పుడు ఆ రెండు లక్షణాలూ కృతఘ్నత అనే అన్పించుకుంటాయి. ఏమైనప్పటికీ చిన్న ప్పుడే తల్లినీ కోల్పోయిన నాకు అత్తయ్యే తల్లి! తండ్రిలేని నాకు మామయ్యే తండ్రి!

శాంతి అతడిని జాలిగా చూసింది.

"నాకోసం ఇల్లు వదలిపెట్టి వెళ్తావా బావా" అంది.

ధనుంజయ మాట్లాడలేదు. పురుషత్వం కాదుకానీ స్వయం నిర్ణయశక్తి యువరాజేదో శరీరంలో నింపుకొంటున్నాడు. [illegible] మెదడులో [illegible] ఆలోచనలు చేస్తున్నాడు,

ఆమెను అతి సున్నితంగా తన గుండెలమీద నుండి తప్పించాడు.

"శాంతీ! నిద్రొస్తుందా?" అడిగాడు.

[illegible]

తలుపువైపు వేగంగా అడుగులు వేసి ధడేలున తన్నాడు. [illegible] కూడిన శక్తి కిరణాలకంటె అతడిలో పెనవేసుకున్న ఆత్మవిశ్వాసం ఉప్పొంగుతున్న తలుపులోపలికి దబదబ లాడించింది.

"అదేమిటి? తలుపులను పగుల గొట్టేస్తావా?" అరచింది మేనత్త.

ధనుంజయ మాట్లాడలేదు. ఫెడీఫెడీ తలుపులను తన్నాడు. మరల తన్నటో రుంచే తలుపులు తెరచుకొన్నాయి.

మేనత్త చూపులకే కాల్చే శక్తివుంటే ఎత్తిన కాలుతో వున్న ధనుంజయ అలాగే జ్వాల అయిపోయేవాడు.

"నీకు బుద్ధుందా?" ఏమిటి నువు చేసేది? ఏ యిల్లయితే నీకుయింత నీడ యిచ్చి నీకెంత విద్యాబుద్ధులిచ్చిందో ఆ యింటినే కూలగొడదామని చూస్తున్నావా? ఇంత నమ్మక ద్రోహమా? డాక్టర్ విద్య చదివావు. నీ చదువు ఏమయింది?" అంటూ అత్తయ్య లోపలకు చూసింది. కూతురు బేలగా కూర్చునివుంది. తల్లిని ఆమె చూస్తుంటే—ఆమె చూపు అచ్చంగా రక్తం రుచి మరగిన పులిచూపులాగావుంది అంటే నువ్వు ఇంకా ఈ బుడతడిని బుట్టలో వేసుకోలేవా అన్న ఎకసెక్కెంవుందనీ శాంతికి అర్థమయ్యింది.

ధనుంజయ మాట్లాడలేదు.

ఎందుకు మాట్లాడాలి.

మామయ్య తన చిన్నప్పుడే తనతో అన్నాడు.

"నీకు తల్లీ తండ్రీ లేరంటే ఈ లోకంలో బతకడానికి నీకు వేరే ఆధారం లేదన్నమాట. అలాగే నీకు అన్యాయం జరిగినా తిరగబడే శక్తివుండదు. ఎంత వరకూ? నీ సొంత రెక్కల్ని నువు తగిలించుకునే వరకూ అందుకే నువు నా యింట్లో వున్నంతకాలమూ తిరగబడకూడదు. నువు చదువుకో! అంతకంటె ఎక్కువగా సహనం నేర్చుకో!"

ఈ మాటలు అతడి భవిష్యత్తు గురించి అన్నదెలా వుంచినా అత్తయ్యను దృష్టిలో పెట్టుకునే అయుండాలి!

అందుకే ధనుంజయ మాట్లాడలేదు.

శీలం కోల్పోయిన ఆడపిల్ల తల్లికెదురాడలేక మౌనంగా యింట్లోంచివెళ్ళిపోతూ యింటికంటిన మచ్చను తన వెంట తీసుకుపోయినట్టు అతడు తన పెట్టెను సర్టిఫికేట్లు ఇవతలికి తీశాడు.

అత్తయ్య అతడి కడుపులో చెలరేగుతున్న దురూహను పసిగట్టినట్టుంది. చటుక్కున మీదపడి సర్టిఫికేట్లను లాక్కుంది. అతడిని విసురుగా నెట్టింది.

ధనుంజయ స్థాణువైపోయాడు. చిన్నతనంలో అత్తయ్య తనను కొట్టింది. రావిరంపాన పెట్టింది.

ఈ రోజున ధనుంజయ చిన్నకుర్రాడు కాదు. ముక్కునకారే చీమిడిని నిక్కరుకు రాసుకునే అమాయకుడూ కాదు.

మెడికల్ ఎంట్రెన్స్‌పాసయి క్రమబద్ధంగా వైద్యపరీక్షలో నుత్తీర్ణుడయిన మొదటి తరగతి యువవైద్యుడు రేపో మాపో ప్రయివేట్‌గా క్లినిక్ తెరవడమో

ప్రభుత్వోద్యోగం చేయడమో నిర్ణయించుకోవలసిన వృత్తినిపుణుడు.

"ఎక్కడికి పోతావు? ఈ సర్టిఫికేట్లతోనే రెక్కలొచ్చేసినట్టు భ్రమపడక! నీకు ఉద్యోగం రావాలంటే నీ మామయ్య లంచం కట్టాలి! ఏ కారు షెడ్లోనో బోర్డు కట్టాలన్నా పెట్టుబడి పెట్టాలి! కాబట్టి...నోరుమూసుకుని పడివుండు!" అంది.

ధనుంజయ నరాలలో వేడిరక్తం ఒక ప్రక్కా, మంచుముక్కలొక ప్రక్కా ప్రయాణించి అతివేగంగా ఢీకొట్టుకుంటున్నాయి.

అత్తయ్య చేతిలో చదువును ధృవపరిచే పత్రాలన్నీ ఉండచుట్టుకుపోయివున్నాయి. ఏనాటివో కాగితాలవి! నేపథ్యం కోల్పోయి పరపర విరిగే కాగితాలు.

ధనుంజయలో వేడిరక్తం పురకలువేసింది తలతిప్పి ఒక్కసారి- అదీ చిన్నరిసారే అనుకుంటున్నాడు-శాంతిని చూశాడు.

ఆ ముగ్ధ మనసులో ఎన్ని కోరికలున్నాయో-ఏం సంఘర్షణలున్నాయో అన్నీ తనకు తెలుసు! తండ్రిలాగా తాను ఆమె బాధ్యతలు స్వీకరించగలడా?

ప్రస్తుతానికి తాను తప్పుకోవాలి!

తనకో వుపాధి ఎంచుకోవాలి!

దగ్గరకు వెళ్ళి శాంతి తల నిమిరాడు.

శాంతిలో స్పందనలేదు. మనసు స్పందించే తడిసిన ఆ క్షణాలు భౌతిక శరీరంమీద కనిపించవు.

రెండు హృదయాలకు మాత్రమే అర్థమయ్యే మూగ క్షణాలివి!

అంతే!

అత్తయ్య గర్జించి దూకబోయే మృగంలాగా ఇంకా అలాగే చూస్తుండగా ధనుంజయ నిటారుగా అయి వేగమైన కదలికలతో ఈ ప్రపంచాన్నే జయించాలన్న దూకుడుతో బయటకు నడిచాడు.

"ఎక్కడికి. ఎక్కడికిపోతావ్! యిదిగో ఈ సర్టిఫికేట్లన్నీ చింపి బాయిలర్లో వేస్తాను. నా సంగతి నీకింకా తెలియదు."

ధనుంజయ పట్టించుకోలేదు.

గుండెల నిండా ఆత్మ విశ్వాసం పూరించుకున్నాడు.

కండరాల్లో, చైతన్యం, నరాల్లో నిబ్బరం హత్తుకుంటూ రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు.

అతడి చిన్న ప్రయత్నానికి కలలుకనే కన్నెపిల్ల ఆశీస్సులున్నాయి.

ఆ విషయమే అతడి ప్రోత్సాహానికి వూపిరి.

"శాంతీ!" పాంటుజేబు తడిమాడు. డాలర్ ఆపిల్ల గుండెలాగా తగిలింది. ఆశీస్ డాలర్! ఎర్రటి డాలర్! దాన్ని పాములాగా చుట్టుకున్న ఒంటి పేట గొలుసు!

రాత్రి పన్నెండవుతూండగా ఆరోడ్డులో ఆగాడు. ఖరీదయిన వీధులు. ఆవీధులో అన్నీ ఖరీదయిన వాహనాలే తిరుగుతాయి. అన్నియిళ్లకూ గూర్ఖాలు కాపలా

వుండి. ఆయిళ్ల విలువను మరింత పెంచుతున్నారు.

తర్వాత వీధి చివరకు నడిచి వెనుతిరిగాడు.

ఆ వీధిలో చప్ప బుట్టిపెట్టు పందగజాల ఆవరణలో వుంది పెంకుటిల్లు. ముందువరండాలో మడత మంచం మీద ముసలాయన పండుకున్నాడు. వీధిదీపం వెలుతురు ఆయన మీద పడుతోంది.

ఎక్కడో అల్సేషియన మొరుగుతోంది.

పెంకుటింట్లో దీపం వెలుగుతోంది.

ధనుంజయ తటపటాయిస్తూ యింటివక్క సందులోకి నడిచాడు. అతడి గుండె గుబగుబలాడుతోంది. పద్మిని మధ్యగదిలో నిద్రపోతోంది. ఆమెనెలా లేపడం?

మడత మంచం కిర్రుమంది.

ఇంట్లో కదలిక లేదు.

అతడు మౌనంగా చూస్తున్నాడు.

ఎంత సేపు అలావుండటం?

మడత మంచం మరల కిర్రుమంది. ధనుంజయ యీసారి ఆగలేదు. ఈసమయంలో యిక్కడికి రాకూడదు. తాను తప్పు పనిచేశాడు. ఆవేశంలో ఏంచేస్తోంది మరచిపోయాడు.

జీవితగమ్యం ముందు!

ప్రణయమూ పలకరింపూ తర్వాత!

ఏమిలేకుండా రోడ్డుమీద పడినవాడిని ఏ స్త్రైలాకూడా ప్రేమించదు. పద్మినిని తాను పోషించగలడా? రెక్కలేవి? అత్తయ్య వాటిని గుప్పెట్లో యిరికించుకుంది కదా?

ధనుంజయ రోడ్డు మీదకి రాబోయాడు.

ముసలాయన దగ్గుతున్నాడు.

దగ్గు మధ్యలో, 'ఎవరది?' అని అరచాడు. అరపులో భీతి వుంది. తెగింపు వుంది. అన్నింటినీ మించి అధికారం వుంది.

ధనుంజయ మాట్లాడకుండా రోడ్డుమీద నిలబడ్డాడు.

చీకట్లో ఆకారాన్ని గుర్తు పట్టాలని ప్రయత్నించి విఫలమయాడు ముసలాయన.

పద్మిని కలత నిద్దట్లో వులిక్కిపడి అటు తిరిగి తల్లిని కావలించుకుంది. పెంకుటింట్లో దీపం యింకా వెలుగుతూనే వుంది.

తెల్లవారే వరకూ వృక్షం క్రింద కూర్చున్నాడు ధనుంజయ.

తెల్లవారుతూనే స్వామీజీ ఆ ప్రదేశానికి వచ్చాడు.

స్వామీజీ ఇతడిని చూసి మందహాసం చేశాడు. ఆశ్రమంలో శిష్యులంతా ఎవరి పనులమీద వాళ్ళున్నారు.

"సాధకరతులను చూస్తున్నావా?" అన్నాడు స్వామీజీ.

ధనుంజయ తలూపాడు.

ఆరోజే ఆశ్రమం నిర్వహించే ఉచిత వైద్య శిబిరంలో ఒక వైద్యుడిగా చేరిపోయాడు. ధనుంజయ.

అతడిలోని వైద్యుడు అక్కడ ఎంతోకాలం ఇమడలేకపోయాడు.

ఒక ఆడ పేషెంటును స్వామీజీ బలాత్కరించాడు.

ఆరోగి ధనుంజయ వద్ద వైద్యం చేయించుకుంటోంది.

"చూచి చూడనట్టు పోనివ్వు! ఇక్కడ ఇలాంటివి సర్వసాధారణం. అసలు అందుకోసమే ఈశిబిరం తెరచాడు. కావాలంటే నువ్వు కూడా ఎవరూ కాదనరు. అన్నాడో ముసలి డాక్టర్.

ధనుంజయ స్వామీజీని నిలదీశాడు.

స్వామీజీ చిరునవ్వు నవ్వి, కాగితం తీసి చూపించాడు.

ధనుంజయే తనను బలాత్కరించాడని ఆరోగి రాసి ఇచ్చిన కాగితం!

ధనుంజయకు మొదటిసారి తెలిసివచ్చింది.

భారతస్త్రీ అబల!

తనను బలత్కరించింది ఎవరో కూడా చెప్పుకోలేని అబల! పాప ఫలితం తానే మోస్తూ కుంగిపోయే అబల!

బలాత్కారం సంగతి పైకిపొక్కకుండా చేయమని లొంగిపోయివుంటుంది.

ఎర్రటిశాలువా గొలుసుతో ధనుంజయ మరల రోడ్డున పడ్డాడు.

ప్రకాష్ కలిశాడు దారిలో.

ధనుంజయతో కలిసి చదివాడు ప్రకాష్. మర్నాడే క్లినిక్ తెరుస్తున్నాడు. ధనుంజయను వదల్లేదు అతడు.

క్లినిక్ ప్రారంభోత్సవంలో పెద్దలు పరిచయమయారు.

ధనుంజయ వులిక్కిపడ్డాడు.

ఆలోచన తెగిపోయాయి.

కంపార్ట్‌మెంట్‌లో చిన్న పిల్లలు కొట్టుకుంటున్నారు.

తండ్రి కలగచేసుకొని వాళ్ళను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

రైలు రాజమండ్రి వస్తోందని సూచనగా వంతెనమీద పరుగెత్తుతోంది. నదిమీద నుంచి గాలి చల్లగా వీస్తోంది. పిల్లలతల్లి ధనుంజయ వైపుకదలి వచ్చింది. మొహమాటం జయించి కిటికీలోంచి నదివైపు చూస్తోంది.

పిల్లలుకూడా ఎగబడి ధనుంజయను కాళ్ళతెక్కి మరీ చూస్తున్నారు.

నీటిలోంచి లాంచీ కదులుతోంది.

ధనుంజయ జరిగి కిటికీ దగ్గర వాళ్ళకు చోటిచ్చాడు

కళ్ళు మూసుకొని ఆలోచనలో పడ్డాడు.

ఎర్రటిశాలువ గొలుసు తనచేతిలో ఖర్చయిపోయింది. ఐట్టలు కొనుక్కున్నాడు. ప్రకాష్ సూట్‌కేసు ఇచ్చాడు.

"వెళ్ళిరారా! నీ ప్రయత్నం నెరవేరాలని కోరుకుంటున్నాను ఏనాడూ భయపడక" అంతగా భయం పుట్టిన రోజున యీ ప్రకాష్ గాడొకడున్నాడని గుర్తుంచుకో అన్నాడు ప్రకాష్.

ఇంత బతుకూబతికి యింటివెనక చచ్చినట్లు యిప్పుడు శిఫారసు వుత్తరంతో తాను గమ్యం వెతుక్కుంటున్నాడు.

శాంతిని అత్తయ్య తిడుతోంది.

మామయ్య నచ్చే సేవుంటే ఆమెకు ఫర్వాలేదు.

పద్మని ఏంచేస్తోంది?

ఆమె తండ్రి తనను గుర్తుపట్టాడా?

గుర్తు పట్టేవుంటాడు. లేకపోతే దొంగగా భావించి అరచేవాడే కదా! పద్మని కిష్టం! పద్మని తల్లి కిష్టం! ముసలాయనకు యిష్టం లేదు.

బండి రాజమండ్రిని వదలిపెట్టింది.

కాస్తపప్పు కొని తిన్నాడు ధనుంజయ పిల్లలకు కొన్నియిచ్చాడు.

◆ ◆ ◆ ◆

కారు యింటిముందాపాడు ధనుంజయ. కారుదిగి గేటు తెరచి కారును పోర్టికోలకు నడిపాడు పోర్టికోలో ఆమె ఇగ్నిషన్ కీ జేబులో వేసుకున్నాడు. తాళం తెరచి యింట్లోకి నడిచాడు.

షూవిప్పుతూ కిటికిలోంచి ఎదురింటివైపు చూశాడు. కురిమట్టంగా కట్టిన అకుపచ్చరంగుడాబా. డాబాచుట్టూ అందమైన పూలతోట. గేటువరకూ వెడల్పయిన సిమెంట్ చప్టా. డాబాపైనుండి సన్నజాజి తీగల్లుకుని పోర్టికోమీద పడుతున్నాయి.

సిమెంట్ చప్టాకి అటూయిటూ పూల కుండీలున్నాయి.

పసుపుపచ్చటి చేమంతి పూలూ, ఎర్రటి కనకాంబరాలూ కుండీల్లో సగర్వంగా నిలబడ్డాయి.

కిటికీలోంచి చూస్తూనేబట్టలు మార్చుకున్నాడు.

ఇంట్లో ఏకాంతం రాజ్యంచేస్తోంది. కేవలం అతడి కదలికలె ఏకాంతాన్ని భగ్నం చేస్తున్నాయి.

గ్యాస్‌స్టౌ ముట్టించి టీ కాచుకున్నాడు టీకప్పు అందుకని తిరిగి హాలులోకి వచ్చాడు. ఎదురింటివైపు చూస్తూ టీ చప్పరించాడు.

ఎదురింటి తలుపు తెరుచుకుంది.

ధనుంజయ టీ చప్పరించడం కూడా మర్చిపోయాడు.

గుమ్మంలోంచి ఎవరు బయటకు వస్తారు? ఇంటావిడేనా? ఆవిడ పేరేమిటో?

నిన్నపొద్దుం కనిపించింది. అప్పుడే తాను యింటర్వ్యూకి బయలుదేరుతున్నాడు. ఆమె యివతలకి వచ్చింది. అదే మొదటిసారి ఆమెను చూడటం.

ఆమె మొహంలో అనిర్వచనీయమైన కళవుంది. తెలుగింటి ఆడపడుచు తనం పలుండా మిళాయించి వున్నకళ అది.

నల్లటి కనుబొమ్మలు వాటిక్రింది అందమైన నల్లటికళ్ళూ, తీర్చిదిద్దిన నుదురూ, నుదటిమధ్య గుండ్రటి చింత పిక్కరంగు బొట్టూ, రెండుకనుబొమ్మలు మధ్యనుండి సన్నగా ప్రారంభమై సొగసైన ఎత్తులేనినా నాసికా, పచ్చటినున్నటి చెక్కిళ్ళూ విల్లులాగా ఒంగిన పైపెదవీ, దానికి అనుగుణమైన కింది పెదవీ బొట్టురంగుతో పోటీపడుతున్నాయి.

శంఖంలాంటి మెడ నిగుతైన జాకట్టు మీద నిలబడివుంది. సంపెంగ పువ్వు ఛాయ నేతచీర కట్టిందామె. తెల్లటిజాకెట్టు వేసింది. హుందాగా అడుగులు వేస్తూ గేటువరకూ వచ్చింది. కూరగాయల మనిషి వద్ద కూరలు పుచ్చుకుంది.

ఆమెను చూస్తూ ధనుంజయి ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళబోయేదికూడా మరచిపోయి అనుట్టునే నిలబడి పోయాడు.

కళ్ళెత్తేసాలు కనకాభిషేకాలు!

... నూటొకతో నూట్లాడేటప్పుడు పలువరస తళుక్కుమంది. తలంటుకుని వొదులుగా వాయలలుకున్నదేమో ఆమె మొహం నల్లటిమబ్బు గర్భంలో యిరుక్కు పోయి పూర్తిగా కనిపిస్తోన్న పున్నమిచందమామలాగా వుంది.

"మిస్టర్ ధనుంజయా! ముందు మీరా యింట్లోవుండండి! ఇంటర్వ్యూలో మీ విషయం నిర్ధారణ అవుతుంది. మాకు మీలాంటిచదువుకున్న యువకుడు కావాలి కూడా." అన్నాడు కంపెనీ యజమాని.

భీష్మనారాయణ అని పేరుకు తగ్గట్టే వున్నాడాయన.

ఆమెను చూచి బయల్దేర బట్టే తన యింటర్వ్యూ విజయవంతమయింది. తనకో కారు కూడా అమరింది. జిల్లానుండి వచ్చే సేల్స్ప్రమోటర్లూ, రిప్రెజెంటేటివ్‌లూ, అతడి ఆదేశం మేరకు నడుచుకుంటారు. కంపెనీ వుత్పత్తులు నానాటికీ బాగా అమ్ముడుపోయి అధికలాభాలు ఆర్జించాలి. అదీ ధనుంజయ నుండి కంపెనీ వారాశించింది.

ధనుంజయ టీ కప్పు అలాగేవుంచి చూస్తున్నాడు.

ఎదురింటి గుమ్మంలోంచి బయటపడిన ఆకారం చూచి నవ్వొచ్చింది ధనుంజయకు.

చిట్టి చిట్టి అడుగులతో ఆకారం ముందుకొచ్చింది గేటుమీదకు లేత పాదా లాన్చి ఎక్కి గడియ తీసింది. గేటుదాటి యివతలికి వచ్చి అటూయిటూ చూస్తోంది.

ధనుంజయ టీకప్పు బల్లమీద వుంచి లేచాడు. పోర్టికోలోకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. తెరచివుంచిన గేటులోపల నుండి కారు కనిపిస్తోంది పాపకు.

ధనుంజయ చెయ్యిచాపి హారన్ మ్రోగించాడు.

పాప ఆసక్తిగా చూచింది. చకచక అడుగులు వేస్తూ ధనుంజయ యింటిగేటు దాటింది కారు వద్దకు వచ్చి తాకుతూ నిలబడింది.

కరుగుతూన్న మంచుపాడు ప్రదేశంలోంచి ముంచి తీసినట్టుంది పాపవొళ్ళు. తల్లి శరీరంలోంచి అచ్చమైన మినియేచర్‌ని యివతలికి తీసినట్లుగా బొద్దుగావుంది పాప.

పెదిమలు ఎర్రటి గులాబీ రేకుల్లాగా పిలిచాయి.

"అంకుల్! కాలు ఎవరిది?"

ధనుంజయ మృదువుగా ఆమె వైపు కదిలాడు.

"నీకు కావాలా? అన్నాడు.

పాప మొహంలో ఆనందం తాండవించింది. కళ్ళు మిలమిలలాడాయి.

"మానాన్నాలు కొంతాలు" అంది.

ధనుంజయకు ముసిపెం అణచుకోవాలన్నా అణగలేదు. పాపను ఎత్తుకుని చెక్కిలిమీద మృదువుగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

"మీనాన్నాలేం చేత్తాలు? అన్నాడు

పాప ఒక్క క్షణం నిర్ఘాంతపోయి, అంతలోనే తేరుకుని కేరింతలు కొట్టింది.

"మీకూ మాటల్లావా?" అంది.

"వుహూ! లావు !

"ఏం?యింత పెద్దోలు!"

"అమ్మ చెప్పింది. పెద్దోలయితే మాటలెంచక్కా వొత్తయ్యి!"

ధనుంజయకు ఆధారం దొరికింది. పాప తల్లిపేరు తెలుసుకోవడానికి అన్వయం కుదిరింది.

"నీ పేరేమ్టి?" అన్నాడు.

"వూ! ముందు మీ పేలు చెప్పండి!"

"ధనుంజయ!"

"దనఙ్జ... అదేంపేలు..."

"దనఙ్జ కాదూ...ధనుంజయ"

"మానాన్నాలిపేలు...గోపాలకుత్తన!

ధనుంజయ తెరలుగా వచ్చేనవ్వును పెదిమలనాటున తొక్కిపట్టుకున్నాడు.

"నీపేలు..." అన్నాడు

"తుతమా..."

"తుతమా...చీ......"

"తుతమా కాదు... సుతమ.... వుహూ...సుసమ"

"అలా అయితే మంచి పేలే?

"మా అమ్మ పేలు యింకా మంచిపేలు!"

"నీ పేలు కంటేనా?"

"వూ! మా అమ్మ అంటే నాకు...వూ...జోలెడిట్టం!"

వూ! నాకూ యిట్టమే!"

సుషమ అనుమానంగా చూచింది.

దనుంజయ కంగారుపడ్డాడు. తనతాయిలం ఎత్తుకుపోయే శత్రువును చూచి

నిప్పు చూస్తోంది సుషమ.

అబ్బే...యిష్టముండే...గొణిగాడు ధనుంజయ.

“యిష్టముయితే పేరు చెప్పండి...చూద్దాం!”

“పేరా! నాకెలా తెల్తుంది?”

“యిష్టమన్నారు మరి!”

“అదా! నీకిష్టమని నాకూ యిష్టమన్నాను!”

పాప ఒప్పుకున్నట్టు తలూపి, “అమ్మపేరు ప్రియంవద!” అంది.

ధనుంజయ కళ్ళు మెరిశాయి. పాపను మరోసారి ముద్దుపెట్టుకుని, “చాలా మంచిపేరు! నాకెంతిష్టమో ఆపేరంటే!” అన్నాడు.

“అలా మాట్లాడితే నల్లోలంటి!”

“ఎవర్లన్నారు?” చిరుకోపం ప్రదర్శించాడు ధనుంజయ.

సుషమ కిలకిలనవ్వి, “ఎళ్ళిపోతా! అంది.

“అప్పుడేనా?”

పాప అనుమానంగా చూసి, “మీకు నత్తి లేదు!” అంది.

ధనుంజయ నాలుక కరచుకుని, “అప్పుడే ఎళ్లిపోతావా?” అన్నాడు.

సుషమ కొప్పగించుకుంది. కిందకు దిగబోయింది ధనుంజయ కిందకు దింపాడు.

“పాలు కావాలన్నావు. వొద్దా?”

సుషమ మాట్లాడలేదు. వెనక్కి తిరిగి పరుగెత్తుతూ బుగ్గ తుడుచు కోవటం మర్చిపోలేదు. ఎదురింటి తలుపు మూసుకుంది.

ఏదో అంది అంతలోనే మాయం జరిగినట్టు వెలితి అయిందన్న భావనకు గురయ్యాడు ధనుంజయ.

స్కూటర్ చప్పుడు చేస్తూ రోడ్డుమీద వస్తోంది. ధనుంజయ ప్రహారీ గోడ మీద నుండి చూశాడు.

అతడికి ముప్పయి సంవత్సరాలుంటాయి. ఎర్రగా పుష్టిగా వున్నాడు. ముక్కు కురచగావుంది. కళ్ళలో! స్కూటర్ నడపటంలో ఆత్మ విశ్వాసం వ్యక్తమవు తోందనుకున్నాడు ధనుంజయ.

స్కూటర్ ఎదురింటి వాకిట్లో ఆగింది.

o o o o o

తలుపుమీద గబగబ కొట్టిన చప్పుడయింది. ధనుంజయ బద్ధకంగా యిటు తిరిగాడు. కళ్ళరెప్పలు తెరచుకోనని మారాం చేస్తోన్నాయి.

దుప్పటి ముసుగుపెడుతూ క్షణాలను సుఖవంతమైన ఘడియలుగా వూహించు కుంటున్నాడు.

పాలమనిషేమో! పాకెట్ తెచ్చి వుంటుంది.

“పైన పూలతొట్టిలో పెట్టి వెళ్ళు!” అరిచాడు ధనుంజయ.

తలుపు దబదబలాడి, విరామంలో, "నేను...ఏయ్...తలుపుతియ్యి... తుతమని..." అనివినిపించింది.

ధనుంజయ లేచి దుప్పటిని జాలితో తన్ని లాక్కి పైజామా సర్దుకుంటూ తలుపు వైపు వురికాడు. ఒక్క క్షణంలో తలుపు తెరిచాడు.

మంచు బిందువులు రాలిపడి మిలమిలలాడే గులాబి నవ్వులాగా వుంది సుషమ. తెల్లటి పాలియెస్టర్ గౌనుమీద ఎర్రటి నడుముపటకా, కుచ్చులుగా కుట్టినా మెడా, గౌను అంచులో కుట్టిన అద్దాలూ, కాళ్ళకు స్లిప్పర్లూ, జుత్తు వెనక్కిదువ్వి కుచ్చుగా కట్టిన పోనీటైల్, తలమీద చుట్టివచ్చిన రిబ్బన్.

సుషమ చేతిలో అరటి ఆకువుంది దొన్నెలాగా మూసివుంది.

"గుడ్ మోనింగ్!" అంది సుషమ.

ధనుంజయ పాపతల నిమిరి. రా సుషమా! "అన్నాడు. వెంటనే నాలుక కరుచుకుని, గుడ్ మార్నింగ్ డియర్!" అన్నాడు.

"నాకు తెలుసు నిన్ను నాటకం ఆడేవు!" అంది సుషమ.

ధనుంజయ నవ్వి సుషమ భుజం పట్టి లోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు. సోఫాలో కూర్చోబెట్టి ఆమె మోకాళ్ళ వద్ద మోకాళ్ళు వేశాడు.

"యింకా మొకం కడగ లేదా? అసయ్యం!" పెదిమలు దగ్గరకు ముడిచి పైకొకటీ క్రిందకొకటీ విరచింది. సుషమ.

"ఆగు, మొహం కడుక్కుని వచ్చేస్తాను!"

"వుహు! బడికెళ్ళాల!"

"అప్పులే బలా!"

సుషమ చక్రాల్లా కళ్ళు తిప్పి, ఇంతా బట్టలేసుక్కోవాల! బూట్లు తొడుక్కోవాల నాన్నారు కూకలుమీద తీసికెల్తారు!' అంది.

"ఒక్క నిమిషం!" చటుక్కున లేచి బాత్ రూంలో ప్రవేశించాడు. ధనుంజయ. బ్రష్షుకి పేస్ట్ రాసుకుని నోట్లో పెట్టుకో బోయాడు.

"సు...ష...మా!"

నీలి మేఘాల్లోంచి గాలికెరటంల్లోంచి దూసుకు వచ్చింది పిలుపు తియ్యగా, సున్నితమైన అధికారం మిళాయించినట్టుగా వుంది ఆ పిలుపు.

బాత్‌రూంలోంచి తొంగి చూశాడు ధనుంజయ.

సంకేతం అందిన సుశిక్షితురాలైన సైనికురాలిలాగా లేచి నిలబడింది సుషమ. లేస్తూనే రెండు చేతుల్తోనూ అరటి దొన్నెను పదిలంగా పట్టుకుంది. టీపాయ్ మీద వుంచబోతూ నీళ్ళ గదివైపు చూసింది.

ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి.

"అమ్మ పిలుస్తూంది!" అంది సుషమ.

"వెళ్ళి మళ్ళీ రా!" అన్నాడు ధనుంజయ.

"యింక లానియ్యడు:

"నేనురమ్మన్నానని చెప్పు!"

టీపాయ్ మీద అరటి దొన్నెనుపుంచి, గుమ్మంవైపు పరుగెత్తి పోయింది సుషమ.

"సుషమా! ఏమిటది?"

"చలిమిడీ కొబ్బరి ముత్తా!"

"ఎక్కడిది?"

"అమ్మ పూత తేతింది. మీకు తెత్తాను!"

ధనుంజయ చేతిలోంచి బ్రష్ జారిపడింది. వొంట్లోంచి ఏదోశక్తి కెరటం వుత్పత్తయి విద్యుత్తులాగా వెన్నులోంచి ప్రాకి చిన్నమెదడులో తిష్ఠవేసింది.

కళ్ళు చెమర్చాయి.

పెదిమలు వొణికాయి.

సుషమా. హాలూ, సోఫా అస్పష్టమైన ఆకారాలుగా మారాయి.

ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు మేనత్త గారింటికి కొత్తగా వచ్చినప్పుడు మామయ్య పూజ చేశాడు. అప్పటికి యింట్లో తనొక్కడే పిల్లవాడయినా పిల్లయినాసూ మేనత్త తనను దగ్గరకు తీసుకుంది.

తల్లి గుండెలవేశి తనకు అప్పుడే తెలిసింది. మేనత్త తన శిరస్సు గుండెలకు హత్తుకుంది మామయ్య కొబ్బరి వొలిచి వడపప్పుచలిమిడి కలిపి అత్తయ్య చేతికి అందించాడు.

అత్తయ్య తన బుగ్గలు చిదిమింది.

"వీడు మేనమామ పోలికండీ!" అంది అత్తయ్య. తర్వాత చలిమిడి ముద్ద తునిపి తన నోటి కందించింది. తర్వాత వడపప్పు కొబ్బరి తునకలూ అందించింది. తాను తింటూ వుంటే ఆప్యాయంగా చూసింది.

మధ్యలోనే మామయ్య తనను అందుకుని బుగ్గలు ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. గ్లాసు లోకి తీసిన కొబ్బరి నీళ్ళు త్రాగించాడు

ఆ అత్తయ్యకీ, తన చదువు తాలూకా పత్రాలు కర్కశంగా పట్టుకుని నిప్పు లురిమిన అత్తయ్యకీ ఎంతతేడా!

మనుషులు పెరిగేకొద్దీ అసూయా ద్వేషాలు అద్దుకుంటారా?

"....సు....ష...మా..." అతడి గొంతు వణికింది.

పసి మనసుకు తెలియదు. తన వయసునాటి పదిలమైన జ్ఞాపకం హౄదయంలో రేగిందనీ, అప్పటి ఆత్మీయతే చిరమైన, స్థిరమైన అఖండమైన అనుభూతిగా మిగిలి పోతుందని ప్రస్తుతం అతడా అనుభూతి సముద్రంలో కొట్టు మిట్టాడు కుంటున్నాడనీ మూడేళ్ళ పసిమనసు కెలా తెలుస్తుంది?

అందుకే సుషమ వెనక్కి తిరిగి పారిపోయింది.

ధనుంజయ చాల సేపటి వరకూ తేరుకోలేక పోయాడు.

మొహం కడుక్కొని వచ్చేటప్పటికి సుషమ మళ్ళీ పరుగెత్తుకు వచ్చింది. యూనిఫాం ధరించింది [illegible].

“మా నాన్నాలు పాలిన రేకాలు!” అంది. అంటూనే [illegible] మీదకు చూపి కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూపింది,

“యింకా తినలేదూ!” అంది అంటూనే అరటి పళ్ళు విడదీసి, “పూ(తీసు కోండి!” అంది,

“ప్రూహూ(! తినిపించు!” మురిపెంగా చూశాడు ధనుంజయ.

ఎడ్డచేత్తో కొబ్బరిముక్క అందుకుని అతడి నోటికి అందించి, “పూ(;తినండి: తినడం కూడా రాదు!” యింత పెద్దోలు! అంది.

కొబ్బరిముక్క తింటూనే పండ్లమధ్య ఆమె వేళ్ళు పెట్టి నొక్కి పెట్టాడు.

సుషమ తియ్యగానవ్వి, “నాన్నాలు కూడా అంతే!” అంది.

బయట స్కూటర్ హారన్ మోగింది.

“నాన్నాలు పిలుస్తున్నారు!” అంది సుషమ, చలిమిడి మొత్తం అతడి నోటి కందిస్తూ.

“నేను రాను మీర [illegible]...”

సుషమ అతడి బుగ్గ మీద రెండు ముద్దులు పెట్టి పారిపోయింది.

ధనుంజయ కాసేపటికి లేచి గబగబా మంచినీళ్ళు తాగాడు. రోడ్డు మీద స్కూటర్ బయలుదేరుతోంది. ధనుంజయ గ్లాసుతోనే పోర్టికోలోకి నడిచాడు.

ధనుంజయ [illegible] కొట్టుకుంది.

గేటుదగ్గర ప్రియంవద నిలుచునివుంది. బంతిపువ్వురంగు పాలియెస్టర్ చీరలో [illegible] ముడివేసుకుని కుంకుమబొట్టు పెట్టుకుంది. పాపిట్లో కూడా కుంకుమ అద్దుకుంది.

ధనుంజయ చూసేటప్పటికి ఆమె సుషమకు టాటా చెప్పేభంగిమలో వుంది.

ధనుంజయను చూసి గాలిలో వూగే ఆమెచెయ్యి అలాగే ఆగిపోయింది. అంతలో అతడిని చూడనట్టుగా తల తిప్పి, భర్త మొహంలోకి చూసింది.

“‘వెళ్తా!’ నవ్వుతూ పలికాడు గోపాలకృష్ణ.

ప్రియంవద సిగ్గుతో మందారాల [illegible] అద్దుకుంది. వెళ్ళి వస్తున్నట్టు సంతోషంగా తల తిప్పింది.

“అమ్మా, టా! టా!” అంది సుషమ.

ప్రియంవద నవ్వింది.

స్కూటర్ స్టార్టయింది.

[illegible] వెనకసీటు మీద ఎడాపెడా కాళ్ళు వేసి హాండిల్ పట్టుకున్న [illegible] సుషమ.

ధనుంజయకు సుషమ అలా హుషారుగా కనబడడం నవ్వు తెప్పించింది. స్కూటర్ వీధిచివర వరకూ వెళ్ళి మాయమయిపోయింది. ధనుంజయ నవ్వులోన్ను ఠంగిమ—

తోనే ప్రియంవద వైపు తిరిగాడు.

ప్రియంవద తలదించుకుని వెనక్కి తిరిగింది.

ధనుంజయలో నవ్వు క్రమంగా హరించుకు పోయింది.

ప్రియంవద వెనుక యింటి తలుపు మూసుకుంది.

ధనుంజయ ఇంట్లోకి నడిచాడు. టీపాయ్‌మీద అరటి ఆకుగాలికి కదులుతోంది. అక్కడయింకా సుషమ నిలబడేవున్నట్టూ అరటి ఆకులోంచి చలిమిడి కొబ్బరిముక్కా ఏంచి తన నోటికి అందిస్తోన్నట్టూ భ్రాంతికి గురయ్యాడు.

అరటి ఆకును మెల్లిగా స్పృశించాడు.

కళ్ళు చెమర్చాయి.

o o o o o

వాకిట్లో స్కూటర్ ఆగిన చప్పుడయింది. ప్రియంవద వెలుపలికి చురుకుగా వచ్చింది. గేటు తెరచుకుంటూ భర్త లోపలికి వస్తున్నాడు.

గోపాలకృష్ణ చేతిలో పుస్తకాలసంచి చిన్నకారియరూ వున్నాయి. వెనుక చిన్నచిన్న బూట్లు టకటక లాడించుకుంటూ సుషమ దూకుడూ వస్తోంది.

ప్రియంవద భర్తనుచూచి నవ్వి, సుషమ వైపు చేతులు చాపింది.

సుషమ గువ్వ పిట్టలాగా తల్లి గుండెల్లో వొదిగిపోయింది.

"బువ్వ మొత్తం తిన్నావా?" అడిగింది ప్రియంవద.

గోపాలకృష్ణ సంచినీ కారియర్‌నూ లోపల బల్లమీదవుంచి బయటకునడిచాడు సుషమ తలూపింది. "కూరా పప్పూ బాన్నాయమ్మా!" అంది.

సుషమ చెక్కిళ్ళను పెదిమలతో రాస్తూ ప్రక్కకి నడిచింది.

గోపాలకృష్ణ స్కూటర్‌ను లోపలికి నడిపించాడు. ప్రియంవద గేటు మూస్తూ వీధిచివరకు క్రీగంట చూచింది. పాపదిగి లోపలకు పారిపోయింది.

కారు వస్తోంది. ధనుంజయగేటువైపే చూస్తున్నాడు.

ప్రియంవద గేటుకు కొక్కెం తగిలించి వెనక్కి తిరిగి లోపలికి వెళ్ళి పోయింది. కారు వాకిట్లో ఆగడం ఆమెకు తెలుస్తూనేవుంది.

వీధిగుమ్మంమూసి హాలులోకి నడిచింది.

సుషమ దుస్తులు మార్చుకుంటోంది. గోపాలకృష్ణ పడకకుర్చీలో శరీరం వాల్చాడు. ప్రియంవద అతడికి కాఫీ కలిపి అందించింది.

"కాలొచ్చిందా అమ్మా!" అంది సుషమ.

ప్రియంవద సమాధానం చెప్పకుండా సుషమను నీళ్ళ గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళింది. సబ్బురాసి స్నానం చేయించింది. పౌడిబట్టలుకట్టి తిరిగి హాలులోకి వచ్చింది. గోపాలకృష్ణ స్క్రూటముల్ కలిపివుంచాడు.

సుషమ తాగుతోంటే భార్యాభర్తలు మొహాలు చూసుకుని నవ్వుతున్నారు తర్వాత ప్రియంవద వంటింట్లోకి నడిచింది.

"అమ్మా! నేను...ఆ...ఉ...కు....ంటా...." అంది సుషమ.

గోపాలకృష్ణ రైలూ, హెలికాప్టర్, పిల్లిబొమ్మా, యింకా ఇతర 'కీ'బొమ్మలు తీసి కిందపెట్టాడు.

"టీచర్ ఏం చెప్పారు సుషమా?" అడిగాడు గోపాలకృష్ణ.

"టిం...కి...ల్... టిం...కి....ల్" సుషమ బొమ్మలను గుండెలకు హత్తుకుంది. నా . న్నా....లూ...తలుపు...అంది.

"ఎక్కడికి వెళ్తావు?"

"కాలుందే...ఆ యింటికి"

"ఇంటిలో ఆడుకోవే" వంటింటిలోంచి కేకపెట్టింది తల్లి.

"నాన్నాలూ...ఎల్తాను..."

"పోనీ వెళ్ళనివ్వు. కాస్త కొత్త మొహం అయితే..."

"వూ(అయితే?"

"మన యిద్దరి మొహాలూ చూచి చూచి పాపకు బోర్‌కొట్టి వుంటుంది."

ప్రియంవద వంటింటిలోంచి వెలుపలికివచ్చి చోద్యంగా భర్త మొహంలోకి చూ ంది. తర్వాత సుషమను గద్దిస్తున్నట్టు చూచి, "అవునా! నీకు యింటిలో బోర్ కొడుతుందా?" అంది.

సుషమ కిలకిల నవ్వి "బో....ల్..." అంది.

గోపాలకృష్ణ నవ్వి తలుపు తెరిచాడు.

సుషమ బయటకు నడిచింది. గేటు కొక్కెంతెరచి పాపను వెలుపలికి పంపుతూ, "త్వరగా వచ్చెయ్యి! టి.వి.లో ఈపూట సర్కస్‌వుంది!" అన్నాడు.

సుషమ తలూపి ఎదురింటిలోకి నడిచింది.

కిటికీలోంచి చూస్తున్న గోపాలకృష్ణ తర్వాత కిటికీమూసి వంటింటిలోకి నడిచాడు. ప్రియంవద నిలబడి కూరలు తరుగుతోంది.

అరుగుమీద గాస్ సౌ మీదున్న కుక్కర్ శబ్దం వదుల్తోంది.

ప్రియంవద మెడచుట్టూ చేతులువేసి జుత్తు వాసనచూశాడు గోపాలకృష్ణ.

ఆమె తడిచేత్తో అతడి మోచేతిని అందుకుని పెదిమలతో రాసింది గోముగా, "ఇందుకేనా సుషమ వెళ్తానంటే తలుపు తీశారు!" అంది.

"వూ(! పాపకూ బోర్ కొడుతోంది. నిన్ను దూరంగావుంచి చూస్తూ నేనుకూడా బోర్ అనుభవిస్తున్నాను" అన్నాడు.

"వూ((. అంది ప్రియంవద అతడి జుత్తులోకి వేళ్ళు జొనుపుతూ.

ఆమె నడుముచుట్టూ చెయ్యివేసి తనవైపు తిప్పుకున్నాడు.

వెచ్చటి కౌగిలి యిద్దరినీ పరవశులను చేస్తోంది.

కుక్కర్ యీల వేస్తోంది.

"కూర తయారు చేసవద్దా?" అంది ప్రియంవద.

"వుహూఁ?"

"పాప వచ్చేస్తూందేమో!"

"వుహూఁ!"

"ఏమిటి వుహూఁ!"

"వుహూఁ!" చెయ్యిచాపి సిలిండర్ ఆఫ్ చేశాడు గోపాలకృష్ణ. కౌగిలి సడలం గానే పమిటచెంగుతో చేతులు తుడుచుకుంది ప్రియంవద. ఆమెను ప్రక్కకు నడిపించబోయాడు.

ప్రియంవద కళ్ళుమూసుకుంది. నిస్త్రాణగా అతనిచెయ్యి పట్టుకుని, "వుండండి! ఒళ్ళుతూగి..." అతడిమీదకు మెల్లగా ఒరిగిపోయింది.

గోపాలకృష్ణ ఆమెను పొదివి పట్టుకున్నాడు. పట్టుకుంటూనే వీపు క్రింద ఒక చేతినీ మోకాళ్ళవద్ద ఒకచేతినీ అమర్చుకొని శక్తి మొత్తం చేతులలో కేంద్రీకరించు కున్నాడు.

ప్రియంవదను పడకమీద చేర్చి ఫాన్ ఫుల్ స్పీడ్‌లో పెట్టాడు తర్వాత ఫ్లాస్క్ తీసుకువచ్చి ఆమె ప్రక్కలో కూర్చుంది. మొహంలోకి చూశాడు.

ప్రియంవద చెమటలు కక్కుతోంది. కళ్ళుతెరవలేదుకాని ఆమె పెదిమలు వణుకుతున్నాయి. చెమటలు పట్టి వొళ్ళుచల్లబడింది.

"ప్రియా! ప్రియా! గోపాలకృష్ణ కుదిపాడు.

ఎదురింట్లోవున్న సుషమకు యీ సంగతి తెలియదు ధనుంజయ కొ యిచ్చిన రైలు పట్టాలమీద వేగంగా పరుగెత్తుతోంది. వలయం తిరుగుతోంది. సుషమ ఎగిరి చప్పట్లు కొడుతోంది.

ధనుంజయ పాపను కళ్ళనిండా నింపుకొని చూస్తూన్నాడు. పాపం పుణ్యం ప్రపంచమార్గం తెలియని మూడేళ్ల బంగారుప్రాయంలోని రంగుల వాన వెల్లిని చూస్తోన్నాడు. తుళ్ళుతూ తూలుతూందే బాల్యపు చైతన్యరవళి వింటున్నాడు.

అరచెయ్యి చాపి పెదిపలవద్ద అటూయిటూ రాశాడు ధనుంజయ

రెండుమూడు పిట్టలు కలసి వింతగా అరచినట్టయింది.

సుషమ కేరింతలు కొడుతు అతడిచేతులు అందుకుని పరీక్షించింది. చేతులలో ఏమీ కనిపించలేదు.

"ఏమిటది?" అడిగాడు ధనుంజయ

"మీచేతుల్లో..."

"వుహూఁ! ఏమీలేదు నువ్వూచెయ్యవచ్చు."

సుషమ అనుమానంగాచూచింది.

ధనుంజయ మరల చప్పుడు చేసిచూపించాడు.

సుషమ పక్షిలా చప్పుడు చేయబోయింది. ఆమెమృదువైనచేతికి చిన్న పెదిమ లూ జతకలసి కిచకిచ చప్పుడు వచ్చింది.

ధనుంజయ పకపక నవ్వాడు.

సుషమ సిగ్గుగా చూచింది. సుషమను దగ్గరకు తీసుకుని ముద్దుగా కౌగలించు కున్నాడు.

కోతిబొమ్మ డ్రమ్స్ మోగించింది. ఎప్పుడో యిచ్చిన కీ మిగిలిపోయినట్టుంది.

రాత్రి ఏడింటికి సుషమ తిరిగి వెళ్ళింది.

ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. టెలివిజన్ వేయలేదు నాన్నగారు. హాలులోంచి లోపలకు నడిచింది సుషమ

అమ్మ బెడ్ మీద పడుకునివుంది.

నాన్నగారు చెంచాతో అన్నం కలుపుతున్నారు.

సుషమని చూస్తూనే ప్రియంవద కళ్ళు మిలమిలలాడాయి.

సుషమ ఆటవస్తువులు బల్లమీద వుంచి మంచం ఎక్కింది. తల్లిమీద చెయ్యి వేసింది. అసాధారణమైనదేదో జరిగిందని పసిమనసుకు తెలుస్తోంది.

"అమ్మా!" అంది

గోపాలకృష్ణ పళ్లెం ప్రియంవదవద్దకు తీసుకువచ్చాడు.

"లేచి కూర్చో. తినిపిస్తాను!." అన్నాడు.

ఆమె అన్నం తిన్న తరువాత తండ్రీకూతురూ తిన్నారు.

సుషమకు త్వరగా నిద్రపట్టింది.

గోపాలకృష్ణ భార్యవద్ద కూర్చున్నాడు.

"ఎందుకిలా జరిగింది?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

ప్రియంవద అతడిని మీదకు లాక్కుంది.

"దీపం తీసెయ్యండి!" అంది.

"వుండనివ్వు!"

"వూహూఁ!" అతడిని యింకా మీదకులాక్కుంది.

గోపాలకృష్ణ లేవలేదు, ఆమె అతడిని కదలనివ్వడంలేదు.

కిటికీమీద యిద్దరి నీడలూ పడుతున్నాయి.

ధనుంజయ మెల్లగా హాలులోంచి కదిలి చూపు తప్పించుకున్నాడు. సుషమ వెళ్ళిన తర్వాత అతడి చూపు ఆ యింటి మీదేవుంది.

ఇంట్లోంచి టి.వి. చప్పుడుకూడా రావడంలేదు.

సుషమ కోసం పిలుపు రాలేదు.

ప్రియంవద బెడ్ మీదే పడుకున్నట్టు కిటికీ నీడచెబుతోంది.

ప్రియంవద కేమయింది?

అప్పుడే ఎదురింట్లో దీపాలారిపోయి వున్నాయి.

ధనుంజయను గుండెను పట్టి పిండినట్టయింది. ఆమె ఎవరో తానెవరో-తన కెందుకింతగా ఆలోచనల్లోకి చొరబడుతోంది ప్రియంవద.

సాయంత్రం తన కారు వచ్చే వైపు చూస్తోంది. తానటు చూడగానే చటుక్కున తలతిప్పుకుంది. నల్లనిరేకుల్లాంటి ఆమె కళ్ళు, కళ్ళచుట్టూ నవ్వుల సిద్ధిమైన ఆకర్షణీయమైన నవ్వూ కొన్ని క్షణాలపాటు తనను దూరంగా మెరిసి చటుక్కున మాయమయ్యాయి.

గ్రీష్మర్ లేతవెలుగు గదిలోకి చొరబడ లేకపోయింది. వెలుగు తాలూకా ఛాయ మాత్రం గదిలో ప్రతిఫలిస్తోంది.

ధనుంజయ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు.

స్కూటర్ హార్న్ చప్పుడవుతోంటే మెలకువ వచ్చింది. టేబుల్ మీద గడియారం ఏడున్నర చూపిస్తోంది. తూర్పువైపు అద్దాల కిటికీ కిరణాలు పడి తళతళలాడుతోంది.

కిటికీ తెరచి చూశాడు.

ప్రియంవద నవ్వుతూ చూస్తోంది. సుషమ బాగ్‌ను వీపుమీద అమర్చుకుని తాళ్ళు భుజాల కింద నుంచి గుండెల మీదకు సర్దుకుంది. చేతులు రెండూ స్టీరింగ్ చక్రం తిప్పుతోన్నట్టు అభినయిస్తూ కొద్దిపాటి స్థలంలో అటూ ఇటూ పరుగులు పెడుతోంది.

“సుషమ నువ్వు అలా పరుగులు పెడుతూ వెళ్ళావంటే కాలిపర్ పాడయిపోతుందే!” నవ్వు ఆపి అంది తల్లి.

ఆమె కళ్ళలో కరుణనూ వాత్సల్యాన్నీ చూస్తున్నాడు ధనుంజయ.

“ఏం పరవా లేదు-యెంచక్కా...స్కూటర్ లేక పోయినా...పరుగెత్తుకెళ్ళిపోతా...” అంటోంది సుషమ.

“బస్సులొస్తే...రోడ్డుమీద ...ఎలా తప్పుకుంటావే!”

సుషమ గడుసుగా తల్లి మొహంలోకి చూసి, “నా కాలుకి దారి యివ్వక పోతే...అల్లని ..డీ...డీ....” అంది తలవోంచి కుమ్మేతోన్న భంగిమలో.

ధనుంజయ నవ్వుకున్నాడు.

ం ం ం ం ం

“సార్! మిమ్మల్ని జి. ఎం. గారు పిలుస్తున్నారుసార్!”

ధనుంజయ తలెత్తి చూశాడు. అటెండర్ వినయంగా చేతులు కట్టుకు నిలబడ్డాడు అతడి మొహంలో జి.ఎం. తనను పిలిపించిన కారణం గురించి వెతకాలనుకున్నాడు ధనుంజయ. అటెండర్ మొహంలో ఎలాంటి భావ ప్రకటనా లేదు.

జి. ఎం. గదికి వెళ్తున్నాడేకాని ధనుంజయ మస్తిష్కంలో ఎన్నెన్నో ఆలోచనలు రేగుతోన్నాయి. భీష్మ నారాయణ ఎందుకు పిలిపించాడు?

భీష్మ నారాయణ ఒక కవర్ అతడి ముందుంచి, “ప్రకాష్ పంపించాడు!” అన్నాడు.

ధనుంజయ పేరిట భీష్మనారాయణ కేరాఫ్‌తో వచ్చిన కవరది.

ధనుంజయ తన ఆలోచనను మళ్ళిపోగా పుత్తరం తెరిచాడు అతని కళ్ళు సంబోధనకు అతుక్కుపోయాయి.

"ప్రియమైన ధనూ!

నీకోసం ఎక్కడని వెతకను? ఎలా వెతకను? ప్రకాష్ గారు కనిపించక పోతే యిక నాపని అంతే సన్నమాట. నాకు చెప్పకుండా వూరువదిలావు నేనేమై పోవాలి?

నీకు సంగం నాకుటంలో ఏకీభవించదట.

నా యిష్టం వచ్చిన వాళ్ళని పెళ్ళాడే హక్కు నాకులేదట. ఇంట్లో నాన్నతో యుద్ధమై పోయింది ఒక ఆడపిల్లను ఎలాపోరాడగలను? నానిర్ణయం సరయినదేనని ఎలా సమర్థించుకోగలను? నాబాధ ఎవరితో చెప్పుకొని ఉపశమనం పొందగలను? నాధనుంజయ యికనూ యితడే నాజీవితానికి ఆలంబనా, సమస్తమూ అని ఏ ఆధారాన్ని మాపించగలను!

నీగమ్యం నువు వెతుక్కున్నావు.

నాగమ్యం మానాన్న వెతికాడు.

శివబ్రహ్మం! కాలేజీలో మాకు చాలా సీనియర్.

ఏం చేయగలను? కసాయికి మెడ అప్పచెబుతున్నాను. వరమాలే వేస్తాడో కరకు కత్తులతో కోసుకుంటాడో - రెండూ వొకటే!

మనసు నీతో వచ్చేసిన కట్టెయింది.

పన్నెండు రాత్రి గుడిలో పెళ్ళి.

నువ్వూ నేను కలసి మెట్లెక్కిన గుడి అది.

నిన్ను మెట్లకిందే వదిలేసి బలిపశువులాగా గుడిమెట్లెక్కుతున్నాను.

ఎవరిని తప్పు పట్టగలను గనూ!

వుంటాను.

పన్నెండురాత్రి నిన్ను అక్కడా గుడిలో చూడలేను. రాకు!

-నీది కాలేని పద్మిని.

ధనుంజయ అలాగే వుండిపోయాడు. అతడి చేతిలోని వుత్తరముంది పట్టుకు న్నచెయ్యి ఫేడౌట్ అయిపోయాయి. శరీరం లేని పద్మిని శిరస్సు ఆ స్థానంలో కని పిస్తోంది. ఆమెకళ్ళలోంచి ఎర్రటిచుక్కలు రాలుతున్నాయి. వెలుగు చుక్కల్లో విరిగి చుక్కలు పగడాలవుతున్నాయి.

మధ్య తరగతి ఆడపిల్ల కళ్ళలోంచివచ్చే పగడాలవి!

ఎదురుగా భీష్మనారాయణ వున్నాడనీ, అతడుతననే పరిశీలనగా చూస్తోన్నా డనీ ధనుంజయ మరచిపోయాడు.

అందుకే వుత్తరం మరలమరళ చదివాడు.

తల బరువెక్కుతోంది. మోయలేని ఆలోచన బరువుతో తల దిమ్మెక్కు—

తోంది.

ఆ రోజు రాత్రి పద్మిని తండ్రి తనను గమనించాడు. వెంటవెంటనే అవతలికి వచ్చేశాడు. శివబ్రహ్మాన్ని అల్లుడిగా కుదిర్చేసుకున్నాడు.

శివబ్రహ్మం! అస్పష్టంగా గుర్తొస్తున్నాడు.

ఇంటర్ సెకండియర్‌లో అతడిని డిబార్ చేశారు. ప్రిన్సిపాల్‌ని కత్తితో బెదిరించి హైద్రాబాద్ స్థాయిలో 'డిబార్' నుకూడా రద్దుచేయించుకున్న ఘనుడు.

పండ్లవరసలు ఒకదాని మీద వొకటి బలంగా వొరుసుకున్నాయి. ఆ క్రమంలో ధనుంజయ చెక్కిలిఎముకలు చర్మంలోంచి ముందుకుపొచ్చుకు వచ్చి అతనిలో చెలరేగుతోన్న భావాల రాపిడికి అద్దం పట్టాయి.

“కాఫీతాగండి మిస్టర్ ధనుంజయ!”

ధనుంజయ యీలోకంలోకి వచ్చిపడ్డాడు. భీష్మనారాయణ గొంతులో ఆత్మీయత! కళ్ళలో ఆర్ద్రత! పసివాడికి చూస్తోన్నట్టుగా మమత!

అటెండర్ ట్రే ముందుకు చాపాడు.

రెండు కప్పులు పొగలు కక్కుతున్నాయి.

ధనుంజయ చప్పున చైతన్యంలోకి రాలేకపోయాడు. అటెండర్ ఒక చేత్తో ట్రే పట్టుకుని రెండో చేత్తో కాఫీకప్పు అందించాడు.

“రిలాక్స్ అవండి మిస్టర్ ధనుంజయ! అన్ని ఒడిదుడుకులకూ కాలమే సరయిన పరిష్కారం చూపిస్తుంది! లైట్‌గా తీసుకోండి!

ధనుంజయ ఆయన మొహంలోకి చూశాడు.

నిన్నటికి నేటికి ఆయన మొహంలో ఎంతతేడా! అనుభవం నేర్పిన సంయమనం! సహనం!

తనసీటులోకి వచ్చాడన్న మాటేగాని కళ్ళఎదుట పద్మినే కనిపిస్తోంది. పద్మిని మీద ఎన్ని ఆశలు పెంచుకున్నాడుతాను! పద్మినితో తన పెళ్ళి జరిగిపోయినట్టే వూహించుకున్నాడు.

ఆమెకు జవాబు రాయలేదంటే ఎలారాయగలడు

యింటికి రాస్తే అందదు.

శాంతికి రాస్తే అత్తయ్య ఆమెకు అందనివ్వదు.

ప్రకాష్‌ను యిరికించాలని అప్పట్లో అనిపించలేదు.

పన్నెండో తారీకు!

రేపే పన్నెండు! తన గుండెలోంచి జీవరక్తాన్ని తీసి నేల మీద పారబోసే రోజు రేపే!

ఏం చెయ్యాలి తాను?

పద్మిని తనను రావద్దని రాసింది. వస్తే తాను తట్టుకోలేనని రాసింది. రాకుండామటుకు తాను ఆగగలడా? ఆమె అతడు ఆగిపోయాడని తెలుసుకుని మాత్రం తట్టుకోగలదా? తాను వెళ్తాడు. పెళ్ళికి వెళ్ళితీరతాడు. పద్మిని తండ్రితో కయ్యంవేసు

కుంటాడు.

యువతరం పౌరుషం ఏమిటో—ప్రేమలోతులేమిటో తాను అతడికి తెలియ చెబుతాడు. పద్మినికి సాహసం వుంటే దీసుకుని వచ్చేస్తాడు.

సాయంకాలం యింటికి వచ్చాడేకాని మనసంతా అన్యాక్రాంతంగా వుంది.

టీ కాసుకు తాగాలనిపించడం లేదు. మనసంతా పరాధీనంగావుంది.ఏంచేయను? జీవితంలో మొదటి ప్రేమ పద్మినికే అంకితమయింది. ఆరకమైన ప్రేమ ఆమెకొక్కతెకే పరిమితం. ఆమే తన సర్వస్వం అనుకున్నాడు. సర్వస్వం కోల్పోతోంటే ఏం చేయాలి?

కళ్ళు మూసుకుని నిశ్చయానికివచ్చేశాడు.

యువ హృదయంలో ఆవేశం రేగకూడదు. రేగితే అది ఒక పట్టాన ఆగదు. అది ఏదారి తొక్కుతుందో హృదయానికే తెలియదు.

పద్మిని...పద్మిని...పద్మిని...

సోఫాలోంచి నిటారుగా అయి మధ్యకువాంగి లేచకూర్చున్నాడు.

• • • •

"మీరా?" అంది పద్మిని.

తెరచిన తలుపుకు ఆనుకుని నిలబడ్డాడు ధనుంజయ. గుమ్మంలో పోత పోసిన విగ్రహంలాగా, మూర్తీభవించిన భంగపాటులాగా—నిలబడివున్నాడు.

అద్దం దగ్గర తలిదించుకుని కూర్చుంది పద్మిని.

అలంకరణలో ఐశ్వర్యకాంతీ, ఆమెబుగ్గల్లో, కళ్ళల్లో, ఒంట్లో— ఒంటి అనే అణువణువులో నీరసనిశ్శబ్దతా, నిస్తబ్దతా, వాడిగిపోయిన తెగింపూ...

"మీరు...మీరు వస్తారనుకోలేదు...." పద్మిని వణికింది. వణుకుతూనే ఆర చేతులలో మొహం కప్పుకుంది. ఒకేఒక్క క్షణం!

ఆమెచేతులు ఎర్రటి లక్కపిడితల్లాగా గోరింటాకును పండించుకున్నాయి. మణికట్లవద్ద బంగారుగాజులు కణకణమని తియ్యటి శబ్దాలు చేశాయి.

ఇవేవీ ఆమె బ్రతుకును పండించడంలేదు. ఆ విషయం ఆమె మొహంలో అతి స్పష్టంగా ద్యోతకమయింది.

అద్దంలో ముందుకు వచ్చాడు ధనుంజయ. బూట్ల శబ్దం క్రమంగా తనను సమీపించడం పద్మినికి తెలుస్తోంది.

"రైలు దిగి అరగంటకూడా కాలేదు" అన్నాడు ధనుంజయ.

"మిమ్మల్ని...ఎవరూ చూడలేదా?"

పద్మం చుట్టిన చేతులు విడిపడిపోయాయి. కన్నీళ్ళు మంచు బిందువులు రేకులను తడిపినట్టు తడిపాయి. మంచుబిందువులలో చెక్కిళ్ళ ఎరుపూ, గోరింట ఎరుపూ ప్రతిఫలించి రక్తవర్ణం పులుముకున్నాయి.

"చూస్తే ఏం?"

"ఎందుకు వచ్చారు? రావద్దని..."

"[illegible] చెప్పు. నువ్వు మారిపోయావు!"

"నేనా!"

"నీ పిలుపు మారిపోయింది. నీ ప్రేమ మారిపోయింది. అంత సులభంగా స్త్రీ [illegible] ఎలా మర్చిపోయావు?"

"నేను మర్చిపోయానా?" ఆమె గొంతు వణికింది. తనకి ధనం కావాలను కున్నాడు. అది అపురూపమైన అందాన్ని ఆస్తిలాగానే [illegible]యింది. తండ్రిగారు [illegible] స్వాతంత్ర్యం [illegible]?

"ధైర్యం చేయగలవా?" ఆమె [illegible] చూశాడు. [illegible] రేఖల మీదనుంచి [illegible] దూరంగా వచ్చాయి.

"ధైర్యమా?" ఆమె గొంతు [illegible]. [illegible] ఊహించుకోగలగడం గానీ [illegible] ఆమె [illegible]

[illegible] అంటి [illegible] ఘటించింది.

"[illegible]?" [illegible] పెదవుల [illegible] అద్దింది.

"రాలేవు! [illegible]. త్యాగం. [illegible] నమ్ము.... నీ [illegible]!"

"నమ్ముతాను!" ఆమె లేచింది.

[illegible] ఆకారం ప్రత్యక్షమయింది. [illegible], [illegible] పెద [illegible] ఆకారం [illegible] విగ్రహం [illegible] మూర్తీభవించిన ఆకారం వాళ్ళ [illegible] వచ్చింది.

[illegible] ఆ ఆకారంలో సాహసవర్యం [illegible] ప్రదర్శించిన [illegible] ఆరాధ్య [illegible]వింది.

"ఓహో! [illegible] రాజా! ఈ సమయంలోనూ [illegible] నిప్పులు [illegible] దాచిందా?" అన్నాడు ముసలాయన.

ధనుంజయ అతడిని తీక్ష్ణంగా చూసి "నిప్పులా [illegible] ప్రేమించాను ఆమెతో [illegible] సంసారం [illegible]. [illegible] రేప [illegible] పెళ్ళి చేసుకుంది. [illegible] ఒప్పుకుంటాను. [illegible]!" అన్నాడు.

ముసలాయన [illegible]. కోపం, అసూయ, అసహ్యం, ధిక్కారం [illegible] తర్కించుకుంటున్నాడు. [illegible] ప్రతిష్ఠ, కుల మర్యాద [illegible]! [illegible]. ధనుంజయుడు అతడి [illegible] [illegible].

[illegible] కోసం [illegible].

[illegible] అన్నాడు. [illegible]

పోయి మరీ బతిమాలుకున్నాడు. ముసలాయన అంతకు అంతా అన్నాడు. చివరకు అతిహేయంగా ధనుంజయ మొహంమీద చెయ్యివేసి గెంటాడు.

ధనుంజయ పండ్ల బిగువున ఓరిమి పట్టాడు. తానే తిరగబడి గెంటితే అతడి పెద్దరికం నిలబడదు. అతడే నిలబడలేడు. అతడిని పట్టించుకోవడం మానేసి పద్మినివైపు తిరిగాడు.

పద్మిని లేదక్కడ. బంధువులు గుమిగూడుతున్నారు.

"అమ్మో...అమ్మో...నా కూతురు..." ముసలావిడ పెడబొబ్బలు పెడుతోంది. పద్మినికోసం వెతుక్కుంటోంది.

ఎక్కడో తలుపులు బాదుతోన్న చప్పుడు.

ధనుంజయ రివ్వుమని బాణంలాగా అటు పరుగెత్తాడు.

ముసలావిడ తలుపులను దబదబబాదుతోంది. ధనుంజయ ఆవిడను ప్రక్కకు తప్పించి తలుపులను భడాలున తన్నాడు.

తలుపులు ఒరిగిపోయాయి. అటు ప్రక్కనున్న కొయ్యగడ వూడిపోయిఅంత దూరంలో పడిపోయింది.

ధనుంజయ స్థాణువైపోయాడు.

పైన పెంకులు. మధ్యలో దూలం. దూలానికి చీరపొడవుగా వ్రేలాడుతోంది. చీరచివర పద్మంలాంటి మొహం ముడిలో వారుసుకుపోతోంది. పాదాలచివర ఖాళీ స్థలం, కాస్త అటుగా అటూఇటూ దొర్లుతోన్న గుండ్రటి టీపాయ్.

ధనుంజయలో చైతన్యం వుంజుకొంది.

ఒక్క వుదుటున ముందుకు దూకాడు. ఆమెను శరీరానికి హత్తుకుని బరువు పైకెత్తాడు. కాలితో టీపాయ్‌ని తనవైపు జరపబోయాడు. బంధువులలో ఎవరో కుర్రవాడు సహాయం చేశాడు.

ధనుంజయ బరువును అలాగే పట్టుకుని టీపాయ్‌మీదికి ఎక్కాడు. ఉరిముడి తప్పించి ఆమెను క్రింద పండుకోబెట్టాడు.

తల్లిదండ్రులు కేకలు పెడుతున్నారు.

బంధువులు అతడికి శాపాలు పెడుతున్నారు.

ధనుంజయ పట్టించుకోలేదు. పద్మినికి కృత్రిమశ్వాస కల్పించడంలో నిమగ్నమైపోయాడు.

ఒత్తిడికి లోనైన పద్మం కమిలిపోయింది.

అతడు చెమటలు కక్కుతున్నాడు.

శివబ్రహ్మం అంతసేపుండే అక్కడికి రావడం ఎవరికీ తెలియదు. అతడి కన్ను కోపంలో, ఓర్పుతెమలో వారబడటం ఎవరికీ తెలియదు. గోడప్రక్కనే తప్పుకున్నాడు. కిటికీ వారకి చేరుకున్నాడు.

టీపాయ్‌మీద ధనుంజయ నిలబడగా ముందునుండే అతడు పరిశీలించుతున్నాడు. కోణం సరిచూసుకుంటున్నాడు.

అతడి కళ్ళు తీక్షణంగా పనిచేస్తూండటం అతడి కొక్కడికే తెలుసు.

పద్మినిలో కదలిక వచ్చింది. నీరసంగా కళ్ళెత్తి చూసింది. నేను యింకా బతికేవున్నానా అని ఆ కళ్ళు అమాయకంగా ప్రశ్నిస్తున్నాయి. తనను ఎవరు బతికించారని దర్యాప్తు చేస్తోన్నాయి.

"అమ్మా!" నేనేమైపోవాలి! పుట్టిన ఒక్కపిల్లకూ పెళ్ళిచేయలేకపోయామని కుళ్ళికుళ్ళి ఏడవాలా? ఒతికున్నంతకాలమూ తలచుకుని తలచుకుని కుమిలిపోవాలా? అమ్మా! పుట్టికపుట్టిక...పుట్టింది గర్భశోకం మిగల్చడానికా?" ముసలిది వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

ధనుంజయ లేచి నిలబడ్డాడు.

అతడి మొహంలో ఎలాంటి భావమూ లేదు.

పద్మిని వురిపోసుకుంది. ఎందుకు? తనవెంట రావాలని కాదు. శివబ్రహ్మంతో బతుకు పంచుకోవాలని కాదు. మరెందుకు?

ప్రశాంతంగా పోవాలని?

తనతోకాని శివబ్రహ్మంతోకాని బతుకుపంచుకోవడానికి అమెకు ప్రశాంతత వహించిన బతుకు అని ఆమె చెప్పింది.

ప్రేమకు పర్యవసానం అలాంటి బతుకే అయినపుడు ప్రేమకు అర్థంలేదని కూడా పద్మిని చెప్పింది.

పద్మిని మొహంలోకి చూశాడు ధనుంజయ. ఒక్క క్షణమే. అంతే బంధువులను తప్పించుకుంటూ పెంకుటింటిలోంచి యివతలకు వచ్చాడు. షామియానా వెలవెలపోతోంది. బంధువులంతా ఇంటిలో వున్నారు.

ధనుంజయ విరక్తిగా నవ్వుకున్నాడు.

రోడ్డుమీద వేగంగా నడవసాగాడు. తాను ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? ప్రపంచం మొత్తం కత్తి కట్టినట్టయింది. తాత్కాలికమైన వైరాగ్యం అతడి మనసుకు ప్రస్తుతానికి శాశ్వతజాడ్యంలాగా తోస్తోంది.

o o o o o

గోపాలకృష్ణ కాలెండర్‌లోంచి పన్నెండోతారీఖు కాగితం చింపాడు పదమూడు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"నాన్నారు! నాకియ్యండి!" అంది సుషమ

గోపాలకృష్ణ నవ్వుతూ కాగితం అందించాడు.

"ఎందుకు?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"అంకుల్ ఎక్కడికెళ్లారు? అందుకే యీకాయితం!" అంది సుషమ

గోపాలకృష్ణ ఆత్మీయంగా నవ్వాడు.

ప్రియంవద కాఫీకప్పుతో వచ్చింది.

"ఏమిటి మీలో మీరే మాటాడుకుంటున్నారు!" అంది ఛలోక్తిగా.

పాప తలతడిమి భార్యవైపుతిరిగాడు. గోపాలకృష్ణ

"అంకుల్ గురించి కలవరిస్తోంది!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

సుషమను బాత్‌రూంకి తీసుకు వెళ్లింది. స్నానంచేయిస్తో, "అస్తమానం అందరి యిళ్ళకూ వెళ్ళకూడదమ్మా!" అంది.

"ఎందు కమ్మా?"

"తప్పమ్మా! అంతే!...

"తప్పా... చిన్నికళ్ళు ఉత్సాహవంతంగా తిరిగాయి.

ప్రియంవద మాట్లాడలేదు. సబ్బుతో స్నానం చెయిస్తోంది.

యూనిఫాం తొడిగేటప్పుడు తిరిగి సుషమ అడిగింది. "తప్పా?" అని ప్రియంవద తలూపింది.

"అస్తమానం అలావెళ్తే 'బాడ్‌గర్ల్' అంటారు!" అంది.

తండ్రి మామూలుగా స్కూలులో దింపి వచ్చాడు. వచ్చేటప్పటికి ప్రియంవద వాష్‌బేసిన్ దగ్గరవుంది. వాంతి చేసుకుంటోంది. గోపాలకృష్ణ ఆమెను భుజాలవద్ద పట్టుకున్నాడు.

తర్వాత బెడ్ వరకూ సాయంపట్టాడు.

"నోట్లో నీళ్ళు వూరుతున్నాయి! ఒక్క నిమ్మబద్ద..." అందామె.

గోపాలకృష్ణ తెల్లబోయిచూచి అంతలోనే కళ్ళు మెరిపించాడు.

"నిజమా! అన్నాడు.

ఆమె సిగ్గుగా తలూపింది.

పదయ్యే వరకూ ప్రియంవద అలాగే బెడ్‌మీదనే వుండిపోయింది.

"వంట కాలేదుకాదా! కారియర్ తీసికువెళ్ళనా?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"నేను వద్దంటాననీ వంటచేసేస్తాననీ ఎదురుచూస్తున్నారేమో—ఆ పప్పులు ఉడకవ్!"

గోపాలకృష్ణ నవ్వాడు. ప్రియంవద శృతికలిపింది.

గోపాలకృష్ణ కారియర్ తీసుకుని బయల్దేరబోయాడు. ఎదురింటిముందు టాక్సీ ఆగింది. గోపాలకృష్ణ అనుకోకుండానె టాక్సీలోకి చూశాడు.

ధనుంజయ టాక్సీలోంచి దిగాడు. అతడి చూపులు ఎవరినీ పరిశీలించడం లేదు. నిర్లిప్తంగా డబ్బులు చెల్లించి టాక్సీనీ పంపేశాడు. ఎయిర్‌బాగ్‌తో యింట్లోకి నడిచాడు.

గోపాలకృష్ణ స్కూటర్ మీద వెళ్ళిపోయాడు.

హాలులో అలాగే నిలబడి పోయాడు ధనుంజయ.

ప్రియంవద అంతసేపూ అతడివైపే చూస్తోంది కాబోలు అతడు చూసేసరికి ఆమె తలతిప్పింది. చూపు తప్పించుకునే వెనక్కి తిరిగింది.

ఒకక్షణంపాటు మిలమిలలాడే చేపలు కనిపించిమాయమైనట్టూ మన్మథబాణం వొంపుతిరిగి అటుప్రక్కకు వొరిగినట్టూ అనిపించింది.

ధనుంజయ పెక్కి తిరిగి యింట్లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

సోఫాలో కూర్చుండి అలాగే వాలిపోయి కళ్ళుమూసుకున్నాడు.

వొంట్లోకి చలిపెట్టుకొస్తోంది.

ధనుంజయ ఎయిర్‌బాగ్‌లోంచి దుప్పటి తీసుకుని కప్పుకున్నాడు.

o o o o

గదిలో దీపం వెలుగుతోంది.

అమ్మలక్కలు కిలకిల నవ్వుతూ పద్మినిని చుట్టు ముట్టారు. గదిలో అగరు వత్తుల పరిమళమూ, పువ్వులవాసన మిశితమై వింత గుబాళింపుగా వుంది.

పద్మిని ఉక్కిరి బిక్కిరవుతోంది.

అమ్మలక్కలు వెటకారమాడు తున్నారు గిలగింతలు పెడుతున్నారు. అంత వరకూ తెలియని అనుభవం గురించీ, ఎదురు చూస్తోన్న కమ్మటి దాంపత్య జీవితం గురించీ వాళ్ళ సంభాషణలూ, చతురోక్తులూ నడుస్తోన్నాయి.

తర్వాత ఆమెను గది దాటించి ప్రక్కగదిలోకి నెట్టి తలుపు మూశారు. గదిలో తలుపు దగ్గరే నిలబడిపోయింది పద్మిని.

దిలో డ్రిమ్మర్ వెలుగుతోంది. అగరువత్తులవాసన గదిలో అలుము కుని మధురంగా వుంది వాతావరణం ఒక ప్రక్కగా డబుల్ కాట్ వుంది. డబుల్ కాట్‌కి మల్లెపూలు హారాలుగా వ్రేలాడు తున్నాయి.

నీలం రంగు డ్రిమ్మర్ కాంతిలో మల్లెపూలు చిన్నచిన్న వెన్నముద్దల్లాగా వూగుతున్నాయి. డబుల్ కాట్‌కి అవతలివైపున శిలావిగ్రహంలాగా కూర్చుండి అమెవైపే వెన్నముద్దల మధ్యనుండి చూస్తూన్నాడు.

అతడి చూపులలో అనందంలేదు, ఉత్సాహంలేదు.

దర్యాప్తు చేయాలనే ఆతృతా, దర్యాప్తు ఫలితాలిచ్చే కుటిలమైన సంతృప్తి వున్నాయి.

ఇవేవీ పద్మినికి తెలియవు. పద్మిని తలవంచుకునినిల్చుంది.

శివబ్రహ్మం కొద్దిగా కదిలి, "రా! రా! అంతా కొత్తలాగానే వుంటుందె!" అన్నాడు.

పద్మిని నెమ్మదిగా తలెత్తి చూసింది. అర్థం కానట్టుచూసింది.

శివబ్రహ్మం మరల అవేమాటలు అన్నాడు.

పద్మిని ఆమాటలలో తీవ్రత అర్థమయింది. అతడు తనను దగ్గరకు రమ్మంటున్న సంగతి అర్థమయింది. అంతేకాదు. లతడి కడుపులో వున్న వూహ ఏమిటో పూర్తిగా తెలుసుకోవాలన్న సంగతీ అర్థమయింది.

అందుకే మెల్లగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడిచింది. డబుల్‌కాట్ యివతలి కమ్మీ వద్ద నిలబడింది.

"పద్మినీ! యిలాకూర్చో! సిగ్గు పడకండి! అన్నాడు శివబ్రహ్మం.

పద్మిని కళ్ళెత్తి అతడి కళ్లలోకి చూచింది.

"నాకు అంతా తెలుసు' ధనుంజయతో నీవ్యవహారం ఎంత వరకూ వెళ్ళిందో మాత్రమే తెలియాలి!" అన్నాడు శివబ్రహ్మం.

మధురమైన వ్యూహంతో తొలిరాత్రి పరువం పంచుకోవాలని తహతహ లాడే ఆడపిల్లకు తన తొలిపరిచయం గురించీ, తొలిప్రేమగురించీ పరువం పంచుకుని పరవశించవలసిన మగాడు ప్రశ్నిస్తే అచ్చమైన, తలిదండ్రుల చాటు ఆడపిల్ల ఏం చెబుతుంది?

అడగకూడని ప్రశ్న అది!

తీసుకు రాకూడని ప్రస్తావన అది!

ఆడపిల్ల విషయంలో మాత్రం అది బలహీనమైన క్షణం. అంతేకాదు. అతి సున్నితమైన స్థానం మీద వుంచివుంచి కొట్టినదెబ్బ!

పద్మినికి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"అతడితో పెళ్ళి అని వూహించుకున్నాను. కాలేజీలో పరిచయం! అంత వరకే!" అంది పద్మిని.

"మీరిద్దరూ కలసి ఎన్ని అడుగులు నడిచారు?"

పద్మిని వేసుకొంటోంది గదిలో ప్రక్కన తోడుండగా ఆమె దుస్సహమైన ఒంటరితనాని గురయింది. కూర్చోవడానికి గానీ, నిలబడ టానికిగానీ అస్వతంత్రత ఆమెమీద పడింది.

నే...ను...చెప్పలేను...కాని వొక్కటి మాత్రం...చెప్పగలనండి...నేను ఎలాంటి తప్పూ చెయ్యలేదు. మన పెళ్ళికీ, సంబంధానికీ అవమానకరమైన పనేమీ చేయలేదునేను. నన్ను నమ్మండి! చేసివుంటే-కనీసం తర్వాతి కాలంలో రుజువయినా మీయిష్టం వచ్చిన శిక్షవేయండి!' వొణుకుతోంది ఆమె. వొణుకుతూనే అనవలసిన దంతా అనేసింది. అన్నతర్వాత మరింత వొణికి పోయింది.

తన మాటను భర్త నమ్ముతాడా?

భర్త! సంబంధం—ఆయనతో తనకి భార్యభర్తల సంబంధం అన్న సంగతి గుర్తొచ్చింది. గుర్తొచ్చి యింకా వొణికి పోయింది.

ఈ సంబంధం చచ్చిపోయేవరకూ వుండేది.

"ఈకథలన్నీ నమ్మేస్తాననుకుంటున్నావ్ కదూ!" నవ్వాడు శివబ్రహ్మం ఆ నవ్వుకంటె అపహాస్యమె ఎక్కువగావుంది. నవ్వుకంటె శాపత్యమే ఎక్కువవుంది.

ఆమెలో ధైర్యం అడుగంటింది.

"మీయిద్దరూ కలసి ఎక్కడెక్కడ తిరిగారో—ఎన్నెన్నిబాసలు చేసుకున్నారో ఎంత దూరం వెళ్ళారో అంతా నాకు తెలుసు." అన్నాడు శివబ్రహ్మం.

ఆమె యిక మాట్లాడలేకపోయింది.

భర్త మొండిపట్టు పట్టుకూర్చున్నాడు. తొలిరాత్రి! అతడిని తానెలా వొప్పించగలదు? ఎంతకని నమ్మించగలదు?

శివబ్రహ్మం గ్లాసో క్రిందపెట్టి జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు. ఎర్రటిరంగు కాగితం బయటికి తీశాడు.

కాగితం చూసి వులిక్కిపడింది పద్మిని.

"నువు చివరసారిగా ధనుంజయకు రాసిన వుత్తరం!" అన్నాడు శివబ్రహ్మం ఆమె సందేహం తీరుస్తూ.

"నన్ను క్షమించండి! నేను గతాన్ని గతకాలం సంబంధాలనూ తుడిచివేసు కుంటాను! మీపాదాల దగ్గర..."

"నాన్సెన్స్.... ఇంత అయినా సరే నువ్వింకా అమాయకురాలి లాగా, కన్నె పిల్లలాగా నటించక!"

అతడేమంటున్నాడో పద్మినికి సులువుగా అర్థమైపోయింది. ఆమెకు అర్థంకాని దేమంటున్నాడంటే అతనిమాటలను బట్టి పూర్తిగా మబ్బు విడిపోయింది.

"రేపు మనం లేడీడాక్టర్‌ను సంప్రదించబోతున్నాం ఆమె చెబుతుంది. నువ్వో కన్నెపిల్లవో కామినీ పిశాచానవో—!"

పద్మినికి ఏడుపు వస్తోంది. గిరుక్కున మెలికతిరిగి డబుల్‌కాట్ మీదకి వాలిగిపోయింది.

వెన్నముద్దల్లాంటి మల్లెపూలు ఆమెకు దారిచ్చాయి.

శివబ్రహ్మం పకపక నవ్వాడు.

తర్వాత గదిలో నిశ్శబ్దం.

నీలం డిమ్మర్ యింకా మూగగా వెలుగుతూనేవుంది.

వెలుగులో క్షణాలు నిముషాల్లో దొర్లి అర్థరాత్రి వైపు పరుగులు తీస్తోన్నాయి. శివబ్రహ్మం యింకా అలాగే చూస్తున్నాడు.

ం ం ం ం ం

ప్రియంవద తలంటుకున్న వెంట్రుకలు ఎక్కతీసుకుంటూ పెరటిలోకి వచ్చింది. ఆమె వెనుకనే గోపాలకృష్ణకూడా వచ్చాడు.

"ప్లీజ్...తప్పదు!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

ప్రియంవద తల విసిరింది. కురులు పొదవుపాటి కుచ్చులాగా అయి నీవు మీనకు పడ్డాయి.

"ఎందుకొచ్చిన వుద్యోగం బాబూ! శుభ్రంగా రాజనామా ఇచ్చేయండి. మన వూరుపోయి వ్యవసాయం చేసుకుందాం!" అంది ప్రియంవద.

"వ్యవసాయమా? నేను చేయగలనంటావా?"

"నేను తోడుంటాను కదా!"

"అంటే మధ్యాహ్నం గంపలో అన్నం పెట్టుకొని పొలానికి వస్తావా?"

"ఊఁ! ఎక్కడయితే యేం? మనిద్దరమూ ఒకచోట బతికేలాగా అయితే— ఇలా కొట్లాటలు లేనిదుక్కాటి అయితే?"

“అప్పుడప్పుడు మన సుషమ పంపకాల పేకముక్కలు పిసుక్కుంటూ చింతిస్తూ వెనక్కి మెంచేత్తో తోసుకుంటూ...”

“ప్చ! మీకంతా వెటకారం! పల్లెటూరి పైరుమీదనుంచి వచ్చేగాలితో స్వేచ్ఛగా ప్రకృతి మధ్య—కాయకష్టం చేసుకునే శ్రామికజనం పలకరింపులతో పల్లెపదాలతో...”

“ఆహా! పల్లెటూర్ని అంత ప్రశాంతంగా ఊహించుకోకు...”

“పోనీ మీవన్నీ అబద్ధాలు!”

“సరే...నావన్నీ అబద్ధాలు...కాస్తంత బట్టలు సర్దురావా?”

ప్రియంవద దీనంగా చూసింది. ఆమెలో అంతసేపూ వున్న గడుసుతనం బేలతనంగా మారిపోయింది.

“ఏమండీ! అప్పుడే టైమయిపోయిందా?” అంది.

“ప్చ!”

“ఎన్ని గంటలకండీ? రావలసిన బస్సు....”

“మరో గంటలో....”

“ప్చ!”

“కనీసం ఇంటిలోంచి బయల్దేరాలి! డిపోలో ఎక్స్‌ప్రెస్ బస్సు. సీటుదొరుకుతుంది!”

“ఎంత తొందర! నానుంచి పారిపోవాలనే?”

“ప్చ! ఎంత తొందరగా వెళితే అంత తొందరగా”

“ఏం? నేనంత భయంకరంగా వున్నానా?”

“హుహూ! నేనే భయంకరంగా వున్నానని పారిపోతున్నాను!”

ప్రియంవద తేరిపార చూసింది. ఏమిటిది? సంభాషణ ఇటు మళ్ళుతోంది. ఆయన లేకుండా తాను ఒక్కక్షణం కూడా ఈ మహానగరంలో వుండలేను. అయినా అంతే!

అయితే ఆ విషయాలు ఒకరితో ఒకరు వ్యక్తం చేసుకోవడం ఎలా? ఇలా మాత్రం కాదేమో! ఆమె అతడి శరీరాన్ని దగ్గరగా తీసుకోవాలనీ, ఆత్మీయంగా ఛాతికి అతుక్కుపోయి బలంగా హత్తుకొని తన గుండె చప్పుడు వినిపించాలని అతడితో ఈ మిగిలున్న గంట సమయమూ తదేకంగా గడపాలని ఎన్నెన్నో వూహించుకుంటోంది...

అయితే వూహ ప్రస్తుతానికి సాధ్యంకాదు. అందుకే ఆ భంగపాటునుండి తప్పించుకోవడానికే పనులు ఆరబెట్టుకునే నెపంతో పెరటిలోకి వచ్చింది.

ఆయన తన కాలేజీకి పనికివచ్చే కాగితాలు సర్దుకుంటున్నారు.

“ఏమిటలా చూస్తున్నావు?” అడిగాడు గోపాలకృష్ణ తిరిగి.

ప్రియంవద వెనక్కి తిరిగి వంటింట్లోకి పారిపోయింది.

కళ్ళు మసకబారిపోతున్నాయి. అలాగే సూట్‌కేసులో బట్టలు సర్దుతోంది.

గోపాలకృష్ణ మూడురోజుల క్యాంప్ కెళ్తున్నారు. రాయగఢలో ఆయన చేసే ఆఫీసుకు బ్రాంచి ఆఫీసు తణిఖీ బాధ్యతకూడా ఆయన కర్తవ్యాలలో ఒకటి.

"ఛీ ఛీ! వెధవాఫీస్ ..." తిట్టుకుంది ప్రియంవద.

ఆమె భుజంమీద చెయ్యిపడింది. ఆమెకు గుండె ఝల్లుమంది. గోముగా ఆ చేతిని తడిమింది.

భార్యాభర్తలు అలా ఎంత సేపున్నారో వాళ్ళకే తెలియదు.

బయట కారు హారన్ మోగింది.

"మనకోసమే! ధనుంజయ తయారయి సిద్ధంగా వున్నాడు!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"ఎందుకు? మీరు స్కూటర్ మీద వెళ్ళి...."

"డిపోసుండి ఎవరు తీసుకువస్తారు?"

"నాకు నేర్పిస్తేకాదూ- ఇలాంటి సందర్భంలో పనికొచ్చేది!"

ఆమె చెక్కిళ్ళు చిదిమాడు గోపాలకృష్ణ. సూట్ కేసు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు ఆమెను బలంగా కౌగలించుకున్నాడు.

"మీరు రాగానే మనం ఆసుపత్రికి వెళ్లాలి!" అన్నదామె.

"వద్దు. వుంచేసుకుందాం! సుషమకు ఎటూ నాలుగో సంవత్సరం వచ్చేసింది కదా?"

ప్రియంవద అర్ధాంగీకారంగా తలూపింది.

ఆమెను చెక్కిలిమీద ముద్దుపెట్టుకొని బయలుదేరాడు గోపాలకృష్ణ సూట్ కేస్ కారులో పెట్టి ముందుసీట్లో కూర్చున్నాడు. అతడుతల తిప్పి యింటివైపు చూడ లేదు. ప్రియంవద మొహం చూడలేకనే అతడు తల తిప్పలేదు.

"వెళ్దామా కృష్ణగారు?" అడిగాడు ధనుంజయ అడుగుతూనే యదాలాపంగా యింటి వైపు చూశాడు.

గుమ్మంలో ప్రియంవద దిగాలుగా నిలబడివుంది. లేని సంతోషాన్ని మొహం మీద చూపించాలని ప్రయత్నిస్తుంది.

"వెళ్ళిపోదాం!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

కారుచిన్న కుదుపుతో కదిలింది.

గోపాలకృష్ణ వెనక్కి తిరిగి చెయ్యివూపాడు.

ప్రియంవద బొమ్మలాగా నిలబడిపోయింది కారు బలమైన పళ్లచక్రాల సాయంతో తన గుండెను వొడిసిపట్టి లాగుతోన్నట్టుగా ఆమె నిస్సత్తువగా చూస్తోంది

కారులో నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"మీకు తరచూ క్యాంపులుంటాయా?" అడిగాడు ధనుంజయ.

"రెండు నెలలకూ మూడు నెలలకూ ఒకసారి!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"ప్రియంవదగారు చాల బాధపడుతున్నారు!"

"హూఁ! పిచ్చిది! ఉద్యోగం అన్నతర్వాత తప్పదుకదా!
"సుషమకి చెప్పారా?"
"హూఁ! తల్లికంటె నయం! ఎప్పలొస్తావు నాన్నాలూ!" అంది.
ధనుంజయ నవ్వాడు. హైవే ప్రక్కనేవుంది బస్‌డిపో.
డిపోముందు కారాగింది. గోపాలకృష్ణ కారు దిగాడు.
చెయ్యి చాపి సూట్‌కేస్ అందుకున్నాడు.
ధనుంజయ కారుకుతాళం పెట్టి దిగబోయాడు.
"మీరు వెళ్ళిపోండి! అసలే మీ వొంట్లో బాగుండలేదు కదా విశ్రాంతి తీసుకోండి." వారించాడు గోపాలకృష్ణ.
ధనుంజయ వాచీ చూసుకున్నాడు. సమయం సాయంత్రం నాలుగవుతోంది.
"కాన్వెంటుకు వెళ్తాను!" అన్నాడు ధనుంజయ.
"మిమ్మల్ని శ్రమపెడుతున్నాం—యింటిల్లిపాదికీ!"
"అలాగా! తప్పకుండా శ్రమపెట్టండి!"
గోపాలకృష్ణ నవ్వి చెయ్యివూపి డిపోలోకి నడిచాడు.
ధనుంజయ కాన్వెంటునుండి పాపను యింటికి చేర్చి తిరిగి బయటకు వెళ్ళబోయాడు. నీళ్ళగదిలో వుండగానే పాప వచ్చింది.
ఆమె చేతిలో కాఫీ కప్పు వుంది.
"థాంక్యూ డియర్! కప్పు అందుకుని చప్పరించసాగాడు ధనుంజయ. చివరిసారిగా చప్పరించి కప్పు కడిగి టీపాయ్‌మీద బోర్లించాడు.
సుషమ అంతసేపూ ధనుంజయనే రెప్పార్పకుండా చూస్తోంది.
"ఏమిటలా చూస్తున్నావ్?" ఆమె తల నిమిరాడు ధనుంజయ.
"నాన్నాలూ అలాగే అంటారు! అలాగే తాగుతారు! కప్పుకడిగిబోర్లింతారు"
ధనుంజయ వులిక్కిపడ్డాడు. సుషమకు తన తండ్రిపట్ల అంతరాంతరాల్లో ఎంత ఆత్మీయత! మరెంతో సామీప్యత!

o o o o

ఆఫీసునుంచి మనుషు లొచ్చారు.
సార్! తమరిని జి.ఎం.గారు రమ్మన్నారుసార్! అన్నారువాళ్ళు. వాళ్ళవెంట ధనుంజయ బయల్దేరాడు.
ఆ రాత్రంతా ఆఫీస్ పనితోనే సరిపోయింది.
నిద్రలేక కళ్ళు మండుతున్నాయి. రాత్రంతా అలసిపోవడంవలన వొళ్ళు నొప్పులు చేసింది. బెడ్‌మీద వాలిన అరగంటకే పాలమనిషి పాలపేకెట్ తీసుకు వచ్చింది.
పేకెట్ ఇచ్చి వెళ్ళిపోకుండా సంకోచిస్తూ నిలబడింది.
ఏం కావాలన్నట్టు చూశాడు ధనుంజయ.
"పక్కింటి అమ్మగారు బాధపడుతున్నారు! ఒకసారి ఇంట్లో బాగుండలేదట!"

అంది పాలమనిషి.

ధనుంజయ ఒక్క నిముషం లేచి ఎదురింటికి వెళ్ళాడు. ప్రియంవద హాలులో వుంది. సింకపట్టి సుషమను ఎత్తుకొని వుండి వాంతి చేయిస్తోంది.

సుషమ తోటకూర కాడలాగా వాడిపోయింది. కేవలం ఒక్క రాత్రి బెంగ పాపను కుంగదీసింది.

అడుగుల చప్పుడు విన్నకూడా ప్రియంవద తలెత్తలేదు.

ధనుంజయ ఆమెకు కొద్దిదూరంలో నిలబడ్డాడు.

సుషమను నోరు కడిగి వెనక్కి తిరిగింది. సుషమ తల్లి భుజాలమీద తల వాల్చి నీరసంగా పడుకుంది.

"ధనుంజయగారూ!" అంది ప్రియంవద.

ధనుంజయ మరో క్షణంలో అయితే పులకించిపోయేవాడు. ఆమెతో సంభాషించాలని అతడికి అంతరాంతరాల్లో ఇంతింతై వటుడింతై పెరిగిపోయిన కోరిక!

ఇదే ఆమె మొదటిసారిగా మాట్లాడటం! అతి దగ్గరగా! నేరుగా!

ధనుంజయ సంభాషణలు మరిచిపోయి ఆమెనే చూస్తున్నాడు.

"సుషమను రాత్రి మీదగ్గరయినా వుంచవలసింది! తప్పు పనిచేశాను. సుషమకు లోపలోపల వాళ్ళ నాన్నగారి మీద అభిమానం అని గుర్తించలేకపోయాను. ఒళ్ళు కాలిపోతుంది. ఏం చేద్దాం?" అంది ప్రియంవద.

"ఇక్కడ పడుకోబెట్టండి!" అన్నాడు ధనుంజయ.

ప్రియంవద సుషమను హాలులో సోఫాలో పడుకోబెట్టింది.

ధనుంజయ వంగి పాపను స్పృశించాడు. ఒళ్ళు కాలిపోతోంది. నాడి అదురు లెక్కపెట్టాడు. తర్వాత కనురెప్పలు ఒత్తిగించి చూశాడు.

ఆమె అతనినే నిర్ఘాంతపోయి చూస్తోంది.

ధనుంజయ ఆమెకంటికి మామూలుగా లిక్కర్స్ అమ్ముకునే సంస్థ ప్రతినిధి లాగాలేడు. వైద్య విద్య సంపూర్ణంగా నేర్చుకున్న మొదటి తరగతి వృత్తి నిపుణుడిలాగా వున్నాడు.

పరీక్షించే తీరూ, పొదుపులాటి కార్యాచరణా, వేళ్ళ కదలికలలో ఎంతోకాలంపాటు శిక్షణ పొందినట్టున్న ప్రావీణ్యం, చూపులో నైశిత్యమూ, నిర్ణయం తీసుకోవటంలో దృఢత్వమూ, వ్యవహరించే తీరులో పెద్దరికమూ ఆమెను చకితురాలిని చేశాయి.

పొట్ట నొక్కి చూశాడు ధనుంజయ. తల పంకించాడు.

అంతలోనే తెలుసుకున్నాడు. తనను రెండు కళ్ళు ఆసక్తితో పరిశీలిస్తున్నాయి. ఆసక్తికి అవకాశం ఇవ్వకూడదు.

"డాక్టర్ని తీసుకువస్తాను! ప్రమాదంలేదండి. మామూలుగా టెంపరేచర్ పెరిగింది. అంతే!" అన్నాడు ధనుంజయ. అని ఆమె అంగీకారంకోసం చూశాడు.

ఆమె అంతసేపూ ధనుంజయనే చూస్తూ పరధ్యానంలో వున్నట్లు అతడి

సంభాషణకు ప్రతిక్రియ పడింది. పూర్తిగా అర్థంకాకపోయినా సరే తలూపింది.

ధనుంజయ బయటికి నడిచాడు.

డాక్టర్లు ఎవరూ అతనివెంటరావడానికి వొప్పుకోలేదు. పేషెంటును తమ దగ్గరకే తీసుకువమ్మన్నారు.

"ప్రత్యేక పరిస్థితి డాక్టర్‌గారూ! రోగిని ఈ సమయంలో కదిపితే వాంతి కావచ్చును. అందుకే రిక్వెస్ట్ చేస్తున్నాను!" అన్నాడు ధనుంజయ.

డాక్టర్లు ఖాళీగానే వున్నారు. కాని అతడి వెంట రావడానికి యిష్టపడలేదు వాళ్ళకు తెలియదు. ధనుంజయకూడా డాక్టరేనని! కేవలం స్టెతస్కోప్‌తో రోగిని పరీక్షించే నైతిక బాధ్యతకోసం మాత్రమే అతడు వేచివున్నాడని వాళ్ళకు తెలియదు

వాళ్ళ నిర్లక్ష్యం మూలాన గానీ వైద్యవిద్యలోకి ఎలాంటి బాధ్యత వున్న వాళ్ళు ప్రవేశించారో అతడికి తెలిసి రాలేదు.

కారును మెయిన్ రోడ్డు వదలిపెట్టి ప్రక్కరోడ్డుకి తిప్పాడు.

ఒక ప్రక్కగా మురికివాడ మరో ప్రక్క ఎత్తయిన భవనాలూ వున్నాయి. భవనాల్లో రోడ్డుప్రక్క చిన్న బోర్డు కనిపించింది.

డాక్టర్ వీణ.

పిల్లల స్పెషలిస్ట్.

చిన్నసైజు దాబాయిల్లది. డ్రాయింగ్ రూంనే సంప్రదింపుల గదిగా కేటాయించారు. అక్కడ ముగ్గురు రోగులు బల్లమీద కూర్చున్నారు.

ధనుంజయ కాసంగి లోపలకు ప్రవేశించాడు.

ఒక ముసలావిడను పరీక్షిస్తోంది లేడీ డాక్టర్. ఎవరోవచ్చినట్టు తోచి తల తిప్పి తిరిగి రోగిని పరీక్షించడంలో మునిగిపోయింది.

ముసలావిడకు మందులు రాసి వాటిని వాడేవిధానం కూడా చెప్పి ధనుంజయ వైపు చూసింది.

"రండి!" అంది లేడీడాక్టర్.

"నాలుగేళ్ళపాప. ఓంపరేవరేవుంది తీసుకు రాలేను. చూడటానికి రాగలరా ప్లీజ్." అన్నాడు ధనుంజయ.

డాక్టర్ వీణ ప్రశ్నార్థకంగా చూచింది. ఈ యువకుడెవరో-ఎంత సభ్యతగా ఎంత స్పష్టంగా మాట్లాడాడు! అతడి మాటకు కాదనే వెసులుబాటు దొరకదు. అంతటి ఆహ్లాదకరంగా మాట్లాడాడు.

"ఎంతదూరం?"

ధనుంజయ చిరునామా చెప్పాడు.

"గోపాలకృష్ణ...వాళ్ళ మిసెస్..." ఆగింది డా. వీణ,

"ప్రియంవదగారు. వాళ్ళపాప సుషమ సుషమకి సుస్తీగావుంది.

డా. వీణ లేచింది. మిగతా రోగులను వేచివుండమనిచెప్పి కారులో

కూర్చుంది.

డా. వీణను చూడగానే ప్రియంవద ప్రాణం లేచివచ్చింది.

"నువు ఎక్కడ పెట్టావమ్మా ప్రాక్టీస్?" అడిగింది ప్రియంవద.

ధనుంజయ డా. వీణను సరాసరి రోగివద్దకు తీసుకువెళ్ళాడు.

"మనం రేపే విశాఖ పట్నం వెళ్తున్నాం!" అన్నాడు శివబ్రహ్మం.

పద్మిని అతడిని వికారంగా చూసింది.

నల్లటిపాంటూ, అడ్డచారల బనీనూ, నోట్లో సిగరెట్టూ, కాళ్ళకు శాండల్ బూట్లూ, చిన్న సైజు క్రోరమీసాలూ...

"అక్కడికెందుకు? బతకాలంటే మనం యిక్కడే బతకొచ్చుకదా!" అంది పద్మిని.

లేడీడాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళి వచ్చాక ఆమెకు భర్తపట్ల భయం పోయింది. చీకటి గదిలో తరమనంత సేపే పిల్లి భయపడుతుంది. తరమడం మొదలు పెట్టాక ఎప్పుడో తిరగబడుతుంది.

పద్మిని విషయంలో ఆదే జరిగింది.

"మీ నాన్నమీద ఆధారపడి ఎంత కాలం వుంటాం?"

భర్త వైపు నమ్మలేనట్టు చూసింది.

"బతకాలంటే యీ నగరంలోనే ఏదో వొకమూల బతకవొచ్చుకదా! అంత దూరం వెళ్ళి పోవడం ఎందుకు?" అంది పద్మిని.

శివబ్రహ్మం కుటిలంగా నవ్వాడు.

"ఈ వూళ్ళో నీకు పొగరెక్కువయింది. కృష్ణ నీళ్ళుకదా! అక్కడయితే వుప్పునీరు. యిరుకయిన అద్దె కొంపలూ, అన్నింటికంటె ముఖ్యం నీమనసులోళ్ళ దూరంగా వుండటం!

పద్మిని నవ్వలేదు.

"వస్తావా? రావా పతివ్రతా?"

"నేను పతి వ్రతనే: ఎవరు కాదన్నారు?"

"కాదంటే మాత్రం వూరుకుంటానా నీపాతప్రియుడు అవును కానీ మీ వ్యవహారం అంతవరకూ వెళ్ళలేదనుకుంటాలు పాపం! ఆశపెట్టి చంపి వుంటావు!"

పద్మిని మాట్లాడలేదు. నీటికి నాచు లెపలు; మాటకు మాట తెగులు!

"రేపే బయల్దేరదాం! సర్దుకో. నేను అలావెళ్ళి ప్రయాణం ఖర్చులు సంపాదించుకు వస్తాను!" శివబ్రహ్మం ఆమె బుగ్గచిదిమాడు.

పద్మిని వోర్చుకుంది. ఆతడి నరనరం తెలుసు. శాడిజం! ఏం చేస్తుంది? కట్టుకున్న తర్వాత.

బయటకు శివబ్రహ్మం వెళ్ళి పోయిన తర్వాత పద్మిని కూడా రెండోవైపు బయల్దేరింది. అమ్మా నాన్నా గుడికి వెళ్ళారు ఇంట్లో వొంటరితనం భరించ లేక

పోతోంది.

ం ం ం ం

మూడో నాటికి సుషమ మామూలు మనిషయింది. మూడురోజులూ పొద్దున-సాయంత్రాలలో డాక్టర్ వీణ వచ్చిపోతూండేది.

ఉదయం ఆఫీసు వెళ్లేటప్పుడూ సాయంత్రం ఆఫీసునుండి వచ్చేటప్పుడూ ధనుంజయ ఆమెవద్దకు వెళ్ళి వెంటపెట్టుకుని వచ్చేవాడు.

సుషమకు వాంతులు క్రమంగా తగ్గాయి.

ధనుంజయ సుషమ దగ్గర కూర్చున్నాడు.

"అంకుల్! నాన్నాలు యికలాలా!" అంది. సుషమ.

"వస్తారమ్మా! రేపుకానీ ఎల్లుండికానీ వస్తున్నట్టుగా టెలిగ్రాం యిచ్చారు!" అన్నాడు ధనుంజయ.

"మీరు ఏం చదువుకున్నారు?" వీణ చూపులు తిప్పి ధనుంజయను అడిగింది.

ధనుంజయ నవ్వి "ఏం అలాఅడిగారు?" అన్నాడు.

"పాపకు ఎప్పుడేం మందులువాడాలో, ఎలాంటి పథ్యంచేయాలో మీకుపూర్తిగా తెలిసింది. పాపకు వచ్చినజబ్బుకు టెక్నికల్ నేమ్ చెప్పారు. కాబట్టి..."

"దానిదేముంది డాక్టర్‌గారూ! అనుభవం వున్నరోగి కొత్త వైద్యుడి కంటె మెరుగుకదా!"

"అనుభవమా?"

"కొంతకాలం ఆసుపత్రిలో పనిచేశాను."

"ఏం పని?"

"షోస్ సర్జన్ వద్ద సహాయకుడిగా!"

"పనిలో పని! మీలాంటి చురుకైనా యువకులు మెడిసన్‌చదవాలి!"

"అవును డాక్టర్‌గారూ! చదివివుండాలి!"

డా.వీణ సిగ్గుగాచూచింది. అతనిచూపులు కొంటెగావున్నాయి. మాటతీరు చతురంగా వుంది. మెడిసన్ చదవి కొత్తగా ప్రాక్టీసుపెట్టిన ఒక ఆడపిల్ల యించుమించు అదేస్థితిలోవున్న అబ్బాయితో ఏం మాట్లాడుతుంది.

ఇదరూ మెడిసన్ కోర్సులో రాటుతేలినవాళ్ళే!

"వీణా. బొత్తిగా ఎముకల్లైపుల్లలు దూగేలాగా వున్నావు. తిండి తినటం మానేస్తున్నావా!" కలగచేసుకుంది ప్రియంవద.

"స్వస్థగావుంటే ఏంవడినా ఆరోగ్యంగావున్నాను! చాలదూ!" అంది వీణ నవ్వుతూ.

"స్పెషలైజేషన్ ఏం తీసుకున్నారు?" అడిగాడు ధనుంజయ.

"నేను ఏస్పెషలిస్ట్‌నో బల్లమీద్న రాసి వ్రేలాడుగట్టాను! అది చూచే మీరు నా దగ్గరకు వచ్చారు!" అందివీణ.

ధనుంజయ ఆమెను పరిశీలనగా చూశాడు.

వీణ సన్నగా పొడవుగా వుంటుంది. చామంతం రంగు వొంటిఛాయ. తలపైకి దువ్వుకుని చిన్నబొట్టు పెట్టుకుంది. అంతగా ఖరీదుకాని మధ్యరకం వుల్‌వాయిల్ చీర కట్టి తెల్లటి బ్లవుజ్ ధరించింది. చెవులకు చిన్నస్టార్స్ మెరుస్తున్నాయి.

ఆమెనుచూస్తే ఖరీదయిన వైద్యవిద్య నేర్చుకున్నదానిపల్లే వుండదు. నిరాడంబరమైన వైద్య కార్యకర్తలాగా వుంటుంది. మిలమిలలాడే నల్లటికళ్ళు దర్యాప్తు చేస్తున్నట్టుగా చూస్తాయి.

వీణ సిగ్గు పడింది.

"అన్నయ్య ఎప్పుడొస్తారు?" అంది టాపిక్ మార్చడానికో, తన బిడియం కప్పి పుచ్చుకోవడానికో.

ప్రియంవద మొహంలో విషాదం ఆవరించింది. అయినా గంభీరంగా వుండడానికే ప్రయత్నిస్తూ "వచ్చేస్తారు, వీణా! ఎప్పుడూ యిలా ఆలస్యం కాలేదు." అంది.

వీణతలూపి, "సాయంకాలం ఎటువునా వెళ్దాం. బోర్‌కొడుతోంది!" అంది.

ప్రియంవద సంశయంగా చూస్తోంది.

"ఏం వదినా, నిన్నే!" అంది వీణ తిరిగి.

"వద్దమ్మా! మీ అన్నయ్య ఏవేళకయినావస్తే..."

ధనుంజయ నిట్టూర్చాడు.

ప్రియంవదలాంటి యిల్లాలిని పొందగలిగిన గోపాలకృష్ణ ధన్యుడు. కష్టమైనా సుఖమైనా భర్తతోనే ఆమెకు!

వీణ మరికొంతసేపు మాట్లాడి వెళ్ళిపోతూ పోతూ, ధనుంజయను చూసింది.

"సాయంకాలం రావడం మర్చిపోకండి. సుషమకి తగ్గిపోయిందని కాస్త హస్కు వేసుకుందాం!" అంది డా వీణ.

ధనుంజయ నవ్వుతూ, "మొదటి ఛాన్స్ ప్రియంవదగారికి యిచ్చారా డాక్టర్ గారూ! ఆమెగారు కాదంటే...నన్నుహస్కుకి పిలిచారు అంతేనా!" అన్నాడు.

డా వీణ చురుకుగా చూసి, అలా ఎందుకనుకోవాలి? వదిన ఎటూ రాదుకాబట్టి సంగతితెలిసే ఆవిడను పిలిచాననీ అసలు పిలుపు మీకోసమేననీ ఎందుకనుకో కూడదూ?" అంది.

ధనుంజయ ఆమె నిష్కర్షస్వభావానికి తెల్లబోయాడు. ఈ డాక్టర్ పిల్ల తన పట్ల ఆకర్షితురాలు కావడం లేదుకదా?"

ప్రియంవద మెల్లగా అక్కడినుండి లేచి సుషమ పక్కకు వెళ్ళింది. సుషమ యింకా నిద్రపోతోంది. నుదురుమీద చెయ్యి వేసింది ప్రియంవద.

వాళ్ళిద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ బయటికి వెళ్తున్నారు.

తనకి ఏకాంతం కావాలి. ఏకాంతంలో తన దుఃఖం [illegible]

నాకెప్పుడూ యింతకాలం పాటు బయటికి వెళ్ళలేదు.

ఏం జరిగింది? యిందాక వీణ అడిగినప్పుడు [illegible]

తనకుతాను సంజాయిషీ యిచ్చుకోవడానికే! తన అంతరంగానికి తెలుసు. అసలు జవాబేమిటో?

ధనుంజయ వస్తానని మాట యిచ్చాకగానీ ఆ పిల్ల వెళ్ళిపోలేదు. ఆమెను వీధి చివర వరకూ దిగబెట్టాక వెనక్కి తిరిగి నడుచుకుంటూ వచ్చాడు.

ఎవరో వ్యక్తి అతడికి అడ్డంగా వచ్చాడు.

ధనుంజయ అతనిని తేరిపార చూశాడు. అతడిని ఎక్కడో చూసినట్టుగా ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"నేను గుర్తురాలేదు కదా మీకు?" అన్నాడతడు

"అవును చెప్పండి!" అన్నాడు ధనుంజయ ఆశ్చర్యంగా

"మీరు నాపెళ్ళికి కూడా వచ్చారు!"

"పెళ్ళికా? ఎన్నిరోజుల క్రితం?

"రోజులే! అఫ్‌కోర్స్! మీరు నన్ను చూడలేదనుకోండి!"

"మీరు...మీరు శివబ్రహ్మం కదూ!"

"భాశారా! ఎంతచటుక్కున వూహించేశారో!"

ధనుంజయకి అతడి ధనువును ఏరకంగా అర్థం చేసుకోవాలో తెలియలేదు. తలవూపి వూరుకున్నాడు. అతడి మస్తిష్కంలో ఆలోచనలు పరిపరి విధాలా పోతున్నాయి.

శివబ్రహ్మం యిక్కడికి ఎందుకువచ్చాడు? ఎలావచ్చాడు? తనను కలుసుకోవడం కేవలం కాకతాళీయమా! అతడిధోరణి చూస్తే అలాలేదు. కేవలం తనకోసమే వచ్చినట్లు మాట్లాడుతున్నాడు!

"రండి ఎక్కడి వుండేది మీరు?" తిరిగి శివాబ్రహ్మమే అన్నాడు.

ధనుంజయ నుదురు చిట్లించాడు

"మీరెక్కడ వుంటున్నారు?" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

శివబ్రహ్మం పకపకనవ్వి, "భలేవారే నిన్ను మాయింటికి తీసుకువెళ్ళనను కుంటున్నారా? అన్నట్టు మా విసెసెమీకు తెలుసునటకదా." అన్నాడు ఏకవచనంలో శివబ్రహ్మం నేరుగా ఆ ప్రస్తావనలోకి వస్తాడనుకోలేదు ధనుంజయ తెలిసివుండే అతడు ప్రశ్న వేస్తున్నాడు అలాంటివాడికి తెలిసితెలిసి అబద్ధం చెప్పడం ఎంత కష్టమో నిజం చెప్పడం కూడా అంతే కష్టం చెప్పకుండా వూరుకోవడానికి వీలులేదు కూడా!

శివబ్రహ్మం చూపులు అతడి మొహాన్ని గుచ్చిగుచ్చి చూస్తున్నాయి. మనసులో చెలరేగే భావాలను అణచుకోవడానికికూడా అవకాశం లేదు.

"తెలుసు" అన్నాడు క్లుప్తంగా.

తెలుసా? అంతేనా?"

"అంతే!"

"భలేవాడివయ్యా! ఇప్పుడు వెళ్ళిన అమ్మాయెవ్వరూ?"

"ఏం! ఎందుకూ?"

"అబ్బే! కేవలం కుతూహలం! అంతేసుమా! కాని ధనుంజయ! నీకు మంచి అందగత్తెలు పరిచయం అవుతారయ్యా! ఆపిల్ల డాక్టర్ కూడానా?

ధనుంజయుకు అతడి సంబోధనతో కడుపులో రగులుకుపోతోంది. ఎక్కడో చోట ప్రశాంతంగా బతకాలని తాను యీమారుమూల వుద్యోగం వెతుక్కుంటూ వచ్చేశాడు. ఇక్కడికి వీసు దాపరించేటట్టే వున్నాడు ఇతడికొకటే మందు చెప్పకుండా చేయకుండా వెళ్ళిపోవడమే!

అపనే చేశాడు ధనుంజయ నేరుగా యింట్లోకి వెళ్ళకుండా వీధి మలుపుతిరిగి ఎటో మాయమయ్యాడు. శివబ్రహ్మం వూహించలేదు.

ధనుంజయ యింత నిర్మొహమాటంగానూ, నిష్కర్షగానూ, ప్రవర్తించగలడను కోలేదు. నిర్ఘాంతపోయి క్షణాలలో ధనుంజయను అనుసరించి వెళ్ళడంకూడా మరచిపోయాడు.

o o o o o

వీణ ఆలోచిస్తోంది. డిమ్మర్ వేసి ట్యూబ్ లైట్ ఆర్పి బెడ్ మీద వాలిపోయింది.

కింద గదులోంచి అమ్మా నాన్నా మసలుతోన్నట్టుగా చప్పుళ్ళు వస్తోన్నాయి. వాళ్ళిద్దరూ ఏవో మాట్లాడు కుంటున్నారు మాటలు కూడా లీలగా వినిపిస్తోన్నాయి.

అమ్మా నాన్నా ఏం మాట్లాడు కుంటున్నారో తనకి తెలుసు. తన పెళ్ళి గురించే యిద్దరూ చర్చించుకుంటున్నారు.

కామేష్!

కామేష్ తన క్లాస్‌మేట్. గవర్నమెంట్ డాక్టర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. తనంటే యిష్టపడుతూ తల్లిదండ్రులతో సంప్రదింపులు మొదలు పెట్టాడు.

నాన్నగారు తన యిష్టం అడిగారు.

"అతడు డాక్టర్. నువ్వూ డాక్టర్‌వి! మీరిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుంటే వృత్తిలో చేదోడు వాదోడుగా వుండవచ్చుకదా." అన్నారు నాన్నగారు.

ఆలోచించి చెబుతానంది తాను.

"దీంట్లో ఆలోచించ డానికేం వుంది! కామేష్ కేం తక్కువా? చదువుంది. సంస్కారంవుంది. అంతో యింతో ఆస్తిపాస్తు లున్నాయి! అంది తల్లి.

"అది కాదమ్మా! యిద్దరమూ డాక్టర్లమే... అయితే–?" అందితాను.

'–వూఁ! అయితే'

"వృత్తిలో వైరుధ్యం వుంటే అదో తమాషాగా వుంటుందేమో! ఇద్దరు డాక్టర్లు ఒకే యింట్లోవుంటే..."

"వుంటే?"

"మాట్లాడుకునే విషయాలేముంటాయి! ఒకరితో ఒకరం చెప్పుకుని వుప శాంతి పొందే అంశాలేముంటాయి! రోగులలో యిద్దరమూ విసుగెత్తిపోయి చిర్రు

ఒక్కరు లోపు వుంటాం! అంతేనా?"

కూతురి వైపు రెప్పవాల్చకుండా చూసింది తల్లి. కూతురు ఎంత ఎదిగి పోయింది. ఆరితేరిన యిల్లాలులాగా మాట్లాడుతోంది. రేపటి దాంపత్య జీవితం గురించి స్పష్టమైన ఆలోచనా అవగాహనా పెంచుకుని మాట్లాడుతోంది.

అందుకే తల్లి ఆమెను యిక రెట్టించ లేదు

వీణ తనలో తాను నవ్వుకొంది.

విద్య! యవ్వనం! వివాహం! వృత్తి! సంసారం! పిల్లలు! పెంపకం! తిరిగి విద్య! యవ్వనం...పునరావృతం!

వివాహం తన ఇష్టప్రకారంగా జరుగుతోంది. అది సంతోషించవలసిన పరిణామం!

ఆయనకేం పనో?

ప్రియంవదను అడిగితేనో!

మాటలలో గడుసుతనం! ఆడపిల్లలతో అరమరికలులేని కలుపుగోలుతనం! పిల్లలపట్ల మమకారం! సామాజిక సంబంధాలలో ఆసక్తి!

మధ్యాహ్నం తనను దిగబెడుతున్నపుడు నిష్కల్మషమైన ఆత్మీయత! పేరు కూడా బాగుంది.

ఎక్కడో గంటలు మోగుతున్నాయి.

పువ్వుల వరుసల్లోంచి మెత్తటిపాన్పుమీద అతడు నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు.

వీణ తలతిప్పి తలగడ దిండులో మొహం దాచుకుంది

ఆమెతల నిమిరినట్టయింది. ఓరగంట చూచింది.

తల్లి!

"రేపు పెళ్ళి కొడుకు చూసుకొను వస్తున్నాడమ్మా! త్వరగా క్లినిక్‌నుండి వచ్చేయ్!" అంది తల్లి.

వీణకు చెవులు దిబ్బెళ్ళు పడ్డాయి.

పువ్వుల వరసలు గాలిదుమ్ముకు చెదిరిపోతున్నాయి.

మెత్తటి పాన్పులో అతడు కూరుకుపోతున్నాడు.

వీణ భావోద్రేకం అణచుకుని మందహాసం చేసింది.

ఏ వొడిదుడుకులయినా తాను తట్టుకోగలదు. ఎలాంటి పరిస్థితులయినా తాను కాసుకోగలదు! తనకు అమ్మా నాన్నా సహకరిస్తారు.

వీణ తల్లిచెయ్యి పట్టుకుంది. ఆత్మీయతా వాత్సల్యాల హామీ ఆ స్పర్శలో దొరికింది.

"పిచ్చిపిల్ల!" నవ్వింది తల్లి.

o o o o

రాయగఢ వదలి వెళుతోంది బస్సు. కండక్టర్ ప్రయాణీకులను లెక్క పెట్టుకుని టిక్కట్లు సరిచూసుకుంటున్నాడు.

ఎటుచూచినా బంజరు భూములూ, బండరాళ్ళూ, ఎత్తుపల్లాల బాటలూ, వాటి మధ్యలో పెరిగే పిచ్చి మొక్కలూ, ముళ్ళపొదలూ...

గోపాలకృష్ణ దూరంగా చూస్తున్నాడు. కొండలు మట్టితిన్న పాముల్లాగా అడ్డంగా పడివున్నాయి. బస్సు క్రమంగా కొండలకు దగ్గరవుతోంది.

"ఘాట్ మొదలవుతోంది!" అన్నారెవరో.

రోడ్డువారగా ఒంటిఇటుక తెల్లటిగోడ ప్రారంభమయింది.

బస్సు గంభీరంగా ఒకసారి పుక్కిలించినట్టు శబ్దంచేసి తిరిగి ఒకే గేర్‌లో ఒడుపుగా ఘాట్‌రోడ్లో ఎక్కుతోంది. రోడ్డుకు ప్రక్కగా పల్లంలో యూకలిప్టస్ మొక్కలూ యితర అడవి మొక్కలూ వెనక్కి జరిగి పోతున్నాయి.

గోపాలకృష్ణ మెలిక తిరుగుతూ వెనక్కి గడిచిపోతున్న రోడ్డును చూస్తూ నిట్టూర్చాడు.

ప్రియంవద ఇప్పుడు ఏం చేస్తూంటుందో? ఒంటరితనంతో తనను తిట్టుకుంటుందా? కాస్త ఎక్కువ రోజులయివుంటే ఆమెనూ పాపనూ వాళ్ళ పుట్టింటివద్ద దిగబెట్టివుండేవాడే! పైగా సుమనకు పరీక్షలు. మానేసినా ప్రమాదంలేదుకానీ ఇప్పటినుంచీ పరీక్షల సమయంలో తప్పించుకోవడం నేర్చకూడదు.

మబ్బుల మధ్య ఆకాశంలో వుండి అక్కడ మెరుస్తున్న బంగారపు ముద్దలాగా సూర్యుడు [illegible]. నీలి ఆకాశం [illegible] మెరుపును మరింత పెంచింది.

"[illegible] ఏం చెప్పాలి!" అంటుంది ఇంటికి వెళ్ళగానే.

గోపాలకృష్ణ నవ్వుకున్నాడు.

ప్రేమ! ప్రేమ ఒకసారి వెలిగించా జీవితం అంతటా అది వెలుగిస్తూనే వుంటుంది అన్న రచయిత కాదా ప్రేమ్‌చంద్.

చల్లటిగాలి కిటికీలోంచి దూసుకువస్తోంది.

[illegible] అడవులు దట్టంగా పెరుగుతోన్నాయి. వాటి మధ్య నుండి బస్సు ఒడుపుగా దొర్చుకుంటూ ఎత్తు ఎక్కుతోంది! రోడ్డు అంతమైనట్టే కనిపించి అంతలోనే అకస్మాత్తుగా మలుపు తిరిగి పల్లంలోకి తిరిగి మెరకలోకి ప్రయాణిస్తోంది.

బస్సు గరగర చప్పుడు చేసి చిన్న కుదుపుతో ఆగి అంతలోనే ముందుకు దూకింది. పల్లంలోకి పరుగెత్తుతోంది. అదుపు తప్పిన గుర్రంలాగా కొండచిలువ లాంటి రోడ్డుమీదను పోతోంది.

డ్రయివరు చెమటలు కక్కుతున్నాడు. చల్లటిగాలి అతడిమీద అంతగా ప్రభావం కనిపించడంలేదు. గేర్ మార్చాలని ప్రయత్నిస్తోనే నిస్పృహగా తలతిప్పాడు. ప్రయాణీకులలో ఒకరిద్దరు అతడి యిబ్బందిని కనిపెట్టారు.

"ఏమయింది డ్రయివర్?" అడిగారు వాళ్ళు.

బస్సు గెంతుతోంది. చిందులు తొక్కుతోంది. ఒకే స్థాయిలో తిన్నగా పరు గెత్తుతోంది. రోడ్డు ప్రక్కగానున్న ఒంటిమిట్టుక తెల్లటిగోడా, ఎర్రటిరంగుపూసిన స్తంభమూ బస్సును వేగంగా సమీపిస్తోన్నాయి.

ప్రయాణీకులు గందరగోళంగా లేచారు. హఠాత్తుగా అటూఇటూ పరుగెత్త బోయారు. స్త్రీ ప్రయాణీకులు ఆందోళనగా కేకలు పెట్టారు. పిల్లలు ఏడుపులు మొదలు పెట్టారు. కండక్టర్ వాళ్ళను అదుపులో వుంచాలని ప్రయత్నించాడు. హెయిర్‌పిన్ బెండ్‌లోకి తిప్పబోయాడు డ్రయివర్.

ఆ యిద్దరి వుద్యోగస్తుల ప్రయత్నాలూ ఫలించలేదు.

బస్సు చక్రాలు దూకుడుగా పిట్టగోడను ఢీకొట్టాయి. గోడ విరిగి అగాధం లోకి జారిగింది. జారుతోన్న గోడమీద నుండి బస్సుగెంతింది. బస్సు చెట్లలోకి లోతుగావున్న అగాధంలోకి దూకింది.

కొంతమంది ప్రయాణీకులు తలుపు తెరచుకుని దూకారు. దూకినవాళ్ళుదూకి నట్టే దొర్లిపోయి రోడ్డుమీద కొందరూ, ఇంకా విరగకుండా వున్న పిట్టగోడమీద కొందరూ అగాధంలో పిచ్చిగా పెరిగిన చెట్లమీదా, పుట్లమీదా దబ్బున పడ్డారు.

వాళ్ళను పట్టించుకోకుండా బస్సు ఇంకా దొర్లిపోతోంది.

బస్సులో ప్రయాణీకులు ఆసీటుకూ ఈ సీటుకూ ఆ కిటికీకి, ఈ కిటికీకి ఆ రాడ్‌కి ఈ ఈడ్‌కి కొట్టుకొంటున్నారు. బస్సు మొగ్గ వేసి అంతలో ఆగకుండా యింకా మొగ్గమీద మొగ్గ వేస్తోంది.

o o o o

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు డాక్టర్‌గారూ?"

ఆమె తలెత్తి అతడి మొహంలోకి చూచింది. సముద్రం గాలికి అతడి ముంగురులు ఎగిరి విశాలమైన నుదుటిమీద సన్నటి గీతలు సృష్టిస్తోన్నాయి అతడి కనురెప్పలమీద అవి కొసలతో అల్లల్లాడుతూ సంబంధం కలుపుకోవాలని ప్రయత్ని స్తున్నాయి.

ఆమె కెరటాలమీదనుంచి చూపు మార్చినపుడు ఆ కళ్లలో విరిగిన నీలి రంగు కిరణాలు ధనుంజయ పరిశీలనలోంచి తప్పించుకుపోలేదు.

"ఏమీలేదు. మిమ్మల్ని ఒకమాట అడగాలి!" అంది డా. వీణ.

ధనుంజయ ఆశ్చర్యపోయాడు. ఈ డాక్టర్ పిల్ల యిలాంటి ఏకాంతంలో ఒక యువకుడిని ఏ మాట అడుగుతుందో తెలియనిదికాదు వూహకు అందనిది కూడాకాదు ఈ పిల్లకు ఎంత ధైర్యం?" ఎంత నిష్కర్ష స్వభావం!

ప్రేమించడది గుంభనగావుండే స్వభావం అయితే ఈ పిల్ల డాక్టర్‌ది బోళా మనస్తత్వం! అంతమాత్రాన అందరిలోనూ చనువుగావుండదు. మనసుకు నచ్చితే ప్రాణం వొలిచి పెడుతుంది.

"మీరేం అడుగుతారో నాకు తెలుసు" అన్నాడు ధనుంజయ.

"ఏం అడుగుతాను?"

"మీమీద నా అభిప్రాయం!"

ఆమె బుగ్గల్లో కెంపులుపూసి, "అవును!" అంది.

"ఏం చెప్పను?"

"తెలియదా?"

"ఊహూఁ!"

ఆమె చిలిపిగా చూచి, "నేనేం అడుగుతానో చెప్పగలిగినప్పుడు అడిగిన విషయానికి సమాధానం తెలియదంటే ఎవరు నమ్ముతారు?" అంది.

ధనుంజయ అకస్మాత్తుగా గంభీరంగా మారిపోయాడు.

"మిస్ వీణా! నేను ఇదివరకే ఒకరిని ప్రేమించాను."

"కావచ్చు. ఆమె ఇంకా మీ జీవితంలో ప్రవేశించలేదుకదా!"

"ఇక ప్రవేశించదు!"

"ఏం? నా వల్ల కాదుకదా!"

"కాదు వీణా! ఆమెకు పెళ్ళయిపోయింది!"

ఆమె కిలకిల నవ్వి "అయితే మీరు దేవదాసులాగా కాలేదేం?" అంది.

ధనుంజయకూడా నవ్వి, "ఆమె వద్దంది!" అన్నాడు.

"అయితే యింకా ఏమిటి అభ్యంతరం?"

"దేనికి?"

"నాలాంటి అందమైన పిల్లడాక్టరును ప్రేమించడానికి!"

మిలమిలలాడే పాలసపోటాలాంటి ఆమెబుగ్గలను ముద్దుపెట్టుకోవాలనిపించింది ధనుంజయకు. బుగ్గలలో తేనెరంగు మెరుపువుంది.

"మీరు అందమైన వాళ్ళా?"

"ఊఁ ఆడవి మెచ్చిందే అందం! వినలేదా!"

"మా వదిన—ప్రియంవద!"

ప్రియంవద పేరు వినిపించేటప్పటికి అతడి మొహంలో మార్పు కనిపించింది అంతలోనే ఆ మార్పును హావభావాలతో కప్పిపుచ్చుకుంటూ, "అలాగా!" అన్నాడు.

డాక్టర్ వీణ అతడి మొహంలోకి చూచి, "మా వదిన పేరు వినిపించేటప్పటికి మీ మొహంలో ఏదోకాంతి! ఏదో ఆనందం! ఏమిటిది?" అంది,

ధనుంజయ మాటాడలేదు.

"మీ అభిప్రాయం చెప్పనేలేదు!" అంది విషయం మార్చి.

ఆమె ముందు యిసుకలో వేలితో గీతగీచాడు ధనుంజయ.

"కొంత సమయం కావాలా?" ఆమె తిరిగి అంది.

"దాంలో ఏం చూశావ్?"

"భర్తను!"

ధనుంజయ విచలితుడయాడు. ఈ కన్నెపిల్ల శ్రావణమాసం వెన్నెల్లో పట్టు పరికిణీ పట్టు జాకెట్టుతో దాగుడుమూతలాడుకునే అమాయకురాలుకాదు. సంసారానికి సిద్ధమైపోయిన జాణ!

ఆమె చేతిని అందుకున్నాడు ధనుంజయ. మెత్తగా ఝల్లుమంది శరీరం. ఆమె వ్రేళ్ళు ధనుంజయ నరాల్లో వుత్తేజం రేపుతోన్నాయి. ఆహ్లాదకరమైన భావంఒకటి ధనుంజయ వెన్నులోంచి రేగి మస్తిష్కంచేరుకుంది. వుత్తేజంలో ఒక హామీవుంది. జీవితకాలం నీ వెంట నడుస్తానని! మనిద్దరం కలసి ప్రణయావేశాలను సరిసమానంగా పంచుకుందామని!

○ ○ ○ ○

ప్రియంవద మొహం తెల్లగా పాలిపోయివుంది. శక్తులన్నీ వుడిగిపోయినట్టూ ఒంట్లోంచి రక్తం ఎవరో తోడేసినట్టూ, కంఠరాల్లో భయభ్రాంతులు చొప్పించినట్టూ ఆమెలో కళాకాంతులు లేవు.

గొంతులోంచి హీనస్వరంతో మూలుగువస్తోంది.

ప్రియంవద చేతిలోంచి టెలిగ్రాం జారిపడింది. సుషమ తల్లివైపు దిగాలుగా చూస్తోంది. తల్లి చేతిలోంచి జారిపడిన కాగితం ఏమిటో, కాగితంలో విషయమేమిటో ఆ పసిమనసుకు తెలియలేదు.

"అమ్మా!" అంది దిగులుగా.

ప్రియంవదలో దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుంది. అంతసేపూ ప్రియంవద తన చుట్టూతాను నిర్మించుకున్న వేదనా స్రవంతికి సుషమ కట్ట తెంచింది. తను భర్తమీద మమతా వాత్సల్యాలు పెంచుకున్నట్టే తనమీద కూడా అవే పెంచుకున్న మరో చిన్నప్రాణి కూడా వుందని ప్రియంవదకు గుర్తొచ్చింది.

పసిదాన్ని పట్టుకుని బావురుమని ఏడుస్తోంది ప్రియంవద.

కారు రోడ్డుమీద ఆగడం కారులోంచి యిద్దరు దిగి యింట్లోకి రావడమూ కూడా ప్రియంవదకు తెలియదు.

"వదినా!" వీణ ఒక్క వుదుటున ప్రియంవదను సమీపించింది. తల్లినీ తల్లి కౌగిట్లో వున్న సుషమనూ చేతులతో చుట్టేసింది.

ప్రియంవద వెక్కివెక్కి ఏడుస్తుంది.

ధనుంజయ మెల్లగా ఆమెకు ఇవతల ఎగురుతోన్న కాగితం అందుకున్నాడు టెలిగ్రాం!

గోపాలకృష్ణా అడ్మిటెడ్ జనరల్ హాస్పిటల్ రిసీవ్ హిం.—సూపరిండెంట్

ధనుంజయకు చేతులు వణికాయి.

ఏమిటిది? ఏం జరిగింది? ప్రియంవద భర్తకు ఏమయింది? అతడికేమైనా అయితే ప్రియంవద తట్టుకోగలుగుతుందా? ఈ పరిస్థితిని ఎలా ఎదుర్కోవడం?

ప్రియంవద వైపు తలతిప్పాడు. ప్రియంవద తలెత్తడంలేదు. కేవలం ఏడు

పడం మాత్రమే తన కర్తవ్యంగా ఆమె ఏడుస్తోంది.

"సుషమా! ఏం జరిగింది?" అడిగింది వీణ.

ధనుంజయ మనసంతా బరువెక్కిపోతోంది. ప్రియంవదను సమీపించాడు.

"బాధపడకండి! ఏం జరిగిందో మనకిపూర్తిగా తెల్సియ్యదుకదా! నేను రాయగఢవెళ్ళివస్తాను!" అన్నాడు ధనుంజయ.

ప్రియంవద మాట్లాడలేదు. వెక్కివెక్కి ఏడవడంవలన పోయిన వూపిరి కోసం రొప్పుతోంది. మెల్లగా తలెత్తిమాత్రం చూచింది. ఆమె కళ్ళు ఎర్రటి అగ్ని కణాల్లాగా వున్నాయి. తెల్లగా పాలిపోయివున్న మొహంలో ఆమె కళ్ళు భయంకరంగా వున్నాయి.

చెక్కిళ్ళు కన్నీటితో తడిసి మలినమైపోయాయి.

ఆమెనుండి సుషమను విడదీసి పట్టుకుంది వీణ.

ప్రియంవద పెదిమలల్లాడాయి. ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది తరువాత హీనస్వరంతో అంది.

"నేనుకూడా మీ వెంట వస్తాను!"

డా. వీణ అందుకుంది. "అవునండి! వదినను కూడా మీవెంట తీసుకు వెళ్ళండి! వదిన ఇక్కడవుండి తట్టుకోలేదు. అన్నయ్యకు అక్కడ పరిచర్యలు చేయడానికి వుంటుంది! సుషమను నాదగ్గర వుంచుకుంటాను!"

"నీ దగ్గలుండను...నాన్నాల దగ్గరికి ఎల్లిపోతాను!" అంది సుషమ.

సుషమను సమాధాన పరచి ప్రియంవద ప్రయాణమయింది. ఈలోపులో ధనుంజయ బయటికి వెళ్ళి భీష్మనారాయణ్‌కి విషయంచెప్పి వచ్చాడు.

రాయగఢ బస్సు బయలుదేరడానికి అయిదుగంటల వ్యవధివుంది.

ఇద్దరూ టాక్సీలో వెళ్ళారు.

ఉదయం పదిగంటలకుగానీ ఆసుపత్రికి చేరుకోలేక పోయారు.

ధనుంజయ ఆసుపత్రి సిబ్బందితో సంప్రదించాడు.

ఆసుపత్రి కలియ తిరిగినా ఫలితం కనిపించలేదు.

ప్రియంవద యికతిరగలేక బయటబల్లమీద నిస్త్రాణగా కూచ్చుండిపోయిం

అరగంట తర్వాత ధనుంజయ మొహం వ్రేలాడేసుకు వచ్చాడు.

"మనం ప్రమాదం జరిగిన చోటకు వెళ్దాం!" అంది ప్రియంవద.

ఇద్దరూ టాక్సీవైపు కదిలారు. చెట్టు ప్రక్కకు ఒక భయంకరాకారం తప్ప కోవడం యిద్దరికీ తెలియదు.

టాక్సీ ఘాట్ రోడ్లో ఆగింది.

పిట్టగోడ పగిలిపోయివుండటమూ, చెట్లు విరిగిపోయీ, పొదలు నలిగిపోయి వుండటమూ, అక్కడక్కడా చింతపిక్కరంగులో మరకలయివుండటమూ జరిగి పోయినదుర్ఘటనకు తాలూకూ చిత్రానికి సాక్షీభూతంగా మిగిలిపోయివున్నాయి.

యువకాశి గర్భం మాసివుంది. బట్టలు నలిగిపోయివున్నాయి. ఏడ్చి ఏడ్చి కాబోలు అతడికళ్ళు ఎర్రబడివున్నాయి. దైన్యానికి మరోరూపంలాగా వున్నాడతడు. అతడి వెనుక పోలీసు సిబ్బంది ఇంట్లో ప్రవేశించింది

ఆమె దూలానికి వ్రేలాడుతోంది. పాతకాలపుఇంట్లో పై కప్పుకి అడ్డంగా కట్టినదూలం అది. ఆమె పొందిన శాశ్వత వాయుబిగిసివుంది. చేరకు రెండుప్రక్కలా చేతులు తోటకూర కాడల్లాగా వ్రేలాడుతోన్నాయి. పాదాలు నేలకు నాలుగడుగుల ఎత్తున లోటస ప్రేమ్ముందుకు వాలివుండి కనిపిస్తోన్నాయి.

కన్నీటితో, కాటుకతో, కుంకుమతో ఆమె మొహం, బ్లవుజూ మలినమైపోయివున్నాయి. మొహంలో చిరకాలం అనుభవించిన వేదనకు చిహ్నంగా ఎండిపోయిన చెక్కిళ్ళు, తెరచుకుని నిర్జీవంగా కనిపిస్తోన్న కళ్ళు...హాట్ తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు సబ్ఇన్స్పెక్టర్.

ఎన్నో శవాలు చూశాడు సబ్ఇన్స్పెక్టర్. అయినా పద్మిని శవాన్ని చూడగానే అతడికి వొళ్ళు జలదరించింది. ఇరవైకీ ఇరవై అయిదుకీ మధ్య వయసున్న పడుచు పిల్లను ఎవరు పొట్టన పెట్టుకున్నారు? పాతికేళ్ళ వయసుకే ఈవిడ నూరేళ్ళ అనుభవం పొందిందా?

ఎస్.ఐ. గుప్పెళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

"నా భాగ్యంసార్! నేను బయటికి వెళ్ళేసరికి బాగానే నవ్వుతూ వీడ్కోలు ఇచ్చిన నా భార్య తిరిగి వచ్చేసరికి ఇలా అవుతుందనుకోలేదండిసార్!" శివబ్రహ్మం చెప్పుతున్నాడు.

ఎస్.ఐ. అతడిని విచిత్రంగాచూచి, "కంగారు పడకండి! హత్య ఎలా జరిగిందో లేదా ఆత్మహత్యో ఒకవైపు నిర్ధారణ చేసుకోవాలి. హత్యకు లేదా ఆత్మహత్యకు దారితీసిన పరిస్థితులూ, కారకులయిన వ్యక్తులూ మేము దర్యాప్తుచేస్తాం" అని తన సిబ్బందివైపు తిరిగి కనుసైగ చేశాడు

ఫొటోగ్రాఫర్ శవాన్ని వివిధకోణాల్లో ఫొటోలు తీయసాగాడు. వేలిముద్ర నిపుణుడు వేలిముద్రలుంటాయని తోచిన చోటనల్లా పౌడర్ స్ప్రే చేయసాగాడు.

శవ పంచాయతీ ముగిసేసరికి పుదయం పదకొండయింది.

ఎస్.ఐ. ఇంటరాగేషన్ ప్రారంభించాడు. శివబ్రహ్మంతో మొదలయింది.

"మీ పేరు?"

"శివబ్రహ్మం!"

"చనిపోయిన స్త్రీ మీకేమవుతుంది?"

"భార్య సార్!"

"మీకు పెళ్ళయి ఎంత కాలమయింది?"

"రెండు నెలలు సార్!"

ఎస్.ఐ. నుదురు చిట్లించి, "రెండు నెలలా? ఘోరం!" అన్నాడు.

"అవును సార్! ఘోరం! నాభార్య నాకు ప్రాణం!"

ఆమె ఎలా చనిపోయింది అని మీనమ్మకం!"

"హత్య సార్!"

"హత్యా!"

"అవును సార్!"

ఎవరు హత్య చేశారని మీ అనుమానం?"

"ఆమె పాత ప్రియుడు—ధనుంజయ."

"ధనుంజయా! ఈ వూర్లోనే వుంటాడా?

"అవును సార్!

"అడ్రసు చెబుతారా?"

శివబ్రహ్మం చెప్పాడు. ఎస్.ఐ. వివరాలు రాసుకుంటూ అడ్రస్‌కూడా నోట్ చేసుకున్నాడు.

"ధనుంజయ మీద అనుమానం కలగడానికి కారణమేమిటి?"

"నిన్న మధ్యాహ్నం మాయింటికి వచ్చాడు సార్! అసలు పెళ్లయేవరకూ నాభార్యకు బాయ్‌ఫ్రెండ్ వున్నట్టు తెలియదుసార్! తెలిశాక ఏంచేస్తానుసార్! మృదువుగా మందలించాన్‌సార్! చెప్పానుకదాసార్! నాభార్య నాకు ప్రాణంసార్! ఆమెకూడా నా పట్ల విశ్వాసం ప్రకటించిందిసార్! నేను వచ్చేసరికి నిన్న మధ్యాహ్నం నాభార్యను ఎత్తుకొన్నాడుసార్! ఆమె స్పృహతప్పిపోయింది సార్! నన్ను చూడగానే పద్మినిని దింపి వెనక గుమ్మంలోంచి పారిపోయాడు సార్! వెనక గుమ్మంలోంచి వెనక వీధి లోకి దారివుంది సార్!"

"ఏంజరిగిందో మీరు మీ భార్యను అడగలేదా!"

"అడగలేదుసార్ 'ఆమెను అడిగి బాధ పెట్టదల్చుకోలేదు! చెప్పానుకదాసార్! ఆమె ప్రాణంఅని!"

"రాత్రి అతడు మరల వచ్చాడా?"

"వచ్చేవుంటాడు సార్! నేను నైట్‌వాచ్‌వాన్‌గా పనిచేస్తున్నాను సార్! డ్యూటీకి వెళ్ళిపోయానుసార్ నాభార్య నాకు నవ్వుతూ వీడ్కోలు యిచ్చిందిసార్! తెల్లవారుఝామున నాలుగున్నరకి డ్యూటీ నుండి తిరిగివచ్చానుసార్! అప్పటికి యిది సార్ పరిస్థితి! తలుపులు బార్లాతెరచివున్నాయిసార్!"

"ధనుంజయ మీయింటికి వచ్చి వెళ్ళినట్టు మీకు తెలుసా?"

"తెలియదు సార్! వూహించగలను!"

"పద్మినిగారే ఆత్మహత్య చేసుకున్నారేమో!"

"అసంభవంసార్! ఆమెకు నేను ఆరో ప్రాణంసార్!"

"చుట్టుప్రక్కల ఎవరయినా ధనుంజయ రాకపోకలు చూశారా?"

చెప్పలేనుసార్! నేను యింట్లో లేనుకదాసార్!"

ఎస్.ఐ. జేబులోంచి మనీపర్స్ తీశాడు "ఈ పర్స్‌ను ఎప్పుడయినా చూశారా? బాగాగుర్తు తెచ్చుకుని చెప్పండి!" అన్నాడు.

"పద్మిని ప్రేలాడే చోట నేలమీద చూశానుసార్!"

"ఎవరిది యీ పర్స్!"

"తెలియదుసార్!"

"తాకి చూడలేదా?"

లేదుసార్! మా ఆవిడ పురిటిలో ప్రేలాడుతుంటే చూశాక నాకు మతి పోయింది సార్! వెంటనే మీ దగ్గరకు పరుగెత్తానుసార్!"

"మీ ఆవిడ పురిటిలో ప్రమాదం ఎలా జరిగింది? హడావుడిగా ఎత్తయిన పీట వంటిదేం లేదు కదా!"

"ఏమోసార్! నాకెలా తెలుస్తుంది సార్!"

"ఇప్పుడు మీరు చెప్పినదంతా రాసివ్వండి! కేసు కమిట్ [illegible] ఒప్పచెప్తాం! కేసు కోర్టుకు వస్తుంది. లాయర్‌ను పెట్టుకోండి!"

శివబ్రహ్మం తలూపాడు.

o o o o

"వీణా!" ధనుంజయరావుగొంతు బొంగురు పోయింది. ఒక్కరోజుకే అతడి మొహంలో కళాకాంతులు తప్పాయి, చెక్కిళ్ళు లోతుకు పోయాయి. నీరసంగా [illegible] అన్నాడు.

వీణ అతడిని జాలిగా చూసింది.

"కంగారుపడకండి! మీరు తప్పు చేసివుంటారంటే నమ్మను! బెయిల్ మూవ్ చేస్తున్నాడు లాయర్. మీరు బయటపడతారు. నాకా నమ్మకం వుంది." అంది వీణ.

"ఎలా సాధ్యం వీణా! పద్మిని చనిపోయినరోజు సాయంత్రం నేను ఆమెను యింట్లో కలిశాను. కాని అప్పుడామెను తాకనయినా తాకలేదు. శివబ్రహ్మం నామీద అభాండం వేశాడు. స్వహస్తాలతో ఆమెను చేతులతో ఎత్తుకున్నట్టుగా చెబుతున్నాడు. అలాగే రాసిచ్చాడట కూడా!"

"అన్నీ బయట పడతాయండీ! మీరు మాత్రం మనోనిబ్బరం కోల్పోవద్దు, తార్కికంగా ఆలోచిస్తే పద్మినిని హత్య చేయడానికి మీకంటె శివబ్రహ్మానికే ఎక్కువ వీలు! అంతేకాదు. అది లేకపోతే శాఖించేది. అతనికి మాత్రమే! కోర్టు డిఫెన్స్ ముందు అతడు నిలబడలేడు చూస్తూండండి!"

ధనుంజయ మౌనంగా ఆమె మాటలు వింటున్నాడు. ఆమె మాటలు వినేకొద్దీ ధైర్యం పుట్టుకొస్తోంది. ఆరితేరిన లాయర్ మనిషిలాగా మాట్లాడుతోంది వీణ.

పావు గంట సమయం గడిచాక వీణ కోసం సార్జెంట్ వచ్చాడు.

"సమయం! పూర్తయినదని మీసంతకం కావాలట! ఇన్‌స్పెక్టర్ గారు రమ్మనారు." అన్నాడు సార్జెంట్.

సార్జెంట్ వెంట వీణ వెళ్ళిపోయింది.

ధనుంజయ నిట్టూర్చాడు.

పద్మిని ఎలా చచ్చిపోయింది? ఆత్మహత్యచేసుకుందా' ఆత్మహత్యే అయివుంటే కింద పత్తయిన పీటం వుండి వుండాలి. కాని పీటం కాదు. హత్యచేసి వుంటే శివబ్రహ్మమే చేసివుండాలి. హింసించి హింసించి చివరకు ఆమెను ప్రాణం తీసేవరకూ వదలలేదు. శివబ్రహ్మం.

భార్యను శివబ్రహ్మం ఎందుకు చంపివుంటాడు? వరకట్నం కోసమా!

వరండాలో అలికిడయింది. సుతిమెత్తటి అడుగులతో హుందాగా ఆమె నడిచి వస్తోంది.

“మీరా?” అన్నాడు ధనుంజయ. ఇక్కడికి...మీరెందుకు వచ్చారు.

“ఏంరాకూడదా! ఎందుకిలా ధనుంజయగారూ!” ప్రియంవద కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ప్రక్కకు తిరిగి కళ్లొత్తుకుంది.

ఆమె యీ వారంరోజులలోనూ రెట్టింపు వయస్సుకు ఎదిగిపోయినట్టయింది.

“చెప్పలేనండి! శివబ్రహ్మం గొప్పగా పకడ్బందీగా కేసు బనాయించాడు!”

“కేసు? సులభంగా తేలిపోతుంది లెండి! మీరు పద్మినిని చంపవలసిన అవసరం ఏముంటుంది. వుంటేగింటే అతడికేవుంది.—త్వరగా మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకోవడానికి

“ఎవరు నమ్ముతారు!”

“భయపడకండి! కోర్టులూ న్యాయమూ మరీ అంత గుడ్డిగాలేవు.”

ధనుంజయ నిట్టూర్చి, నేను అరెస్టయిన వెంటనే భీష్మనారాయణగారు కలుగచేసుకోకుండా వుంటే పోలీసులు నన్ను చావచితకదన్ని నేరం వొప్పించేవారు!లేదా లాకప్‌లో ఆత్మహత్య...చేసుకున్నట్టు...

కటకటాల మధ్య నుంచి ఆమె చెయ్యి ధనుంజయ పెదిమలను మూసింది.

ధనుంజయ వొణికాడు. లాకప్‌లోచావు గుర్తొచ్చికాదు.ఆత్మీయతతో వొణికాడు. ఒక తోడబుట్టిన దానిలాగా ప్రియంవద కనబడుతోంది, అందుకే ధనుంజయకి వొణుకుతోబాటు కళ్ళనీళ్లు తిరిగాయి.

ఆమె చేతిని అలాగే అంది పుచ్చుకున్నాడు.

పోలీస్‌స్టేషన్ వెలుపలనుండి రెండుకళ్లు కిటికీలోంచి చూస్తోన్నాయి. భయంకరమైన మొహంలో వూడి పడటానికి సిద్ధంగా వున్న కళ్లవి!

ప్రియంవద స్థాణువులాగా నిలబడి పోయింది.

హోరుగాలిలో కొట్టుకుపోతున్న శిశువు తల్లి చెయ్యిపట్టుకుని అదే సమస్తమైన ఆధారంలాగా భావించి చేతిని అల్లుకుపోయినట్టుగా ధనుంజయ ఆమె చేతిని అల్లుకుపోయాడు.

ప్రియంవద రెండో చేతితో అతడితల నిమురుతోంది.

సరిగ్గా అదే సమయానికి వీణ అక్కడికి వచ్చింది.

అక్కడి దృశ్యం ఆమెని విచలితురాలిని చేసింది. ఎంతసేపు అలా నిల్చిండి పోయిందో ధనుంజయ ముందుగా తేరుకుని వీణను చూశాడు.

ప్రియంవద చేతిని మెల్లగా విడిచి పెట్టాడు.

"యాభై రూపాయల పూచీకత్తుమీద మిమ్మల్ని విడుదల చేస్తున్నారు!" అంది వీణ.

కాగితాలమీద తిరిగి సంతకాలు కార్యక్రమం జరిగింది.

ధనుంజయ ఇంటికి వచ్చాడన్నమాటేకాని మనశ్శాంతి లేకుండా పోయింది. దారిన పోయేవాళ్లంతా తనవైపే ఒక నేరస్తుడిని చూస్తోన్నట్టుగా అనిపిస్తుందతడికి.

"...బా....వా...!"

ధనుంజయ చెవులమీద గులాబీరేకులు రాసినట్టయింది. ముక్కు పుటాలకు మరువం గుత్తులు చేరువయినట్టయింది,

"బా...వా... బా...వా...! నేను వచ్చేశాను. నువ్వు రాకపోయినా నీ కోసం...వచ్చేశాను బావా!"

o o o o

"యువరానర్! ముద్దాయి ధనుంజయకు చనిపోయిన పద్మినితో పూర్వ సంబంధం వుంది. వాళ్ళ ప్రణయం చాలా దూరం వెళ్ళింది. పద్మిని పెళ్ళి సాంప్రదాయసిద్ధంగా శివబ్రహ్మంగారితో జరిగింది. అయినప్పటికీ ముద్దాయి తనపాత ప్రియురాలిని కలుసుకోవడం మానుకోలేదు. పద్మిని నాలుగురోజులకు చనిపోతుం దనగా అంటే ఫిబ్రవరి పద్దెనిమిదో తేదీన ముద్దాయి ఇంటికివెళ్ళి తనను ఇకమీదట కలుసుకోవద్దని బతిమాలింది అయినప్పటికీ ముద్దాయి ఆమె మాటలు వినలేదు. ముద్దాయి ఆమె ఇంటికి అటుతర్వాత ఫిబ్రవరి ఇరవై ఒకటోతారీఖున సాయంత్రం వేళలో వెళ్ళాడు. ఆమెను బలవంతం చేయబోయాడు. పద్మిని నిర్ఘాంతపోయింది. తన సంసారంలో నిప్పులు పోయవద్దని బతిమాలింది. ఇక మీదట తమఇంటివైపు రావద్దని చేతులెత్తి మొక్కింది.

యువరానర్! కామావేశంలో వొణికిపోతున్న ముద్దాయి ఆమె మాటలు విని పించుకునే దశలోలేడు ఆమెచేత బలవంతంగా పెళ్ళినాటి పట్టుచీర కట్టించాడు. ఆమె అతడి హింసకు తట్టుకోలేక స్పృహతప్పిపోయింది. యువరానర్! ఈ ఫొటోలు పరిశీలించండి.

ఎగ్జిబిట్ "ఎ"గా మూడు ఫొటోలు ప్రజెంట్ చేస్తున్నాను యువరానర్! స్పృహ తప్పిపోయిన పద్మినిని కిరాతకంగా అనుభవించాడు ముద్దాయి. పద్మినిభర్త శివబ్రహ్మంగారు రావడంచూసి వెనకవీధిలోకి పారిపోయాడు. తన భార్యమీద అనుమానం వచ్చినప్పటికీ కేవలం ప్రేమతో పద్మినిని ఏం జరిగిందో అడగకుండానే శివబ్రహ్మంగారు నైట్‌డ్యూటీకి వెళ్ళిపోయారు. ముద్దాయి పద్మిని మీద భ్రాంతి వదులుకోలేక రాత్రి మరల వచ్చాడు. ఆమెను మరల బలవంతం చేశాడు.

యువరానర్! పద్మిని అరవబోయింది. చుట్టుప్రక్కల అక్కడక్కడగా కట్టిన ఇళ్ళూ, చిన్నచిన్న దుకాణాలూ...ముద్దాయికి ఆమె నోటిని మూయటం తప్ప లేదు. క్షణికావేశంలో చేసిన హత్య ఇది! ఆమె ఉరి తీసుకున్నట్టుగా సన్నివేశం సృష్టించి ముద్దాయి మాయమయ్యాడు.

బలాత్కారం, హత్య, పరారీ నేరాల క్రింద ముద్దాయిని 299,300(ఐ.పి.సి.) సెక్షన్స్ ప్రకారంగా కోర్టువారు శిక్షించాలని కోరుతూ ఇంతటితో ముగిస్తున్నాను! అన్నాడు పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్.

కోర్టు హాలు ఒక్క నిమిషంపాటు నిశ్శబ్దమైపోయింది.

ఒక ప్రక్క బోనులో ధనుంజయ నిలబడివున్నాడు. రెండో ప్రక్క బోనులో శివబ్రహ్మం వున్నాడు.

ధనుంజయ ప్రేక్షకుల గాలరీలోకి చూశాడు.

ప్రియంవదా, డాక్టర్ వీణా. శాంతీ అతడివైపే చూస్తోన్నారు.

ధనుంజయకి ధైర్యంగావుంది. ఎందుకు ధైర్యం వచ్చిందో అతడికే తెలియదు. కేసు పైన పడకముందు అతడిలో పెంపొందిన ఆత్మవిశ్వాసం, సమయస్ఫూర్తీ, ఎలాంటి పరిస్థితినయినా తేలికగా తీసుకునే మనస్తత్వం పెల్లుబికాయి.

ముద్దాయివైపు చూశాడు న్యాయమూర్తి.

"మీరు చెప్పకునేది ఏమయినావుందా?" అన్నాడు న్యాయమూర్తి.

"నేను ఆమెను బలాత్కరించలేదు. హత్య చేయలేదు. అంతే యువరానర్! పద్మిని చనిపోవడంవలన లాభించేది నేను కాదని మనవి చేసుకుంటున్నాను యువరానర్!"

"డిఫెన్స్ లాయర్‌ని ఏర్పరచుకున్నారా?" అడిగాడు న్యాయమూర్తి.

డిఫెన్సు లాయర్ లేచి నిలబడ్డాడు.

కోర్టు ఒక్క క్షణంపాటు నిట్టూర్చింది. డిఫెన్స్‌లాయర్ బొత్తిగా కుర్రవాడు యూనివర్సిటీనుంచీ తాజాగా పట్టా తెచ్చుకున్నవాడిలాగా కనిపిస్తున్నాడు.

తన పత్రాలు న్యాయమూర్తికి సమర్పించి ముద్దాయిముందుకువచ్చి నిలబడ్డాడు. కళ్ళతోనే ప్రోత్సాహకరంగా ధనుంజయను పలకరించి శివబ్రహ్మం నిలబడిన బోనువద్దకు వచ్చి నిలబడ్డాడు.

○ ○ ○ ○

"యువరానర్! ముద్దాయి ఆ సమయంలో ఎక్కడ వున్నాడనేదానికి ఎలిబీ ఒక్కటే ప్రాసిక్యూషన్‌వారు తెలుసుకోవలసిందిగా కోరుతున్నాను. మిగిలిన విషయాలతో ముద్దాయికి ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు యువరానర్!" అన్నాడు డిఫెన్స్ లాయర్.

"ఎస్. మీ అభిప్రాయాలతో ఏకీభవిస్తున్నాను" అని న్యాయమూర్తి పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్‌వైపు తిరిగాడు. యూకెన్ ప్రొసీడ్ టు ఎలిబీ వోన్లీ!" అన్నాడు.

పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ తలవాల్చి అభివాదంచేసి, "మిస్టర్ ధనుంజయ! మీరు హత్య జరిగిన ఫిబ్రవరి 21 రాత్రి 11 గంటలతర్వాత 11—30కి ముందూ ఎక్కడున్నారో చెప్పగలరా?" అన్నాడు.

ధనుంజయలో అంతసేపూ ద్యోతకమైన నిర్లక్ష్యం, ఆత్మవిశ్వాసం, పరిస్థితిని ఎదుర్కొనే సాహసమూ చప్పున ఇగిరిపోయి ముఖం పాలిపోయింది. ఫిబ్రవరి 21వ తేదీ రాత్రి ఆ సమయానికే పద్మిని ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంది. ఆ సమయానికి తాను ఎక్కడ వున్నాడని చెప్పగలడు?

ఎలా చెప్పడం?

కోర్టుహాలు సూదిపడితే వినబడే నిశ్శబ్దంతో మూగవోయింది.

న్యాయమూర్తి, కోర్టు గుమాస్తాలూ, డవాలా బంట్రోతులూ, పోలీసు వుద్యోగులూ, ప్రేక్షకులూ ధనుంజయ ఏం చెబుతాడా అని నోర్లూ, మొహాలు చూస్తున్నారు. వాళ్ళ చెవులు అతడికి ఒప్పచెప్పేశారు.

డిఫెన్స్ లాయరయితే పిచ్చెత్తినవాడిలాగా గుడ్లప్పగించి నిశ్చేష్టుడైపోయాడు. కేసు ఎలిబీమీద ఆధారపడి ముగియనున్నది.

కొంచెంగా ఆలస్యంగా నయినా సెషన్స్‌కోర్టులో శివబ్రహ్మం మెడకు వురి బిగియనున్నది. అంతా దనుంజయ చెప్పబోయే ఎలిబీని ప్రధానం చేసుకుని వుంటుంది. శాంతీ!, వీణా సరేసరి! వూపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు.

ఆ నిశ్శబ్దంలో ఒక స్త్రీ మూర్తి డిఫెన్స్ లాయర్ వద్దకు నడిచింది. ఆమె ప్రేక్షకులలోంచి నడిచిరావడం ఎవరూ గమనించలేదు. డిఫెన్స్ లాయర్‌వద్ద ప్రత్యక్షమయినపుడు మాత్రమే ఆమెను ప్రేక్షకులు చూశారు.

"వదిన!" గొణుక్కుంది వీణ.

డిఫెన్స్ లాయర్ ఆమెను నోరావులించిచూశాడు.

"నేను సాక్ష్యం చెబుతాను. ఏర్పాటు చేయండి!" అంది ప్రియంవద.

క్షణాలలో ఏర్పాట్లు జరిగాయి ప్రమాణం చేయడం ముగిసింది. డిఫెన్స్ లాయర్ ఆమెను ప్రశ్నలు వేయడం మొదలుపెట్టాడు.

"మీరు?"

"ప్రియంవద!"

"మీకు ముద్దాయి తెలుసా?"

"తెలుసు!"

"ఎలా తెలుసు?"

"మా యింటి ఎదుట వుంటున్నారు!"

"మీవారేం చేస్తూంటారు?"

"చెట్టియార్ ట్రావెల్స్‌లో పనిచేస్తారు!"

"ఫిబ్రవరి 21వ తేదీరాత్రి 11 గంటల తర్వాత ముద్దాయి ఎక్కడున్నాడో

చెబుతారా?"

కోర్టు వూపిరి బిగబెట్టి వింటోంది.

"నా గదిలో!"

"ఏం చేస్తున్నారు?"

"నిద్రపోతున్నారు!"

"దట్సాల్!" అని న్యాయమూర్తి వైపు తిరిగి "యువరానర్! ముద్దాయికి సంబంధించిన ఎలిబీ రుజువయింది. ముద్దాయిని నిర్దోషిగా కోర్టువారు విడుదలచేయాలని కోరుతున్నా!" అన్నాడు డిఫెన్స్ లాయర్.

న్యాయమూర్తి ఆలోచనలో వున్నారు

పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ ఆమెను క్రాస్ పరీక్ష మొదలు పెట్టాడు.

"మీఇంట్లో మీగదిలో పరపురుషుడు వున్నాడని చెప్పారు అవునా?"

"అవును"

"ఎందుకు వున్నాడో చెబుతారా?"

"చెప్ప నక్కరలేదనుకుంటాను. మగాసూ ఆడదీ కలిసినట్టైతే శృంగారం వూహించుకోగల ఈ రోజుల్లో ఒకే గదిలో అదీ రాత్రి వేళ భర్త ఇంటలేని ఏకాంతంలో...ఆమె గొంతుకు దుఃఖం పొర అడ్డు పడింది.

ధనుంజయ ఆమె పాదాలు చూస్తూవాన్నాడు.

అనురాగమూర్తి! తనకే అక్క వుండివుంటే...ఈ అక్కే అయివుంటే... ఆత్మీయతా ఆదరణా స్నేహమూ తనకి ఈ అక్కరూపంలో అంది వుంటే...

"అ...క్కా...అక్కా....అక్కా...." ఒళ్ళు విసిరింది అతడికి తుళ్ళి బోనులోకి జారిపోయాడు.

ప్రేక్షకులు లేచి నిలబడ్డారు.

వీణా శాంతీ ముందుకు పరుగెత్తారు.

న్యాయమూర్తి కళ్ళద్దాలు తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు.

o o o o

"తమ్ముడూ..." ప్రియంవద ఆక్రోశిస్తోంది.

తమ్ముడు ఎదురింట్లో వున్నాడు. అతడు వస్తే బాగుండును. వీణా శాంతీ అక్కడే తమ్ముడిదగ్గర వున్నారు. ముగ్గురూ కలసి ఇక్కడికొస్తే బాగుండును. సుషమను నడిపించుకొంటూ తానే అటు నడిచింది.

ధనుంజయ యింటిగేటు తెరుస్తోంటే ఎవరో క్షురకవాడు పరుగెత్తుకుంటూ ఆమె వైపువచ్చాడు ఆమెచేతిలో కవర్ వుంచాడు.

"ధనుంజయగారికి యివ్వమని ఆయనెవరో యిచ్చారండి!" అన్నాడు.

ప్రియంవద కవర్‌తో యింట్లోకి ప్రవేశించింది.

ధనుంజయ ఆఫీస్ రికార్డుచూసుకుంటున్నాడు. వీణా,శాంతీ హాలులో కూర్చుంది

ఏర్పాపాటే చేసుకుంటున్నారు.

ప్రియంవద రాక ముగురికీ సంతోషం కలిగించింది. సుషమను ఆప్యాయంగా ఎత్తుకుంది కాంతి.

"వదినా! కాంతి కుర్రలాయర్ని వలవేసి పట్టింది." అంది వీణ.

కాంతి మొహం ఎర్రబడింది. కుర్రలాయరంటే డిఫెన్స్‌లాయర్.

"బాగుంది. కుర్రలాయర్‌కి పేరులేదూ!" నవ్వింది ప్రియంవద.

"ఎందుకు లేదూ! మిస్టర్ కాంతి!"

ఈసారి ధనుంజయ నవ్వకుండా వుండలేకపోయాడు.

ప్రియంవద అతడికి కుర్రవాడు అందించిన కవర్ ఇచ్చింది.

"వదినా! ఎంతకాలానికి నువ్వు నవ్వావు?" అంది వీణ.

ధనుంజయ కవర్ తెరిచాడు. తెల్లకాగితం మీద గజిబిజి అక్షరాలు.

ప్రియమైన ధనుంజయగారూ!

నాకోసం వెతుక్కున్నారు మీరు. ప్రియంవద అనురాగ దీపం. ఆదీపం కాంతి నాలాంటి నిర్భాగ్యుడి మీద పడికొంత వెలుగు యిచ్చింది. అది యీ జీవితమంతా వెలుగు యిస్తోనేవుంటుంది. నేను ఆ ప్రేమమూర్తికి తగను ధనుంజయగారూ!

ఆమె ప్రేమ పంచుకున్న మీరు ధన్యులు. నాకు అసూయలేదు. అసూయ పడ వలసినస్థితిలో లేను. కోర్టుహాలులో ఆమెను చూశాను. మాట విన్నాను. నాకు అంతే చాలు! నేను మీ యిద్దరి జీవితానికి అడ్డురాను.

సుషమకు నా ముద్దులు.

ఆప్యాయతతో

—మీ గోపాలకృష్ణ."

ధనుంజయ చేతిలోంచి వుత్తరం జారిపడింది. అతడి మొహం మ్లానమై పోయింది. ఆడవాళ్ళు ముగ్గురూ అతడిని చూచి వుత్తరం అందుకున్నారు.

"ఉత్తరం ఎవరిచ్చారక్కయ్యా?" అడిగాడు ధనుంజయ.

ప్రియంవద వుత్తరంలోకి చూడబోయేదల్లా ఆగిపోయింది. వెన్నులోంచి ప్రశ్నకెరటం ఉవ్వెత్తున లేగిచరాలున చిన్న మెదడులోకి ప్రాకింది. కళ్ళు చెమర్చాయి.

ప్రియంవద వుద్వేగం అణచుకుంటూ చెప్పింది.

ధనుంజయ లేచాడు. ఒక్కసారిగా లేచిన అగ్నికెరటంలాగా కారులోకి దూకాడు. ప్రియంవద భుజం పట్టుకుని చరచరా కారు వైపు కదిలాడు.

కాంతీ, వీణా బిత్తరపోయి చూస్తున్నారు.

డాల్ఫిన్స్‌నోస్ మీద నడుస్తున్నాడతడు. చెల్లాచెదురుగా, చాపల బొక్కా వేసుకున్నాడు మనిషి వొణుకుతున్నాడు. వికారమైన మొహంలో ముక్కు స్థానంలో గుంట వుంది. చర్మం ఆ చివర ఈచివర బిగించి లాగిపెట్టూ మెడ కింది గడ్డమూ కలసి

పోయినట్టూ... రాత్రి చూచ ధైర్యం యివ్వనట్టూ......

ఈ ప్రపంచానికే వెలితయిపోయి, తన సర్వస్వం దానంచేసిన వాడిలాగా విరాగిలాగా అతడు కదిలిపోతున్నాడు

దూరంగా కారు వస్తున్న చప్పుడవుతోంది.

ఎదర సిమెంట్ రోడ్ వుంది. రామాకర పాళెంనుంచి వచ్చేరోడ్ అది.

రోడ్డుకు దూరంగా నడుస్తున్నాడతడు.

కారు చప్పుడు వినిపించడంలేదు.

తాను త్వరగా పారిపోవాలి. డాల్ఫిన్స్ నోస్ అంచుకూ...దిగంతాల కవతలకూ... ప్రేమకు అనుబంధానికి అవతలివొడ్డుకూ...

ఒకేఒక్క గొంతు!

అతడు గాలిలో ఆగి వెనక్కి పడ్డాడు.

ఒకేఒక్క క్షణం! మృత్యువుకూ జీవితానికీ వారధి! ఒక్క క్షణం.

"ఏమండీ! నన్ను ఏం చేస్తారు?" ఆమె గొల్లుమంది. అతడి పాదాలకు చుట్టేసుకుంది. "ఆరోజు నానుంచి పారిపోవాలనుకున్నారు...యి...ఇదు...కేనా!?"

బిగించినట్టున్న చర్మంచాటునుండి అతడికళ్ళు కుంచించుకుపోయి కనిపిస్తున్నాయి.

ధనుంజయ కళ్ళు తడిశాయి

ఆ గోపాలకృష్ణకు యాక్సిడెంట్లో అంతా అయిపోయిన ఈ ఆకారానికి ఎంత తేడా! భయంకరమైన ఈ ఆకారంలో సైతం మారని కరుణ!

అక్కయ్య గుర్తు పట్టకపోతే ఎంత ప్రమాదం జరిగిపోయేది!

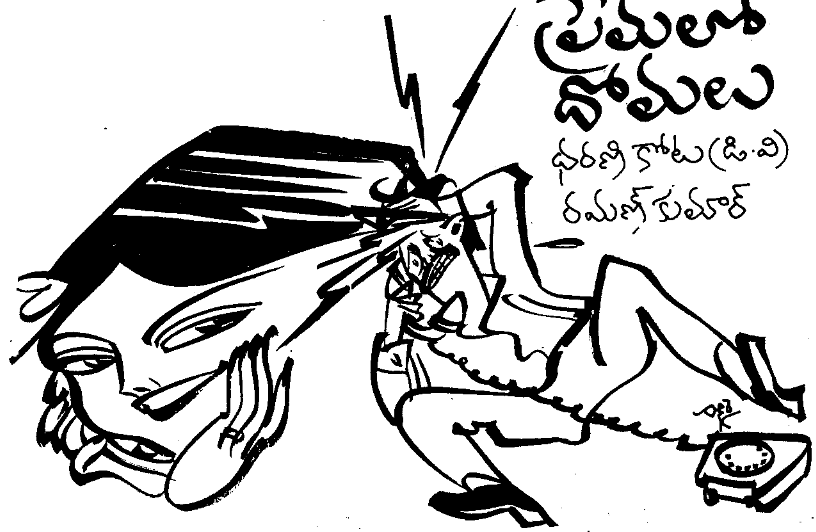
"మీరెలా వుంటే నేమండీ! మీరే నా ప్రాణం!" ఆమె కన్నీళ్ళు అతడిని అభిషేకిస్తున్నాయి. గోపాలకృష్ణ భార్యను లేవనెత్తాడు.

నీలాలనింగి కింద వాళ్ళు ముగ్గురూ!

సాక్షీభూతంగా సముద్రం! పెద్ద పెద్ద కెరటాలతో నురగలు చిమ్ముతూ డాల్ఫిన్స్ నోస్ బండలమీద విరుగుతోంది సముద్రం.

ప్రేమలూ ఫోనులు

ధరణికోట (డి.వి) రమణ్ కుమార్

సాయంత్రం ఆరు దాటుతోంది!

ఫోన్ చేయాలి! ప్రమీలకి...

ప్రమీలెవరని చచ్చు పుచ్చు ప్రశ్న లేస్తే పుచ్చొంకాయల్ని విసిరేసినట్టు మిమ్మల్ని విశిరేగల్ను! అయినా చెప్తోన్నా— ఆమె నాజాజీ, విరజాజి, సన్నజాజి, చేమంతి, పూబంతి, నావలపుల ఇంతి!

ఎంత 'పూలబిజినెస్సు' వుంటే మటుకిలా పూల గుచ్చె సుత్తేసి మిమ్మల్ని విసిగించడం భావ్యమా అని మీకంటే. మటుకు వాడిన మల్లెల్ని విసిరేసినట్టు మరోసారి మిమల్ని విసిరేయగలను-! ఫోనెత్తాను-182 రింగ్ చేశాన్! ఈరోజే నాకు ఫోనొచ్చింది! మొదటగా నాఇంతికి చేయలనీ—

"ట్రింగ్...ట్రింగ్—ట్రింగ్"

"హల్లో 182 యేనా? ప్రమీలా?" అరిచేను!

"హా(— ప్రేమాలయమే? ఎవర్ని ప్రేమించాలి మీరు? మాఫీజు— ఆదే! ప్రేమించే పద్ధతులు చెప్పినందుకు ఫీజు పంద..." టక్కున పెట్టేసు- వెధవ ఫోను- అన్నీరాంగ్ సంబర్లే—మరోసారి రింగ్ చేసేను-

"హల్లో—హల్లో...హ-ల్లో-హ..ల్లో-హా(" నాగొంతు జీరోయింది. 'వాడండి సెక్స్ ఫార్ములో 802 ఫార్ములో టాబ్లెట్లు టాబ్లెట్లు-ఛ!'

"హల్లో హ-ల్లో-ల్"

"ధన్-ఢుబ్-డబ్ ఢాం"

నాచెవి అదిఆరంపోయింది. ఇవేం శబ్దాలబ్బా? కొంపదీసి ప్రమీలా "అయ్య ఆర్ బాబు" వెధవ పీనుగేమన్నా మాట్లాడ్తోన్నా దేంటి?— ఒణుకొచ్చింది! టక్కున పెట్టి. మళ్లీ అయిదు నిమిషాలకి మళ్ళీ "కొట్టేసు!"

"హల్లో-హ ం వ్ హ..లో..లవ్.." ఢస్!ఢం!"

"ఎవరూ! కలో షుగర్ మింగినంత ఆనందం! ప్రమీలా..! ఓనా ప్రమీలా! లైన్లోకి వచ్చితివా? ఏమినా భాగ్యమూ! పలవ్వా ఓ ప్రమీలా? నీ ఫోనుకే జోహారి కాం.."

"ప్రమిలా...నువ్వేనా!.నువ్వేనాడాళింగ్!"

"ఎవరూ.. రవణా.. హయ్య్యో య్యో..,ఏంటీ?

"నాకల్లో-నాఒంట్లో -నా ప్రక్కల్లో! నువ్వు రోజూ. వచ్చేస్తున్నావ్ "మీలా..! చంపెయ్యకు.ఒక్కసారి ఈరోజు సాయంత్రం పార్క్‌కి రావూ..! అరుస్తోండగా అప్పుడొచ్చేయవి...

"ఢబ్..కుయ్యో-ఢిం‌ఢిం" ఫోన్లో శబ్దాలు!

అవతలి నుంచి ప్రమీల అరుస్తోంది.

"ఓకే! అలాగే కానీ, ఇంకేంటి కబుర్లు?

"ఏమని చెప్పుదును దేవీ...."

అదెవటి?మధ్యలో అదెవటాంటాం?"

అరుపు!(ఉరుము!).

"అయ్యో! ప్రేమక్కువై నేనే అలా పిల్చేను మీలా!"

కిలకిల! కళకళ! అది 'మీల'నవ్వే! ఆమెలా నవ్వుతోండగానే నాఫోన్లో రకరకాల సౌండ్స్, బప్పీలహరి మ్యూజిక్కులు విన్పడ్డాయి! క[illegible]పడి "హలో హలో" అంటూ అరవసాగేను! అదిగో అప్పుడు మొదలయ్యింది ఒకే ఫోన్లో అరుగురి అరుపులు!

"హల్లోవ్ ప్రమీలా-"

"అనేనే, ఏంటీ! పచ్చడి పెట్టారా.. ఢస్!ఢం!"

"అకాంట్రాక్ట్ ఎలాగన్న ఒప్పించవయ్యా మొగుడా!"

ఢాంఢంఢాంతుస్ బుస్స్...

"ఏంటి. అశబ్దాలేంటీ రవణోయ్... హ ల్లో..."

"హల్లో పాల్వంచ కాల్ బుక్‌చేసారుగా, ఇదిగోండి-"

"ట్రింగ్ ‌జుయ్‌య్ సుయ్యోసుయ్యో!"

"హల్లో పాలకొల్లు సుబ్రావ్‌గారేనా? మీ అవిడ "డాం" అట! పరి పార్టీ?"

వదినమ్మాయ్. మాపిల్ల 21వరోజు ఈరోజే మీరూ.."

ఢఢీం సుయ్యో ఙ్ఞాయ్యో—

"ప్రమీలా-ప్రమీలా ప్ర--

"ఆవకాయ పచ్చడా?"

"హల్లో సిచ్చాసుపత్రండీ ఏవరూ 12వబెడ్డా."

"హల్లో రవణా...ర....వ....ణా."

"హల్లో పత్రికాఫీసా....నా, కథేమయ్యిందాస్సార్?"

"హల్లో...హ....ల్లో ..ర..వ..ణా"

"నాయనోయ్ ..అమ్మోయ్..ఈయన ఈమధ్య అసలు వంట చెయ్యట్లేదమ్మోయ్...మీరొంచి అర్జెంట్!"

"ప్ర.... ....మీ.... ....

"ఆ కాంట్రాక్టు..."

"ఢఢోం జుయ్....ఢాం...సుయ్."

"రవణా...ర....ర....ర..."

"ప్రమీలా...ప్రమీలా..,ప్ర..మీ..లా"

జుట్టు పీక్కొని, షర్టు చింపుకుని, ఓసారి కొత్త ఫోన్‌చూసి, పళ్ళు కొరుక్కొని దాన్ని నేలకేత్తికొట్టి భోరుమంటూ క్రింద కూల బడ్డాను.—

फिल्मोत्सव 86
Filmotsav 86

కేజ్డ్ బ్లాసమ్స్

మన చలన చిత్రోత్సవాల

లో ఫిలిప్పైన్స్ చిత్రాలు అరుదు. అలా అరుదుగా యీసారి ఫిల్మోత్సవానికి వచ్చిన చిత్రం యిది.

ఈ చిత్రం అసలు పేరు

Bulaklak Sa City Jail

పేరుని బట్టే తెలుస్తుంది. ఖైదుకు సంబంధించిన కథ అని. ఆంగ్లీకరించిన పేరు "కేజ్డ్ బ్లాసమ్స్."

కథక్కి, ఖైదుకి నేరాలకి సంబంధం [illegible] వాస్తవాన్ని [illegible] మానవతా దృక్పథాన్ని, మానవత్వ సమాహారపు తీవ్రతని అద్భుతంగా చిత్రీకరించటం వల్ల యీ చిత్రం యీ చిత్రోత్సవంలోని అయిదారు మంచిచిత్రాల సరసన చేరింది.

[illegible] హత్య చెయ్యలేదు [illegible] నేరానికి శిక్ష పొందింది [illegible] లా అనుకున్న ఏంజలా అనే సామాన్య మైన యువతి కథ యిది. [illegible] అనురాగంతోటి [illegible] చేస్తుంది. కానీ అంతకు ముందే వివాహం అయిన [illegible] గానే ఏంజలా మీద తప్పుడు నేరం మోపి ఖైదు పాలు చేశారు.

ఏంజలా చెప్పలేని మనసుని ఛింత ఛిద్రం చేసింది. ఆ జైలు వాతావరణం. ఎప్పుడూ [illegible] కాలం ఆడవాళ్ళే వున్న ఆ జైలులో [illegible] అంతంత [illegible]త్వం, వ్యభిచారం, క్రౌర్యం, దాస్యం మొరటుతనం...వాకదే

మిటి అన్ని రకాల దరిద్రాలు తీవ్రస్థాయిలో వున్నాయి.

అసలే సందిగ్ధంగా వున్న జీవితం దానికి తోడు అస్థిమితమైన వాతావరణం ...యీ పరిస్థితుల్లో ఏంజిలా తాను గర్భవతినని తెలుస్తుంది. రోజురోజుకి గర్భం పెరుగుతున్న కొద్దీ ఆమె లోని మాతృత్వం పెల్లుబుకుతుంది. దుర్గంధ పూరితమైన అకలుష వాతావరణంలో కూడా ఆమెలోని మాతృత్వం మొగ్గతొడిగి మమతాపుష్టమై వికశిస్తుంది.

జైలు వార్డెన్ ఎన్ని రకాలుగా చెప్పినా, ఏంజిలా గర్భస్రావానికి వొప్పుకోదు పుట్టబోయే తన బిడ్డే తన జీవితం, తన భవితవ్యం అన్న నిబ్బరం...ఏంజిలాకి తన చుట్టూ జరిగే పనులు ఎంత వికృతంగా వున్నా ఏంజిలాలో రేపటి జీవితం మీద వో ఆశ.

ఆ జైలులోనికి ఆడ ఖైదీలు రెండు గ్రూపులు...వో గ్రూపుకి మకుటం లేని మహారాణి, బీ బీ అంటే అందరికి భయం. అజైల్‌కి గాంగ్ లీడర్ ఆమె జైలు అధికారులతో కుమ్మక్కయి బీ చెయ్యని పనిలేదు. తోటి ఖైదీలను బల వంతంగా లొంగదీసుకుని జైలు వార్డెన్‌కి అధికారులకి తారుస్తుంది. జైలు లోకి మత్తుమందుల దగ్గర్నించి సిగరెట్లవరకూ స్మగుల్ చేస్తుంది. అక్కడ ఆమె మాట వేదం. ఈ ఆడ రౌడీకి మరో కొంత మంది ఆడ రౌడీలు బలగం తమ మాట వినని వారిని వేధించి కొట్టి హింసించి నానా యాతనలు పెట్టి లొంగ దీసుకుంటారు. యీ గాంగ్ మిగిలిన వారిని యించుమించుగా వీరికి దాస్యం చేస్తుంటారు. రెండువర్గాలు జీవితంలోను మొరటుతనం వుంది.

పరమ నికృష్టంగా కనిపించే యీ ఖైదీల మొరటు ప్రవర్తన వెనక ఎన్నో రకాల జాలికథలు అక్కడిబాధలకి తట్టుకోలేక పిచ్చిదానిలా మారిన ఖైదీ...జైలు గార్డు రాక్షస రతికి బలైన మరో ఖైదీ.. యిలా రకరకాలు హాయిగా ఆనందంగా గడవాల్సిన సామాన్యజీవితానికి భిన్నంగా నరో లోకంలో మారినచోటది...తన దరిద్ర జీవి తప్పు ఛాయ. యుక్తవయస్కుడవుతున్న తన కొడుకు మీద పడకూడదని, పడుపువృత్తి చేస్తూ...ఆఖరికి ఆ జైలుల్లో కూడా ఎంత దొరికితే అంతకి శరీరాన్ని అమ్ముకుంటున్న కూడు కోసం బతికే వోతల్లికి అజైలు లోనే భయంకర సంఘటన ఎదురవుతుంది.

కొందరు బాల ఖైదీలని కూడా జైలుకి తీసుకొస్తుంటారు. అలా కొడుకు కూడా అదే జైలుకి చేరటం అప్యాయంగా కొడుకు మీద పెట్టుకున్న ఆశలన్నీ అడియాసలయ్యాయి. ఆ తల్లికి అయినా ఆశ...ఏదో చిన్న నేరమేకదా! త్వరలో విడుదలవుతాడు వాపసు వస్తాడని.

ఆ పుత్రుడికి ఆ వాతావరణం కొత్త పడుతుండేది...తోటిపుత్రుల్ని చూస్తు... వోపుత్రుడు యీరాత్రికి స్త్రీ పురుష సంభోగ శృంగార కార్యాలు చూపిస్తామంటాడు. అందరూ ఆసక్తిగా ఆ రాత్రి ఎదురుచూస్తారు. అందరితోపాటు యీ దురాజు చూస్తాడు. ఆ శృంగార కార్యం లో వున్నది తనతల్లి... తోటివాళ్ళందరూ వినోదంగా చూస్తుంటారు. ఏమిచెయ్యలేడు. తల్లి చేసే వ్యభిచారం...అది చూసి అందరూ హాస్యంగా ఆనందించే

మరపులేని ఆజైలు వినోదం. అతనికి దుర్భరంగా ఉంటుంది...తనకోసమే తల్లి అలా వేస్తుందని తెలుసు...అయినా కసి కోపం...అమ్మాయిను ఆక్రూరాను హత్య చేస్తాను...తల్లితో అంతకుముందు రాత్రి రతి సల్పిన అతన్ని ఘోరంగా చంపుతాను...ఏజైలుజీవితం నుంచి కొడుకుని దూరంగా వుంచాలనుకుందో అదేజైలు జీవితానికి శాశ్వతంగా కొడుకు బలి అవ్వటం చూసిన ఆ తల్లి బాధ ఘోరం...అంతటి మొరటు వాత్స్యనాతోటి ఖైదీలందరకి యీ సంఘటనతో మనసు కలతచెందుతుంది.

ఈ సంఘటనకి కొద్ది రోజుల ముందే వో పద్దెనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి ఆ జైలుకి ఖైదీగా వచ్చింది. అమాయకమైన ఆపిల్లని ఎలాగైనా లొంగదీసుకోవడానికి గేంగ్ లీడర్ బీ ప్రయత్నం. ఎంతగా భయపెట్టినా లొంగని ఆపిల్లకి కొన్ని బహుమతులు యిచ్చి కొంతవరకూ మంచిచేసుకుంటుంది. ఆ పిల్ల సుముఖంగా వుందని భ్రమించి ఆ రాత్రి స్వలింగ సంపర్కానికి పాల్పడిన బీ కి ఆశాభంగమే గాక అవమానం కూడా ఎదురవటంతో ఆ పిల్లని నాశనం చేస్తానని పంతం పట్టింది.

పంతం పట్టిన బీ అవకాశం కోసం ఎదురుచూస్తోందని, ఎప్పుడు ఆ పిల్లని ఏం చేస్తుందోనని కొందరు ఖైదీలు ఆ పిల్లని అహర్నిశలు కాపు కాస్తుంటారు. ఆ పిల్లంటే తెలియని ప్రేమతో దగ్గరైన ఏంజిలా మరింతగా కాపుంటుంది.

అధికారుల మద్దతుతో ఖైదీలనిభయంకరంగా పెంచి వినోదించే జైలుగార్డుతో ఆ అమ్మాయిని బీ పంపుతుంటే ఏంజిలా చాటుగా వాళ్ళని అనుసరిస్తుంది. జైలు గార్డ్ కి ఎదురు తిరిగి పారిపోతున్న ఆ పిల్లని అతను తుపాకీతో కాల్చి చంపుతాడు. జైలునుంచి పారిపోతున్న ఖైదీని చంపాడనేతప్ప గార్డు చేసే అలాంటి నేరాలకి శిక్షవుండదని ఏంజిలాకి తెలుసు. తుపాకీ చప్పుడుతో ఆ పిల్ల మరణంతో హడావిడిగావున్న ఆ సమయం ఏంజిలాకి జైలునుంచిబయటపడే అవకాశాన్నిచ్చింది. నెలలునిండిన ఏంజిలా తనబిడ్డని ఆజైలు నుంచి దూరంగా ప్రసవించి ఈ లోకంలోకి తీసుకురావాలన్న ఆకాంక్షతో పారిపోతుంది. జైలులో ప్రసవిస్తే ఆబిడ్డమీద హక్కు జైలువారికి వుంటుంది. తల్లిని బిడ్డని విడదీస్తారు. పుట్టబోయే బిడ్డమీద మమకారంతో వోపికనంతా కూడదీసుకుని ఆ జైలునుంచి బయటపడింది ఏంజిలా.

తప్పుడు నేరంమోపి తనని జైలుపాలుచేసిన మాజీ ప్రియుడు రికీ మీద ఏంజిలాకి అతన్ని హత్యచెయ్యాలని కత్తి సిద్ధంచేసుకుంటుంది. చీకట్లో అతనిఇంటి దగ్గర కాపేస్తుంది. తీరా రికీ కత్తివేటుకి అందేసమయానికి గర్భస్థ శిశువు కదలటంతో మమత నిండిన ఆ మాతృహృదయం ఆ హత్య చెయ్యలేకపోతుంది.

ఎవరి ఆశ్రయంలో నేను తన ప్రసవకాలం గడపాలని పరిచయస్తులందరి దగ్గరికీ తిరుగుతున్న ఏంజిలా పోలీసుల కంటపడటంతో మరింత ఇక్కట్లు పాలవుతుంది.

కలత చెందిన మనసు...నిస్త్రాణకి, నీరసానికి పీగిపోతున్న శరీరం, వేటాడు

...ట్టు పోలీసులు....అంతదుర్భర పరి స్థితిలోనూ ఏంజిలాకి పుట్టబోయేబిడ్డమీద ప్రేమ...బిడ్డని కనాలి... పెంచాలి... ఆ చిన్నారితో బతకాలి.

పోలీసులనుంచి పారిపోతున్న ఏంజిలా మరోదారిలేక జనసమ్మర్ధంలో కలిసి పోయి ఆనగరం జూలో దాక్కుంటుంది. ఏంజిలా జూలో వుందని తెలిసిన పోలీసులు గేట్లదగ్గర కాపలా కాస్తారు. బయటికి వెళ్ళిన వారిలో ఏంజిలాలేదు. జూలో దాక్కున్న ఏంజిలాని ఆరాత్రి ఎలాగైనా పట్టుకోవాలిన్నది పోలీసుల ప్రయత్నం.

అన్ని రకాలుగా నీరసించిన ఏంజిలాని ఆరాత్రే ఆరంభమైన ప్రసవవేదన మరింత బాధించటం మొదలెట్టింటి. అడవిలాంటి ఆ జూలో చీకటిమాటున పొంచి అటునుంచి యిటు, యిటునుంచి అటు ఓపికలేని శరీరాన్ని యీడ్చుకుంటూ...రేసుకుక్కల్లా వెదుకుతున్న పోలీసుల్ని తప్పించుకుంటూ చివరికి వోజంతుశాలలో... నిస్సహాయంగా అన్నాళ్ళు కలలుకన్న తనచిన్నారిని ప్రసవించింది ఏంజిలా. చీకటి తెర కప్పిన ఆ జననాన్ని పోలీసులు తమ బ్యాటరీలైట్ల వెలుగుతో నింపటంతో రక్తసిక్తమైన పసిగుడ్డు గుండెలకి హత్తుకుంటున్న ఏంజిలా అందరి కళ్ళు బడుతుంది. చూట్టానికి సిగ్గు పడాల్సిన ఆ దృశ్యాన్ని పట్టపగల్లా అందరూ చూస్తుంటారు.

నిస్సహాయి అయిన ఏంజిలాకి ఆ క్షణానసిగ్గు తెలియటంలేదు. తల్లిగా బిడ్డమీద మమతతప్ప ఆ మాతృమూర్తికి మరో ధ్యాసలేదు. వెంటనే హాస్పిటల్‌కి తీసికెళ్ళి తన బిడ్డకి వూపిరి నిలపమని దీనాతిదీనంగా ఏంజిలా విలపించిన ఆ మౌనదృశ్యం ఎటువంటి మనసునయినా కలిచేస్తుంది.

హాస్పిటల్‌లో కోలుకున్న ఏంజిలాకి మరో సమస్య. ఆమె తిరిగి జైలుకివెళ్ళాలి. మరి పసిబిడ్డ సంగతేమిటి? బిడ్డతల్లితో వుండటానికి వీల్లేదంటారు జైలువారు. జైల్లోకాక బైటజన్మించిన తన బిడ్డ విషయంలో నిర్ణయం తీసుకోవడానికి న్యాయస్థానానికి తప్ప జైలుకి అధికారం లేదని ఏంజిలా పట్టు.

వ్యక్తిగతస్థాయిలో యింత వరకూ నడిచిన యీకథ యిక్కన్నించి సాంఘికస్థాయికి ఎదిగి మరింత నిండుని సంతరించుకుంది.

ఏంజిలా కేసుని కోర్టు పరిశీలించి ఆమెకి అనుకూలంగానే తీర్పు నిచ్చింది. బిడ్డమీద అధికారం కేవలం తల్లిదేనన్నది ఆతీర్పు మాతృమూర్తిగా ఏంజిలా జీవితానికి అది ఎంత విజయమో అంతకు మించిన తృప్తి.

మిగిలున్న శిక్షని పూర్తి చెయ్యటానికి ఏంజిలా జైలుకి వెడుతుంది. ఆసమయంలో ఏంజిలా బిడ్డని తన బిడ్డలా పెంచటానికి పెల్లుబికిన వెల్లువలా ఎందరో తల్లులు ముందుకు వసారు... *

Edited & Published by V. Leelavathy Raghaviah, at 1-8-519/11, Chikkdadpally, Hyd 20. & Printed by P. Ramakrishna at Raghava Printers, 1-8-4/1/1, Chikkdadpalli, Hyderabad-20

కథ-స్క్రీన్‌ప్లే-ఎడిటింగ్ నిర్మాత-దర్శకత్వం: **కృష్ణ**

నిర్వహణ: జి.హనుమంతరావు, జి.ఆదిశేషగిరిరావు

70MM-స్టీరియోఫోనిక్ సౌండ్

సంగీతం: బప్పీలహిరి

ఫొటోగ్రఫీ: వి.యస్.ఆర్.స్వామి

వెస్ట్: శ్రీలక్ష్మి పిక్చర్స్, ఏలూరు. ఈస్ట్: శ్రీజగన్నాథ్ ఫిలింస్, రాజమండ్రి

గుంటూరు: యార్లగడ్డ రాములు, త్రూ: శ్రీపద్మ ఫిలింస్, గుంటూరు.

I MAY-86 Regd NO:H/sd=73.

ఉషా కిరణ్ మూవీస్

మల్లెమొగ్గలు

రామోజీరావు ◊ వి. మధుసూదనరావు

బస్సు యింకా లోయలోనే వుంది.

ప్రియంవద అరచేతులతో మొహం కప్పుకుని ఏడుస్తోంది. అకస్మాత్తుగ ఏడుపు ఆపి పిచ్చిగాచూచింది.

పిట్టగోడమీద నిలబడి అకస్మాత్తుగా అటుప్రక్కకు గెంతింది ఆమె. క్షణంలో వెయ్యోవంతు పూరుకుంటే ప్రియంవద కోరుకున్న ప్రమాదమే జరిగిపోయేది. హిస్టీరికల్‌గా ఆమె మొహంలో చెలరేగే భావాలను అంతకుముందు నుండి ధనుంజయ కనిపెడుతూవుండబట్టి ఆమె అటుదొర్లిపోకుండా ఆగింది.

ప్రియంవద అతడిచేతులలో ఇరుక్కుపోయిన తన చేతిని గింజుకుంటూ పిచ్చిగా అరుస్తోంది.

"వదలండి! నన్ను చచ్చిపోనివ్వండి! బతకను! వారులేకుండా యింకా బతుకేమిటి? మీకు పుణ్యం వుంటుంది వదలండి!

ధనుంజయ వదలలేదు. ఆమె పిచ్చి కోపాన్ని లెక్కచేయకుండా బలవంతంగా రెండోచేతిని ఆమెభుజంచుట్టూవేసి పిట్టగోడకు దూరంగా లాక్కుంటూపోయాడు.

కంగారు పడకండి ప్రియంవదగారూ! గోపాలకృష్ణగారికి ఏం జరిగిందో మనకి తెలియదుకదా! గోపాలకృష్ణగారు ఈ బస్సులోనే వున్నారు. కాబట్టే లగేజీలు తారుమారయ్యాయి. గోపాలకృష్ణగారు బస్సులోంచి దూకేసివుంటారు..." అంటున్నాడు ధనుంజయ.

"లోయలో ఇంకావున్న బస్సులో వున్నారేమో!" అన్నదామె.

"ఎవరూ వుండివుండరు. బస్సునుచుట్టూ పగలగొట్టారు. అంటే బస్సులోంచి ప్రయాణీకులనూ వాళ్ళ సామానులనూ పైకి చేరవేశారన్నమాట. ఆ పరిస్థితిలోనే గోపాలకృష్ణగారి లగేజి..."

ఆమె తల అడ్డం తిప్పింది.

ధనుంజయ టాక్సీ డ్రయివర్‌కి సైగచేశాడు.

టాక్సీ వాళ్ళ ప్రక్క ఆగింది.

ప్రియంవద క్రిందకు జారిపోబోయింది. ధనుంజయ ఆమెను పొదివిపట్టుకుని డ్రయివర్ సహాయంతో వెనకసీట్లో పడుకోబెట్టాడు.

వూపిరి పీల్చుతోందా లేదా అన్నట్టుగా వున్నది ప్రియంవద.

o o o o

పోలీస్ జీపు రోడ్డుమీద మలుపు తిరగబోయింది చిన్న రోడ్డు కావడంతో అది సాధ్యపడలేదు. పోలీస్ సిబ్బందీ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టరూ ఇతర సాంకేతిక నిపుణులూ జీపు దిగి సందులోకి నడిచారు.

సందులో జనం గుమిగూడి వున్నారు పోలీసులను చూడటంతో వాళ్ళకు దారిచ్చారు. సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ యింట్లోకి దారితీశాడు. అతడి వెనకనే ఆ యువకుడు వెంబడించాడు.